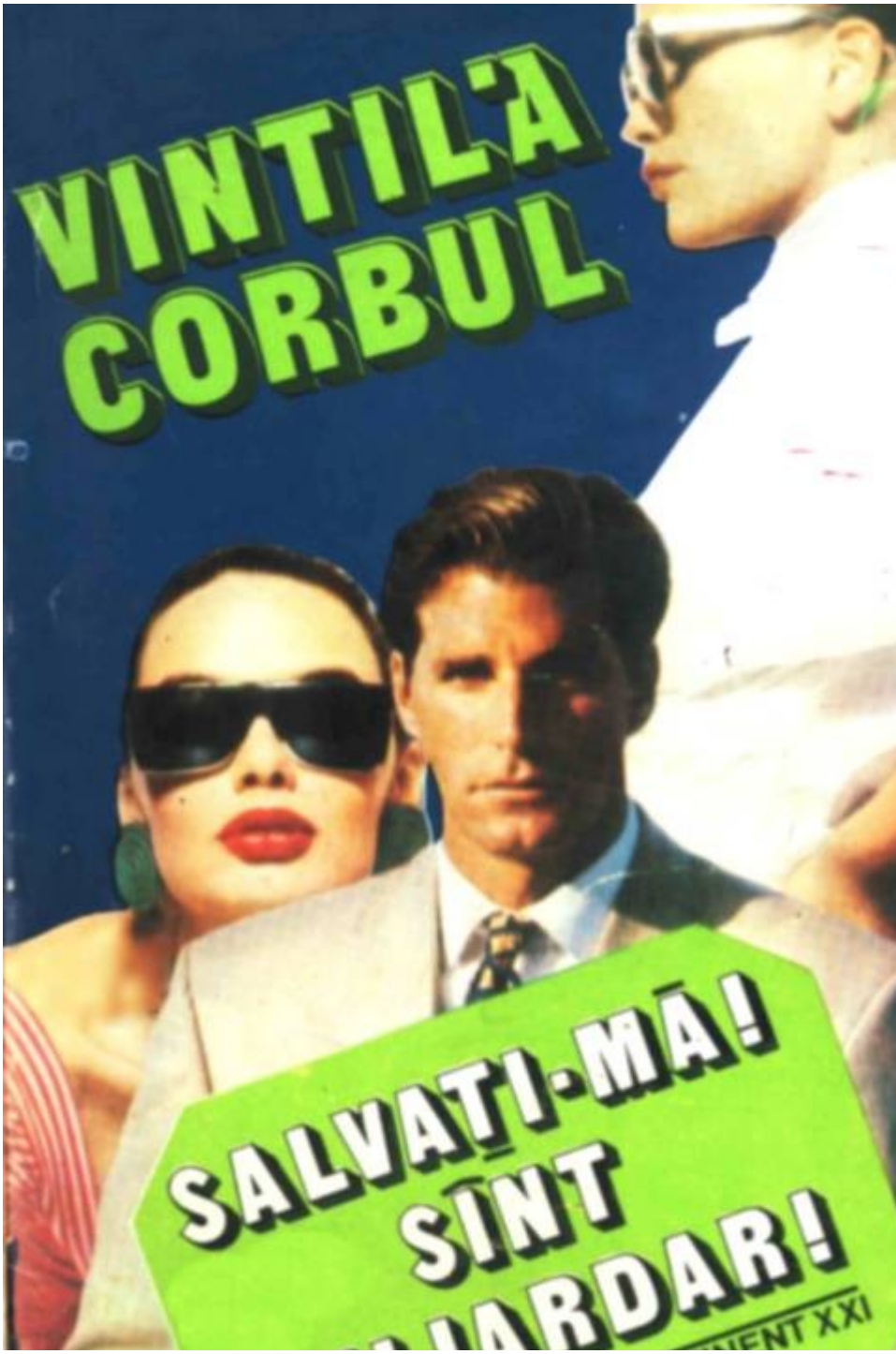
VINTIL'A
CORBUL
SALVAȚI-MĂ!
SÎNT
IARDAR!
ENT XXI

Vintilă Corbul

Salvaţi-mă! Sunt miliardar!
Volumul – 1 – Traducere: Pavel Mocanu
Editura Continent XXI, 1993
Vintilă Corbul
Sauvez-moi! *Je suis milliardaire*!
??
Versiune ebook: [1. O] hunyade

Vintilă Corbul
Sauvez-moi! *Je suis milliardaire*!
e? by Vintilă Corbul, editura? etc. Pentru ediţia originală)
© Editura Continent XXI, 1993 (pentru ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN 973 – 95459 – 1 – 2

Coperta CONSTANTIN POHRIB
VINTILĂ CORBUL
SAUVEZ-MOI! JE SUIS MILLIARDAIRE!
Toate drepturile sunt rezervate, în exclusivitate, Editurii CONTINENT XXI A SOCIETĂŢII ACADEMICE „TITU MAIORESCU”.
Orice reproducere, integrală sau parţială, prin orice mijloace, efectuată fără consimţământul editurii este ilegală şi se sancţionează potrivit legii.
VINTILĂ CORBUL
SALVAŢI-MĂ! SUNT MILIARDAR!
Versiune românească de
PAVEL MOCANU
după manuscrisul în limba franceză
EDITURA CONTINENT XXI
BUCUREŞTI, 1993
ISBN 973 – 95459 – 1 – 2
Editor: G.I. CHIUZBAIAN
Redactor: PAVEL MOCANU

Bun de tipar: 05.04.1993

Coli de tipar: 18
Format: 16/54X84.
S.C. UNIVERSUL SA. c. 538
I

E foarte greu să te hotărăşti când este vorba de cariera ta. În ce mă priveşte n-am reuşit niciodată să mă hotărăsc. Se spune că sunt un om nehotărât. Şi aşa este: când mă duc la o discotecă, stau câte o jumătate de oră în faţa oglinzii şi nu ştiu dacă să-mi pun un fular albastru cu buline roşii sau unul roşu cu buline albastre.

La fel mi se întâmplă şi când e vorba de fete. Am o preferinţă ascunsă pentru blonde, dar dacă trece o roşcovană a dracului de sexy, mă iau imediat după ea. Să nu credeţi cumva din câte am spus că aş fi vreun fustangiu. În general le tratez cu un anumit dispreţ. Orice s-ar spune despre egalitatea sexelor, sunt convins că băieţii sunt net superiori fetelor. Arătaţi-mi o campioană de baseball, de câtch, de surf sau de curse automobilistice? Una sau două ar putea să se strecoare, dar şi acestea prin contrabandă. Surogat!

Tatăl meu vrea să mă fac bancher. Se pare că tradiţia familiei o cere. Tatăl meu este bancher, tatăl său a fost bancher, bunicul său a fost tot bancher iar străbunicul... Mă opresc căci încep să nu mă mai regăsesc între atâţia strămoşi.

Cred că unul dintre strămoşii dinspre tată fura din templu şi Iisus l-a gonit urgent din lăcaşul sfânt blestemându-l să fie cămătar din tată în fiu, până la Judecata de Apoi, ca evreul cu bucata tăiată din piesa lui Shakespeare, pardon, care voia să taie o mică bucăţică din debitorul său. Dar să trecem peste asta! Este o chestiune cam complicată.

Fiindcă veni vorba de evreul lui Shakespeare. Să nu vă închipuiţi că sunt evreu, sionist, semit sau ceva în genul acesta. Sunt creştin din tată în fiu. Asta nu vrea să spună că sunt antisemit. N-am nimic de împărţit cu ei. La şcoală am avut o prietenă, o evreică. O chema Rebecca, exact ca pe eroina scriitoarei Daphne de Maurier. Era o fiinţă

ciudată şi misterioasă. Am adorat-o până într-o zi, când am surprins-o cu Olivier îmbrăţişându-se pe culoarul ce ducea spre un colţişor întunecat. De atunci am tratat-o cu un dispreţ suveran. Ce puteam să fac? Am şi eu orgoliul meu de bărbat.

Dar să revenim la cariera mea. Deocamdată aceasta este problema numărul unu. Dacă ar fi să aleg singur, aş alege fără să stau pe gânduri surfingul, motociclismul sau dansul. Mor de plăcere când încalec pe câte un val înalt de patru sau cinci metri la Waikiki Beach, la unchiul meu, americanul, când merg cu motocicleta cu şase cilindri de 300 c.p., care literalmente sare sub tine sau când dansez până în zori la „Vaca turbată" sau la „Clubul 33". Tata, însă, pretinde că acestea nu sunt „cariere" care să aducă venituri. Mai curând se petrece un fenomen invers: te secătuiesc de venituri.

Într-o seară tata mă trase de o parte şi îmi vorbi prieteneşte:

— Ascultă, bătrâne, dacă vrei să iroseşti, puţin câte puţin, capitalul care ţi-ar reveni după moartea mea, poţi să te ocupi de surfing toată viaţa, asta, bineînţeles ducă nu-ţi rupi gâtul între timp. Ar mai fi o soluţie, să încredinţezi altora administrarea bunurilor tale. Ar avea ei grijă să-ţi irosească averea, cum se spune, prin procură.

Tata mă cam lua peste picior, dar eu mă făceam că nu pricep. Şi i-am răspuns cu toată seriozitatea de care sunt capabil că am să mă gândesc. Tata, un om de obicei foarte calm, suspină adânc:

— Greu blestem pe capul meu, băiete!

M-au amărât foarte mult cuvintele sale dar m-am prefăcut că le tratez cu o nonşalanţă veselă, care l-ar fi făcut să crape de invidie şi pe Patrick Duffy, idolul meu din vremurile acelea.

Am zis bine „vremurile acelea" căci de atunci mi-am schimbat preferinţele. În prezent admiraţia mea s-a oprit la celebrul compozitor Maurice Jarre. Prietenul meu, Olivier, căruia tare aş vrea să-i mângâi mutra pistruiată cu o directă în bărbie, zicea că aş fi gerontofil. I-am răspuns

cu un aer superior că nu se pricepe la jazz şi că o să rămână tâmpit până la Judecata de Apoi.

Dar să revenim la cariera mea. Până la urmă chestiunea începe să mă obsedeze. Chiar şi la antrenamentele de canotaj-skiff, unde toate eforturile fizice şi intelectuale trebuie să se concentreze în vederea unui scop unic – executarea într-un ritm susţinut de către toţi membrii echipajului a ordinelor şefului – gândurile mele se îndreptau spre viitoarea mea carieră. Da, ideile acestea negre mă urmăreau de o vreme, aşa cum îl urmăreau fantomele pe Macbeth.

Nenorocirea mea constă în faptul că m-am născut într-o familie plină de celebrităţi. Ziceţi şi dumneavoastră dacă n-am dreptul să mă simt deprimat.

Tatăl meu, normal că trebuie să încep cu el, este bancher. Banca sa, „La banque commerciale de France et d'Angleterre" este unul dintre stâlpii lumii financiare europene. Găsesc că această carte de vizită este suficientă.

Unchiul meu Jerôme este profesor de biologie la Sorbona şi laureat al Premiului Nobel. Este un tip jovial, amabil şi de o simplitate seducătoare. Niciodată n-ar zice că i-a strâns mâna regelui Suediei.

Unchiul Julien şi-a dobândit celebritatea pictând nuduri în toate poziţiile imaginabile. Cu o mutră serioasă, este în stare să debiteze într-un ritm drăcesc mii de bancuri care te fac să mori de râs.

Dar clanul patern, al familiei Courtenay, în ciuda importanţei sale, este cu mult depăşit de clanul matern, al familiei Sunderland Beauclair şi Montgomery, căci se pare că ăştia ar fi descoperit casele de bani ale lui Saladin, au schimbat aurul în eurodolari, care circulă fără să se oprească prin toată lumea, un fel de perpetuum mobile sacru. Şi după fiecare tur îşi dublează valoarea şi îşi măresc volumul. Unchii aceştia, în cea mai mare parte americani, ocupă posturi foarte înalte. Louis Montgomery, fratele mamei, este preşedinte la „Montgomery National Bank", unul din cei „şase mari" ce domină Wall Streetul. Tata îl invidiază puţin în sinea sa, căci unchiul Louis nu

numai că îl întrece prin amploarea operaţiunilor financiare, dar şi prin statura sa impozantă.

— Uite că a venit Statuia Libertăţii! zicea tata ironic când ruda sa uriaşă intra în salonul casei noastre asurzindu-ne cu râsul său tunător.

Fratele său Edgar este liderul majorităţii din Senatul Statelor Unite. S-a făcut cunoscut de la Atlantic la Pacific prin intransigenţa sa. Dacă preşedintele Statelor Unite vrea să declare război, unchiul Edgar îi spune în faţă „nu”. Dacă preşedintele vrea să încheie pacea, unchiul meu îşi ridică glasul protestatar. Se opune bugetelor prea umflate după cum se opune şi celor prea anemice. Unchiul meu nu are în vedere decât prosperitatea ţării şi a propriei cariere.

Unchiul meu Charles Montgomery este scriitor. Romanele sale, scenariile şi piesele de teatru îi aduc în medie cinci milioane de dolari pe an. Veniturile acestea fantastice i-au îmbolnăvit de gălbinare pe mulţi din confraţii săi care nu au audienţă decât la elitele bogate în idei dar cu punga goală. Criticii îl atacă de câte ori au prilejul. Susţin că ar fi avid după succese uşoare şi vrea să câştige marele public incult. Nici maeştrii curentelor literare răsunătoare, importate din Franţa, nu-l prea înghit pe unchiul Charles. Dar el îşi vede de treaba lui şi scrie, scrie, scrie… Dacă îşi păstrează ritmul, îl va depăşi pe Simenon cu sutele sale de romane pe an.

Unchiul Ronald Sunderland Beauclair este, însă, cel mai uimitor din toată turma familiei mele. Abia dacă poţi să-l prinzi între două călătorii care îl duc de la un capăt la celălalt al lumii într-unul din cele patru Boeinguri 747 ale sale. L-a dat la o parte pe Khashoggi, care n-are decât trei. Unchiul Ronald este mort după elicoptere. Şi-a cumpărat o flotilă. Aparatele sale pot ateriza foarte liniştit pe terasele zgârie-norilor sau pe platforma yachtului său de o sută douăzeci de metri. Pentru a circula pe drumurile terestre şi-a ales maşinile Rolls şi Lagonda, toate blindate, pentru ca niciun terorist ucigaş plătit sănu-i boţească scheletul preţios. Revista „Fortune” l-a trecut, cu litere de aur, pe lista celor mai bogaţi oameni din lume. Prin culise se

şuşoteşte că pe lângă el alde Getty, Ford, Rothschild, Rockefeller şi Hunt sunt doar nişte combinatori de mâna a doua. Când ziariştii îl întreabă la câte miliarde se ridică averea sa, unchiul Ronald îşi ridică făţarnic umerii şi răspunde, căutând să-şi ascundă căscatul, că n-ar putea să spună precis chiar dacă ar vrea.

La un dejun cu unchiul Louis şi cu tata, unchiul Ronald studia cu o simpatie plină de condescendenţă feţele convivilor.

— Voi, bancherii, lipiţi de ghişeele voastre, de safeurile şi de pupitrele pline de registre prăfuite, îmi amintiţi de scribii lui Charles Dickens. Fără glumă, sunteţi de plâns. În timp ce noi, oamenii finanţelor, ne bucurăm de o libertate absolută. Noi străpungem spaţiile ca albatroşii cu aripile desfăcute.

— Voi vă ridicaţi atât de repede şi atât de sus încât riscaţi să vă rupeţi gâturile ca Icar! ripostă tata înţepându-l uşor.

Ciocnirile acestea verbale mă fac să visez. Totdeauna stau prost cu banii, alocaţia mea lunară este destul de subţirică, şi mă uit cu o invidie tăinuită la unchiul Ronald care adună miliardele cu degajarea calmă a unui jucător de la „Monopoly”. Îmi place literatura şi milioanele unchiului Charles mă tentează al dracului de mult. Dar ca să le câştige unchiul Charles transpiră din greu. Şi, cum eforturile exagerate îmi repugnă, mă gândesc adesea la unchiul Ronald care în câteva ore bagă în buzunar milioanele pe care unchiul Charles le obţine sfărâmându-şi creierii ani de-a rândul.

Am lăsat-o pe mama la urmă deoarece celebritatea sa este recunoscută pe plan universal. Mama mea este vedetă de cinema. Până acum a jucat în vreo cincizeci de filme. Este un adevărat record. În toate filmele, dar absolut în toate, a interpretat numai roluri de ingenue. Odată directorul studiourilor a încercat să-i încredinţeze rolul unei mame. Şi deşi scenariul prevedea că pruncul ei trebuia să fie un sugar de câteva luni, mama a refuzat rolul provocând un scandal enorm.

— La vârsta mea încă tânără, striga lovind cu pumnul în masă, nu admit să apar în postura de mamă. Nu vreau să pierd milioanele, zecile de milioane de admiratori, care vor să vadă în mine expresia tinereţii veşnic triumfătoare.

Gurile rele susţin că, după ce a văzut-o ieşind şi trântind uşa, directorul studiourilor ar fi spus caustic:

— Aşteaptă vârsta Bette-i Davis ca să accepte rolul unei tinere mame seduse de un satir frumos ca un Adonis!

Însă e sigur că mama are un succes nebun şi, după contractele pe care le semnează, este mai bine plătită decât Liz Taylor.

Din păcate profesia aceasta îi ia tot timpul şi o împiedică să se ocupe de mine. N-am fost niciodată la Hollywood ca s-o văd la turnarea filmelor pe platou. În schimb adun toate filmele în care joacă pe bandă de magnetoscop. Când eram copil, le devoram cu ochii, fascinat, şi plângeam cu sughiţuri. Plângeam atât de tare încât tata s-a hotărât să le închidă cu două rânduri de chei în biroul său unde nu are voie nimeni să-şi vâre nasul. Tata nu vorbeşte niciodată de mama, ca şi cum nici n-ar exista.

Ah! Am uitat de a doua soţie a tatălui meu. O cheamă Alice şi are un aer foarte burghez. Tata, exasperat de frumuseţea şi de celebritatea obositoare a mamei, a preferat să divorţeze şi să-şi unească viaţa cu o femeie simplă, afectuoasă, care să-l înţeleagă şi să-l aprecieze. Toată viaţa tata a visat o femeie gospodină, care să-i pregătească dimineaţa un mic dejun modest din două ouă moi şi puţin jambon prăjit. Bucătarii, plătiţi regeşte, n-au reuşit niciodată să-i pregătească ouă după gustul său, ori erau prea moi, ori prea tari, prea reci ori prea calde… O adevărată tragedie culinară. Pe vremuri bucătarii erau gata să se spânzure dacă tocana sau friptura de fazan nu satisfăcea gustul stăpânilor lor. Am citit într-un roman de Alexandre Dumas, care îmi place enorm, că un *maître d'hôtel* al prinţului de Condé, un oarecare Vatel, s-a sinucis după ce a avut neşansa de a servi la un dineu de gală câteva mâncăruri la o temperatură mai scăzută decât cea prevăzută. Bucătarii tatălui meu n-au recurs niciodată la

acest gest eroic. Dacă tata îi amenința că îi dă afară, ei își scoteau cu o demnitate maiestuoasă bonetele și șorțurile scrobite și se duceau la alți bancheri, fericiți să-i facă o festă tatălui meu.

Dar să ne întoarcem la Alice. Îi spun pe numele cel mic deoarece așa vrea ea. Dacă i-aș spune „mamă", asta ar îmbătrâni-o. Este foarte curioasă mania aceasta a femeilor de a fi veșnic tinere. De când am cunoscut-o are mereu treizeci și nouă de ani, deși de atunci au trecut vreo cincisprezece ani.

Sărmana Alice mi-a trăit și înțeles tragedia. Ducându-și viața printre atâtea celebrități, a vrut și ea să se remarce prin ceva, chiar dacă descinde și ea dintr-o familie ilustră ce se trage dintr-un farmacist al Regelui Soare, care avea drept blazon un clistir sub o broască, vietate pe care o folosea cu predilecție pentru prepararea celor mai apreciate leacuri.

Alice și-a frământat multă vreme capul căutând o ocupație spectaculară. Operele de binefacere? Puteau fi făcute de orice soție de bancher. O viață mondenă, zgomotoasă, ca în „Dolce Vita"? Dancingurile Parisului sunt arhipline de noctambuli care transformă noaptea în zi și invers. Literatură? N-ar putea să-l egaleze pe unchiul Charles. Sportul de performanță? Este cam plinuță și la schi, la patinaj, la golf sau pe cal silueta ei n-ar putea să provoace admirație. Artele frumoase? De ce nu? În familia noastră nu avem mari colecționari de obiecte de artă. În domeniul acesta ar putea să vină cu inițiative fără niciun impediment. Deoarece nu are înclinații pentru desen sau modelat, s-a oprit la artele decorative. În domeniul acesta oricine ar putea deveni artist. Ajunge să ai mulți bani. A răsfoit câteva broșuri cu reproduceri de interioare superbe și și-a făcut o idee vagă despre stiluri. Înarmată cu aceste cunoștințe a intrat pentru prima oară la Galeriile de Artă din cartierul Saint Honoré. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu alură de ambasador și cu maniere de o amabilitate direct proporțională cu punga clientului, a întâmpinat-o plin de amabilitate.

— Cu ce vă pot servi, doamnă?

— Doresc să-mi decorez apartamentul.

— Ah, excelent! Aveţi vreo preferinţă sau ne lăsaţi nouă iniţiativa?

— M-am oprit la stilul Louis XV.

— Se vede că sunteţi o cunoscătoare rafinată.

— Ah!

— Fiţi amabilă să-mi lăsaţi adresa dumneavoastră, doamnă. Experţii noştri se vor deplasa la dumneavoastră, la data şi la ora fixată de dumneavoastră…

Cam aşa trebuie că s-a desfăşurat discuţia Alicei cu directorul Galeriei de Artă Wertheim – tablouri semnate de maeştri de reputaţie mondială, covoare orientale autentice, mobilă de epocă – dialog care a precedat „transfigurării" apartamentului nostru.

Noi avem mai multe locuinţe. Un triplex pe Avenue Foch, pe dreapta şi care pare să fie cel mai şic. Un castel aproape de Versailles. Din cauza aspectului său lugubru i se spune „sarcofagul". În schimbul câtorva monede, publicul poate să-l vizitele de două ori pe săptămână. „Asta ca să scoatem cel puţin plata paznicilor", zice tata. E uimitor tatăl meu! Scoate bani şi din piatră seacă. Iar eu de-abia dacă reuşesc să mai scot de la el ceva bani peste alocaţia lunară. Căci până acum n-am reuşit să găsesc alt mijloc de a face bani. Din păcate alchimia s-a demodat.

Mai avem un apartament în cartierul Défense amenajat la ultimele trei etaje ale unui imobil cu cinci nivele. Living-room-ul este mare, cât o sală de cinema. Pentru oaspeţi şi invitaţii lor arhitecţii au prevăzut zece camere şi şaisprezece băi. Camerele cu două paturi au câte două băi pentru ca soţii să nu fie obligaţi să stea la coadă, dacă ar fi chinuiţi în acelaşi timp de necesităţile fiziologice, adică ruşinoase. Cuvântul „baie" a devenit un eufemism. Unchiul Charles, scriitorul, mi-a explicat sensul exact al acestui cuvânt. Eufemismul este un cuvânt sau o expresie care înlocuieşte, în vorbire sau în scris, o expresie care desemnează ceva urât sau obscen. Dacă sunt la closet şi cineva mă cheamă la telefon, valetul îi răspunde că sunt

la baie. Foloseşte, cum am zice, un eufemism.

Mai avem o vilă la Vésinet. Dar, după câte îmi aduc aminte, n-am locuit niciodată acolo. Pe vremuri Vésinet se bucura de faimă. Astăzi i s-a stins voga. Bogătaşii şi-au transferat „penaţii" în alte părţi. Tot unchiul Charles a fost cel care mi-a explicat termenul acesta. Cred că ştie pe de rost dicţionarul Webster, ediţia in-folio. Nu înţeleg unde ar putea să încapă atâtea noţiuni. Cred că are un cap mare cât o damigeană. Când am dat drumul, ca din întâmplare, la cuvântul „penaţi" în faţa prietenilor mei, Olivier m-a privit cu un aer tâmp. Între noi fie zis, ăsta-i aerul lui de fiecare zi.

— Ce-o mai fi şi asta? mă apostrofă.

— Penaţii sunt zeii casnici ai romanilor, îi explicai ştiinţific. Uneori zeii casnici sunt confundaţi cu strămoşii respectivelor familii. Cezar, de exemplu, descindea din zeiţa Venus. Iar eu, cu siguranţă, mă trag din Hermes, zeul negustorilor şi al bancherilor.

— Ce trist trebuie să fie bietul Hermes dacă te are pe tine ultimul descendent, suspină Olivier zâmbind cu un aer nevinovat. Ştii şi tu că marile familii sfârşesc totdeauna prin a se degenera.

Îl privii de sus.

— Tu, Olivier, tu infirmi această regulă, în cazul tău degenerarea este spontană.

Nu cred că a sesizat subtilitatea răspunsului meu, este prea tâmpit pentru asta.

Dar să revenim la penaţi. În timpurile noastre penaţii sunt reprezentaţi de galeriile cu portretele strămoşilor. Ştiţi cum se alcătuieşte o astfel de galerie? Faci un tur prin magazinele de actualităţi, pui ochii pe portetele cele mai impunătoare, tipi cu peruci pudrate, muşchetari mai pletoşi decât ecologiştii cu coamă bogată, cardinali cu burţi umflate, mareşali mai slinoşi şi mai împodobiţi cu pietre scumpe decât moaştele din bisericile napolitane, marchizi în costume înfoiate ca nişte păuni, câţiva ramoliţi cu pretenţii de filosofi, le cumperi târguindu-te ca la un bazar oriental, iar apoi îţi inviţi prietenii să le arăţi muzeul

mumiilor.

— Mi-am scos neamurile din dulapuri să ia puţin aer, le zici în glumă ca şi cum ar fi fost vorba de o bagatelă.

Dacă eşti puţin mai isteţ, răsfoieşti anunţurile de prin ziare până dai de unul dintre specialiştii care îţi pot fabrica pe moment o genealogie până la Iulius Cezar sau la zeiţa Venera.

Tata n-a vrut să vândă casa de la Vésinet deoarece ea constituie un monument al familiei noastre, o mărturie a ascensiunii sale de-a lungul secolelor. Tata este un om foarte lucid, nu vinde case, ferme sau tablouri, deoarece sunt valori sigure. În schimb vinde acţiuni, nişte bucăţele de hârtie după care lumea se dă în vânt. Când am zis odată, la masă, în faţa întregii familii, că sunt nişte petece de hârtie, pe tata era să-l apuce damblaua.

— Petecele astea de hârtie, cum le zici, strigă la mine, reprezintă aur. Ar putea să te zdrobească sub greutatea lor.

Nu i-am răspuns nimic, dar mi-am păstrat rezervele. Din când în când îmi mai arunc ochii prin ziare şi de multe ori găsesc articole în care se vorbeşte de acţiuni ce se umflă ca nişte baloane de săpun, se ridică foarte uşor ca să ajungă apoi la gunoi.

Avem şi o vilă la Deauville, una dintre construcţiile acestea ultramoderne cu pereţi de sticlă şi cu cămine monumentale, care nu servesc la nimic. Dar oamenii în vârstă sunt conservatori şi sentimentali. Le păstrează cu veneraţie. În momentele de efuziune sentimentală aprind în cămine câţiva butuci care fac atâta fum încât trebuie să deschizi toate ferestrele.

Mai avem vile la Mégève, la Cap Ferrat şi pe malul lacului Annecy.

Toate clădirile acestea, de care tata este foarte mândru, par nişte magherniţe pe lângă clădirile unchiului Ronald, care depăşesc prin extravaganţă tot ce ai putea găsi în revistele cele mai şic de arhitectură decorativă. Întrucât detestă gloata care se înghesuie prin hotele, chiar şi de zece stele sau mai mult, unchiul Ronald dispune de

numeroase reşedinţe în Statele Unite, în marile capitale europene şi de vile aproape în toate staţiunile de vară sau de iarnă la modă, în afară de vilele de la ţară din Anglia. De asemenea a ajuns şi la Tokio şi Hong Kong, deoarece afacerile îl duc uneori pe aceste meleaguri.

În fiecare casă are o garderobă completă, inclusiv cravate şi ciorapi, deoarece unchiului Ronald nu-i place să se încarce cu bagaje în timpul călătoriilor.

Recunosc că viaţa sa, al dracului de trepidantă, mă fascinează. Totuşi bănuiesc că unchiul Charles este mai fericit în mijlocul grămezilor de cărţi şi manuscrise decât unchiul Ronald lângă piramidele sale de dolari. Căci într-o zi se pot prăbuşi ca haldele care se văd pe lângă minele de cărbuni şi pot să-l sufoce sub greutatea lor.

Dar despre asta o să vorbim în altă parte.

La puţin timp după ce Alice a vizitat Galeriile Wertheim, trei indivizi s-au prezentat la locuinţa noastră din Avnue Foch, arhitecţi decoratori îmbrăcaţi fantezist după ultimele jurnale italiene. M-a şocat ţinuta lor. De s-ar termina odată cu costumaţia desuetă, cu linii severe şi culori triste. De două secole moda la bărbaţi nu s-a mai schimbat. Singurele fantezii permise sunt fără importanţă: un rever mai mult sau mai puţin larg, o haină mai mult sau mai puţin lungă, pantaloni colanţi sau evazaţi ca o fustă şi gata! Într-adevăr este un noroc că tinerii au luat iniţiativa de a sparge vechile forme. Ei au introdus în moda bărbătească o notă de veselie, de exuberanţă, de farmec. Da, de farmec! Ce poate fi mai fermecător decât o haină cu flori viu colorate, un pantalon oranj colant, cu pompoane, o cămaşă de dantelă şi pe dedesubt cinci coliere de perle multicolore în cele mai variate forme? Îmbrăcămintea de piele ornată cu mii de nasturi şi de elemente decorative este de un şic care îţi taie răsuflarea.

Adulţii nu ne înţeleg. Nu pot să realizeze aspiraţiile noastre spre frumos. Merg până într-acolo încât ne reproşează că fetele şi băieţii se îmbracă la fel ceea ce face ca din când în când să fie confundaţi. Cu atât mai bine! Să lăsăm elementul surpriză să ne condimenteze viaţa. Ca să

previnã confuziile prea flagrante, unii tineri şi-au lăsat barbă. În ce mă priveşte, sunt împotriva acestei podoabe capilare, mai ales că Juliette mi-a mărturisit că a fost neplăcut gâdilată de barba unui individ care a îmbrăţişat-o împotriva voinţei ei. Juliette este nebună după băieţi, dar nu vrea să recunoască. Îşi închipuie că astfel este mai interesantă.

Toaletele cele mai frumoase nu se cumpără la magazinele specializate. Trebuie să explorezi talciocurile şi, cu puţin noroc, poţi să găseşti cele mai uluitoare cârpe. Pe vremuri se aruncau în tomberoane, acum sunt într-o vogă nebună! Tatăl meu are foarte multe dreptate când vorbeşte de fluctuaţia valorilor.

Şi fiindcă veni vorba de tatăl meu! Când m-a văzut într-o seară la masă, gătit în ţoalele astea minunate, a făcut o mutră de am crezut că l-a apucat apoplexia.

— Cum de ai îndrăznit să vii la masă în hainele astea? Zdrenţele astea put îngrozitor! Pleacă de aici! Du-te în camera ta şi schimbă-te imediat! Şi dacă te mai văd vreodată în zdrenţe nu-ţi mai dau niciun ban, îţi confisc motocicleta şi te pun pe pâine şi apă. Dacă vrei să semeni cu un vagabond n-ai decât să duci o viaţă de vagabond.

Apoi se întoarse spre majordom şi zise:

— Georges, domnul acesta îşi va scoate zdrenţele iar dumneata le vei lua şi le vei duce imediat la crematoriu! Ai înţeles?

— Prea bine, domnule! răspunse imperturbabil Georges aruncându-mi o privire maiestuos de dispreţuitoare.

Niciodată nu m-am simţit atât de dispreţuit, atât de umilit. Toate privirile comesenilor, şi erau destui, pentru că în seara aceea era rândul faunei diplomatice să fie invitată, erau fixate asupra mea.

Sunt sigur că tata fusese foarte indignat la vederea mea, pentru că altfel n-ar fi recurs la un limbaj atât de violent în faţa unor oameni atât de distinşi.

În timp ce părăseam sufrageria urmat de Georges, mai solemn decât un gâde în ajunul unei execuţii, tata se

întoarse spre invitaţii uluiţi de scena la care le-a fost dat să asiste.

— Vă rog să-mi scuzaţi limbajul deplasat dar aspectul dezgustător al fiului meu a dezlănţuit în mine toate instinctele primare şi nu vă doresc să treceţi prin încercările prin care am trecut.

Tocmai treceam pragul când ambasadorul Angliei a scos un oftat prelung. Bănuiesc că ştia şi el ceva în privinţa asta.

Arhitecţii decoratori de la Galeriile Wertheim avură o scurtă discuţie cu Alice. Erau nişte şmecheri foarte rafinaţi şi îşi dădură imediat seama că aveau de a face cu o ageamie. Ca s-o câştige, au tratat cu deosebită amabilitate sugestiile Alicei însuşindu-şi-le, ca să nu-i apuce râsul.

Discuţia se desfăşură cam în modul acesta:

— Domnul Wertheim ne-a spus câte ceva despre preferinţele dumneavoastră. Vă apreciem gustul fără greş. Stilul Ludovic XV reprezintă cea mai rafinată expresie a geniului uman în ceea ce priveşte artele decorative.

Primul arhitect nici nu-şi termină discursul că cel de al doilea îi şi sări în ajutor:

— Evident, doamna are o înclinaţie tainică spre arta chineză şi barocul italian. Altfel n-ar fi ales stilul Louis XV, care se bazează pe aceste elemente. Aşa că va trebui să vă procurăm câteva piese autentice din perioada Kang-Hi, din perioada Yong-Cheng-Kien Long şi o comodă veneţiană cu buchet de trandafiri pe un fond verde. Şi cred că nu trebuie să uităm de un birou în lemn sculptat, aurit şi ornat cu bronz rocaille. Cred că asta vă doriţi, doamnă Courtenay.

Alice dădu din cap ameţită. Cred că n-avea nici cea mai mică idee de perioadele Kang-Hi şi Yong-Cheng-Kien Long. Nici nu încercă să le pronunţe de frică să nu-şi sucească limba. Din întâmplare asistam la această discuţie, dar nefiind angajat direct în negocieri, am reuşit să-mi păstrez luciditatea gândirii. Aşa că am dedus că Galeriile Wertheim aveau în depozitele lor câteva mobile chinezeşti foarte scumpe dar care, deocamdată, nu-şi găseau

cumpărătorii. Iar Alice ar fi putut să le cumpere.

Cel de-al treilea arhitect decorator interveni plin de emfază. Avea un accent spaniol sau italian, n-aş fi putut să precizez. Poate că era, pur şi simplu, dintr-o ţară maghrebiană.

— Oglinzile, covoarele, argintăria o să ilustreze rafinamentul stilului Louis XV. Aş sugera, pentru a sparge puţin monotonia unui ansamblu prea unitar, un serviciu de masă „Empire" cu dulapuri imperiale şi cu monograma lui Napoleon I.

Asta era culmea: maghrebianul voia să-i bage pe gât un serviciu de masă care nu-şi găsea clienţii. Am învăţat din lecţiile de istorie că trecuse aproape un secol între Louis XV şi Napoleon I. Bănuiesc că cele două stiluri nu s-ar putea asorta după cum nu s-ar putea asorta activitatea celor doi monarhi.

Dar căutam să nu mă amestec în discuţie. De ce să-i stric plăcerea Alicei, când şi aşa tremura de frică să nu pară ignorantă. Până la urmă a acceptat toate sugestiile care i-au fost prezentate ca şi cum ar fi fost ale ei.

Arhitecţii decoratori începuseră deja să se uite la pereţi căutând puncte de reper pentru viitoarele lor transformări când Alice le întrerupse activitatea.

— Dar nu este vorba de apartamentul acesta, le zise, ci de vila noastră de la Deauville.

— Perfect! răspunse primul arhitect decorator. Să mergem acolo!

Alice îi încărcă în limuzina noastră, un Mercedes mare, în care ar intra uşor toţi pasagerii dintr-un autobuz. Mă luă şi pe mine. Probabil că voia să-mi demonstreze că nu era cu nimic mai prejos decât celelalte celebrităţi ale familiei şi că posedă cunoştinţe înalte în materie de arte decorative, culmi neatinse până atunci de clanul Courtenay. Am fost de acord să-i însoţesc, căci ardeam de nerăbdare să văd ce va urma.

Sosind în vila noastră de la Deauville, arhitecţii îşi luară o mutră de înmormântare. Am surprins o discuţie şoptită între doi dintre ei. Bieţii de ei, nu bănuiau că aveau

de a face cu un maestru în trasul cu urechea la suflat. Mulţumită acestui talent obţineam note destul de bune la şcoală.

— Cum dracul să decorăm în stil rococo „şura" asta?

Cuvântul jignitor „şură" mă răni profund. „Şura" fusese construită de Le Corbusier şi se distingea prin îndrăzneala liniilor care aminteau de pălăria unui cow-boy cu borurile ridicate şmechereşte pe dreapta şi coborâte, uşor nostalgic, pe stânga. „Şura" costase două miliarde de centime iar mobilarea ei încă pe atât.

În ce mă priveşte, vila nu-mi displăcea. Când eram copil alergam cu bicicleta prin living-room şi făceam skating în sufragerie. Iarna, când aveam norocul să ningă, mă aruncam cu prietenii pe acoperişul ridicat semeţ, ne făceam din funduri sănii şi ne dădeam drumul pe derdeluş scoţând strigăte asurzitoare, treceam pe marginea streşinii şi, plonjând în gol, aterizam pe covorul de zăpadă adunat în bazinul cel mare al terasei, exact ca la un concurs de sărituri pe skiuri.

Tatii nici prin cap nu-i treceau întrecerile noastre sportive. Odată, când ne surprinsese din întâmplare – se întorsese mai devreme de la Paris – rămase cu gura căscată! Niciodată n-a putut să priceapă cum de nu şi-a spart niciunul din noi capul sărind de la înălţimea aceea direct pe dale. Este, însă, adevărat că cea mai mică abatere de la traiectoria noastră ne-ar fi catapultat direct pe lumea cealaltă.

Întrucât vorbim de moarte, vreau să mai adaug un cuvânt. Vreau să mor tânăr. N-am de gând să aştept vârsta fabuloasă de treizeci de ani. Unchiul meu Charles mi-a vorbit de Kirkegaard şi de Camus. Teoria disperării, aşa mi se pare că se numeşte, m-a cucerit de la primele cuvinte. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Să ne întoarcem la Alice şi la arhitecţii decoratori.

Amenajarea „şurii" în cel mai delicat stil Louis XV a durat şase luni. Văzând ce chestii surprinzătoare le-au ieşit din mâini, cei trei arhitecţi decoratori păreau că deveniseră, fără să vrea, adepţi ai lui Kirkegaard. Cred că

pentru prima oară fuseseră obsedaţi de ideea sinuciderii.

N-aş vrea să greşesc vorbind despre artele decorative, dar nu trebuie să fii o găină ca să vezi dacă un ou este stricat sau nu. „Şura” cu linii drepte, cu acoperişul în formă de pălărie de cow-boy, mergea cu decorurile în stilul Louis XV ca o maimuţă împopoţonată cu o rochie de seară creată de Christian Dior. Maimuţa este o creatură minunată, plină de viaţă, nu-i lipseşte inteligenţa, are multă personalitate, seamănă cu oamenii cu barba până la urechi şi îi distrează pe copii prin grădinile zoologice. Modelele semnate de Dior sunt formidabile. Le cunosc, căci Alice îşi comandă rochiile numai la el.

Maimuţele sunt formidabile. Rochiile de la Dior sunt formidabile. Cu toate astea maimuţele şi rochiile Dior nu se asortează. Cineva îmi zicea zilele trecute: portocalele! Mă dau în vânt după ele. Nu mă dau în lături nici de la usturoi. Atunci, de ce dracu’ nu pot suporta portocalele alături de usturoi? Am vorbit despre asta cu Olivier. Şi el este de părerea că sunt probleme de filosofie subtilă. „*To be or not to be*” Nu! Categoric nu! N-am să-l mai citez pe Shakespeare. N-am de gând să-i imit pe scriitorii care îşi umplu proza insipidă cu citate, ca să-i dea puţină strălucire, chiar dacă este de împrumut.

Am uitat să vă spun că devizul decoraţiei „şurei” stil Louis XV s-a ridicat la cifre astronomice.

— Cu banii risipiţi pe aiureala asta aş fi putut să finanţez proiectul unui avion supersonic pentru cinci sute de pasageri, a remarcat tata.

Alice fu foarte afectată de aprecierile negative ale tatii. Dar, în ciuda eşecului, nu dezarmă. Convieţuirea cu tatăl meu îi servise şi ei la ceva, îşi însuşise spiritul bătăios şi tenace al familiei Courtenay.

L-a rugat pe unchiul Charles să fie arbitru şi acesta acceptă invitaţia. Unchiul Charles vizită „şura”, studie cu grijă mobila, semnăturile de pe tablouri, poansoanele de pe argintărie, covoarele, fără să scoată un cuvânt. Unchiul Charles este autoritate în materie de arte decorative. Alice, cu sufletul la gură, aştepta verdictul. Tăcerea

unchiului Charles o dezorienta.

— Mă tem că nu mă înţelegi, Charles, zise Alice cu amărăciune.

— Nici Manet n-a fost înţeles, îi replică unchiul Charles, zâmbind cu bunăvoinţă. Şi cu toate acestea tablourile lui au ajuns la Luvru.

— Ah, Charles, mă compari cu Manet, zise Alice încântată şi îmbujorându-se.

— De ce nu? De ce nu? Poate că posteritatea va aprecia meritele tale.

Mai târziu unchiul Charles îmi explică între patru ochi că living-roomul şi celelalte saloane de proporţii vaste strivesc pur şi simplu mobila delicată concepută pentru apartamentele intime de la Versailles, dar că n-a avut curajul să-i spună adevărul.

— Ansamblul este întrucâtva insolit, draga mea, dar piesele, chiar dacă nu sunt de prima mână, sunt indiscutabil autentice, i-a spus el. N-aş zice că n-ai plasat bine banii.

Şase luni mai târziu mobila Louis XV eşua în „Sarcofagul” din vecinătatea castelului de la Versailles, care e pe cale de a deveni un fel de talcioc şi alţi arhitecţi decoratori au pus mâna pe „şură”.

Între timp artele frumoase deveniră obiect de discuţii permanente. De dimineaţă până seara nu se discuta decât despre pictura flamandă, arta aztecă, monumentele de pe insula Paştelui sau alte minuni de acelaşi calibru. În fiecare seară aveam lume la masă. Pictori, sculptori, critici de artă defilau într-un cortegiu nesfârşit. Am înghiţit mai multă artă decât orice student în anii de studii. Mă săturasem. Câţiva paraziţi pescuiţi în boema de la Montmartre se cuibăriseră la masa noastră. Era de ajuns ca Alice să pronunţe, de exemplu, numele lui Pollok şi boemii prindeau mingea din zbor şi începeau nişte comentarii interminabile, mai mult sau mai puţin acide, spre marea admiraţie a gazdei care se şi vedea un nou Mecena feminin, cântată de poeţi şi de artişti de-a lungul secolelor.

Noaptea nu visam decât pânze şi picturi. Doar atunci

am înţeles ce înseamnă onirism în artă. Aveam adevărate coşmaruri, comparabile doar cu operele lui Chirico, Dalí sau Max Ernst.

Pasiunea Alicei luă, puţin câte puţin, proporţii tragice. Toate casele noastre deveniseră mari şantiere în transformare perpetuă. Nu se putea trăi în ele. La fiecare pas riscai să-ţi bagi piciorul într-o căldare cu vopsele, să te loveşti de o schelă, să te izbeşti de grămezile de covoare, să calci peste o pânză semnată de un maestru al Renaşterii pusă parcă intenţionat în drumul tău. Într-o zi tata era să-şi frângă gâtul. Dimineaţa, vrând să treacă din camera sa în camera Alicei, avu cea mai îngrozitoare surpriză din viaţa sa. Tocmai împinsese uşa şi se pregătea să treacă pragul când piciorul îi rămase pur şi simplu suspendat în gol deoarece în locul camerei mamei mele adoptive se căsca o groapă. Doar printr-o minune tata reuşi să-şi tragă piciorul şi să-şi refacă astfel echilibrul. Ceva mai târziu i se explică, misterul. Alice hotărâse să se instaleze în altă cameră iar în fosta sa cameră să amenajeze, desfăcând planşeul, un living-room spaţios cu scară interioară care trebuia să unească cele trei etaje ale apartamentului.

Două categorii de invitaţi ne frecventau saloanele. Invitaţii tatii şi invitaţii Alicei. Fiecare categorie avea ideile sale fixe. Amicii tatii discutau numai despre bursă şi afaceri, în timp ce amicii Alicei numai despre artă şi artişti. Erau seri întregi în care nu auzeam vorbindu-sedecât de pictură sau de acţiunile la bursă. Acţiuni de bursă şi pictură, pictură şi acţiuni! Ah, eram sătul până peste cap!

Odată m-am urcat pe o locomotivă. Călătoream cu Alice şi cu tata în Anglia. Anglia îmi lăsă o impresie foarte puternică. Acoperită toată de iarbă şi de vaci. Ne plimbăm într-o gară aşteptând trenul. Lordul – Dumnezeu mai ştie cum îl chema – ne invitase pentru o săptămână la castelul său – şi acum ne întorceam cu trenul la Londra deoarece era o ceaţă s-o tai cu cuţitul şi Alice avea oroare să meargă cu maşina prin burniţa lăptoasă. Pe vremea aceea mai erau în Anglia câteva locomotive cu aburi. Ca să-mi omor timpul am plecat de lângă ai mei şi am început să-mi vâr nasul

peste tot. Când sosi trenul, locomotiva se opri drept în faţa mea. Am vocaţie de savant căci îmi place să scormonesc peste tot. Mi s-a povestit că Edison şi Bernard Russel făceau acelaşi lucru în copilărie. La urma urmelor, de ce n-aş putea să merg pe urmele lor? Chiar şi Beethoven a fost un adolescent anonim şi neînţeles. Mă întreb dacă l-a citit pe Kirkegaard. Bănuiesc că au fost contemporani. În sfârşit. În chestia asta trebuie să consult Larousse-ul sau pe unchiul Charles.

Cum eram lângă locomotivă, mi-a venit deodată ideea să mă urc şi să văd cum arde focul în cazan. Sunt omul hotărârilor rapide. Ca Napoleon. Fără să mă gândesc de două ori, am sărit pe tender, între mecanic şi fochist. Când mă văzură picat din cer, se priviră lung şi pufniră în râs. Apoi îmi arătară cum arde focul în cazan. Am uitat să vă spun că toată povestea asta se petrecea în plină iarnă. Era aşa de frig încât dacă făceai pipi îngheţa până jos. Cădea ca nişte periuţe mici de gheaţă. Să crăp dacă mint. Acolo sus pe locomotivă te topeai lângă cazan şi te „frigorificai” lângă tender. Termenul a te „frigorifica” este inventat de mine. Uşurinţa cu care făuresc cuvinte noi mă face să cred că am talent pentru litere. La urma urmelor de ce n-aş putea şi eu să devin un scriitor ca Samuel Beckett, Isaak Bashevis Singer sau unchiul Charles. Premiul Nobel mi-ar veni ca o mănuşă, mai ales acum când n-am niciun ban. Ce nu s-ar face cu 25.000 de dolari... În primul rând mi-aş cumpăra o motocicletă Harley-Davidson, opt cilindri, comandă specială. Mi-e o foame la ora asta încât aş ronţăi cu plăcere Turnul Eiffel stropit cu sirop cu rom şi ornat cu cremă.

În timp ce mă aflam pe locomotivă într-o companie extrem de plăcută – mă tenta chiar gândul să renunţ la bănci şi să mă fac mecanic de locomotivă – am auzit de pe peron nişte urlete şi ţipete care mi-au făcut pielea găinii. Urletele erau ale tatii iar ţipetele, foarte pătrunzătoare şi cu acute de primadonă, erau ale Alicei. Mă căutau pe sub roţile trenului. Îi însoţeau şeful gării, impiegatul de mişcare şi câţiva gură-cască. Îmi venea să mă arunc în

flăcările din cazanul locomotivei, căci ştiam ce va urma. Dar de ce ţi-e frică nu scapi şi nici nu poţi înfrunta destinul. Chiar şi Hannibal a fost învins la Zama, deşi până atunci mersese din victorie în victorie. Tata mă descoperi pe locomotivă. Când mă văzu plin de funingine şi negru de cărbuni, mă apucă de urechi şi, ridicându-mă în aer ca pe un cocor, mă dădu jos pe peron. Nu trebuie să vă mai spun ce scatoalce mi-a tras după ceafă că de-abia mai îmi ridicam capul. Părinţii sunt, într-adevăr fiinţe bizare. În loc să te mângâie şi să se bucure că nu te-au scos de sub roţi, te bat fiindcă te-au găsit stând liniştit lângă un fochist onorabil şi un mecanic şi mai onorabil.

Când şedeam la masă alături de invitaţii tatălui meu, aşezaţi la un capăt al mesei, care vorbeau despre acţiuni bancare, şi cu invitaţii mamei mele vitrege, care debitau tot felul de tâmpenii despre stilul Gupta, post-Gupta şi Pala-Sena, mă simţeam ca pe locomotivă, fript dintr-o parte şi îngheţat din cealaltă. Chiar mă mir că nu m-am astenizat, mai ales acum când astenia este la modă şi te îmbolnăveşti de ea mai uşor decât de gripă. Toate prietenele Alicei sunt astenice. Şi nu e de mirare, toată ziulica şi-o petrec probând toalete. De la Dior, de la Lanvin, de la Saint-Laurent, de la Courrèges şi de la alţii! Manechinele de la casele de modă sunt plătite să se îmbrace şi să se dezbrace de dimineaţă până seară. Dar sărmanele prietene ale Alicei nu primesc nicio compensaţie pentru truda lor. Şi ce e mai prost, este că ele plătesc din gros pentru munca asta.

De ar fi numai acţiunile de la bursă şi arta! Dar trebuie să rezişti şi la divagaţiile profilor. Proful de biologie, de exemplu, ne-a împuiat capul timp de o oră cu aparatul digestiv al furnicii. În vremea noastră când oamenii zboară spre lună şi se pregătesc să pună piciorul pe Venus, noi ne pierdem timpul cu disecarea aparatului digestiv al insectelor. Am de gând să trimit o scrisoare la „Expres”, la rubrica „Poşta cititorilor”, ca să cer cu vehemenţă o reformă a învăţământului. Jos cu aparatul digestiv al furnicilor! Trăiască cosmonauţii!

Zilele trecute am făcut o gafă de pomină. Tot în domeniul artei. Bănuiesc că dacă cineva ar încerca să analizeze natura cunoştinţelor acumulate de creierul meu ar constata următoarea proporţie: 45% artă, 45% acţiuni de bancă, 7% sport şi chestiuni mondene, 3%, alte activităţi înglobând, printre altele, totalitatea preocupărilor mele şcolare inclusiv aparatul digestiv al furnicii.

Dar să revenim la gafa mea. Eram la o recepţie de gală în apartamentul nostru de pe Avenue Foch. Se inaugura ultima metamorfoză a apartamentului. Galeriile „Doucet, Doucet et Doucet" au făcut decoraţia în cel mai pur stil '80, '980, să nu se confunde cu '880! Această precizare este necesară pentru neavizaţi. „O simfonie în alb şi negru, combinată cu utilul, apogeul artei de avangardă". Am citat cuvintele arhitectului decorator şef de la „Doucet, Doucet et Doucet" la predarea apartamentului cârpit de el. V-am mai spus că locuinţa aceasta cuprinde ultimele trei etaje ale imobilului. Iniţial cele trei nivele erau distincte. Primul era ocupat de servitori, la al doilea nivel erau camerele familiei iar la al treilea saloanele de recepţie. Alice a prezidat cinci amenajări succesive ale acestui apartament nenorocit. După ce au trecut prin el specialiştii de la Galeriile „Doucet, Doucet et Doucet", mie şi tatălui meu ne-au trebuit treizeci de zile ca să ne familiarizăm cu noua dispunere a camerelor. Arhitecţii decoratori făcuseră „tabula rasa" aranjamentul conformist şi burghez al apartamentului. „Tabula rasa" este un termen pe care l-am învăţat de la şir lung de artişti şi arhitecţi decoratori care au defilat prin casa noastră din Avenue Foch. Fiecare grup de arhitecţi făcea tabula rasa" din opera predecesorilor.

Cu alte cuvinte, treceau ca hoardele lui Atila – biciul lui Dumnezeu – ştergând totul în trecerea lor şi construind pe ruinele trecutului o nouă operă de arhitectură decorativă, destinată – prin perfecţiune – să fondeze o nouă şcoală, care să reprezinte o epocă rezistentă la secole, ca frescele de la Pompei. Sărind peste cataclisme,

pe care nu aş dori să le văd la Paris, cel mult ca o curiozitate.

Ah, digresiunile acestea! Am început să abuzez de ele! Să ne întoarcem la gafa mea din sfera inaugurării. Fiindcă veni vorba de digresiuni: asta este partea mea cea mai tare. Dacă proful mă întreabă despre bătălia de la Actium şi nu prea sunt sigur pe răspuns, îl ocolesc cu iscusinţă lansându-mă într-un comentariu al filmului „Cleopatra”. Dacă proful e înnebunit după Liz Taylor, câştig partida. Dar dacă nu este sensibil la frumuseţile celei de-a şaptea arte, m-am ars.

Dar să ne întoarcem la „gafă”. Festivitatea inaugurării decurgea după ceremonialul obişnuit. Şampanie, discursuri, linguşiri, răutăţi, ironii pe sub mustaţă, cancanuri, iarăşi şampanie şi aşa mai departe. Asistau tot felul de notabilităţi ale vieţii politice, mondene, diplomatice. Cei mai mulţi reprezentau artele. Bărboşi sau conformişti, boemi sau pedanţi, cu sau fără talent, constituiau o adevărată pletoră de flămânzi ce invadaseră bufetul devastându-l ca lăcustele spre marea disperare a lui Georges şi a băieţilor de sub ordinele sale. Bietul Georges şi subalternii săi făceau tot timpul drumul între bufet şi oficiu pentru a reînnoi proviziile cu viteză accelerată şi ridicolă a actorilor de comedie din filmele mute.

După ce şi-au pus burta la cale, mulţimea se îmbulzi în saloane. Un bărbos râgâia acoperind rumoarea conversaţiei; îndestulaţi, cu moralul ridicat de băuturile cu înaltă concentraţie de alcool, oamenii de meserie se plantaseră în faţa tablourilor şi începură să le disece. Mai ales criticii de artă, care foloseau un limbaj atât de alambicat încât nu eram în stare să pricep nimic. Îi ascultam cu respect şi veneraţie. Ei erau demiurgii – aşa li se spune acum – coborâţi din farfuriile zburătoare invizibile în mijlocul plebei profane. Cred că n-am comis un pleonasm. Am să-l consult pe unchiul Charles în privinţa asta.

La şcoală ne-au învăţat că medicii folosesc un limbaj

propriu, legat de profesia lor. Inginerii folosesc altul, de înaltă tehnicitate. Oamenii legii au jargonul lor. Dar critică de artă şi critică literară le depăşesc pe toate prin profunzime, elasticitate, bogăţie, subtilitate şi elevaţia transcendentală a termenelor. Îmi ciuleam urechile la comentariile lor sublime. Deşi nu le pricepeam, aveau o sonoritate care mă captivă, mă fermeca. Mi-am notat câteva fraze. Ce păcat că nu ştiu să stenografiez. Nu mi-a trecut prin cap să mă înarmez cu un magnetofon ascuns sub reverul hainei ca în romanele cu James Bond. Totuşi am reţinut câteva fărâmituri spicuite de ici-colo.

— Ei bine, da! Este ultima etapă a abstracţiei, o etapă incompletă şi într-o anumită măsură ambiguă, în măsura în care, în ciuda logicii, ne obligă să vorbim de abstracţie figurativă sau de figuraţie abstractă sau, pur şi simplu, de non-figuraţie, care a succedat artei abstracte pure…

— Evident numai o extrapolare ne-ar permite până la un anumit punct să descoperim în trecut o intervenţie a spiritului, aceea a formei abstracte a secolului XX…

— Uitaţi-vă la Kandinsky! Înflorirea formei abstracte păstrează o puritate într-un anumit sens exemplară, pentru că acţionează prin culoare, în măsura în care este o expresie completă capabilă să recepţioneze o descărcare emotivă care o justifică, întrucât răspunde unui elan al spiritului, al spiritului în sens aproape mistic…

— La Seurat şi Cézanne forma devine mai solidă, se revoltă împotriva efemerului, nu este decât imaginea secundei multiplicate la infinit, invariabilă, pe care pictorul o fixează sub aspectul variabilului…

— Cu forţa unei voinţe demne de Prometeu, Malevici sesizează prin intermediul gândirii întinderile vaste de dincolo de alb şi descoperă finalitatea picturii, eliberate de povara realităţii…

Toţi o citau pe Dora Vallier, pe Fiedler, Maurice Denis, Warringer, Faure, Kandinsky deplângând lipsa unei terminologii exacte pentru pictura abstractă, imposibilă de exprimat în starea rudimentară actuală a limbajului cult.

Invitaţii se îngrămădeau, se îmbulzeau, ca nişte muşte atrase de miere, în faţa unei pânze de Picasso, „Nud de femeie şezând”. Nu îndrăzneau să pretindă că această descendentă a Evei ar fi fost lipsită de originalitate. Nasul îi era în partea stângă, în locul urechii, un ochi apărea timid într-o nară, un sân fusese mutat pe genunchi iar bărbia îi alunecase până la buric. O visam pe Rebecca, prietena pe care mi-o luase Olivier şi mă întrebam ce sentimente ar fi putut să-mi inspire dacă ar fi fost replica vie a femeii nude pictate de Picasso.

Exclamaţiile de admiraţie săreau ca focurile de artificiu.

— Incontestabil, Picasso este sublim!

— O personalitate dominantă a lumii moderne!

— Stilul său are o semnificaţie universală!

— Picasso este Michelangalo al secolului nostru!

— Ce energie convulsivă! Ai putea spune că elementele tabloului ţâşnesc din cadru!

— Este o tendinţă metamorfică clară!

— Se simte influenţa lui Juan Miro şi Yves Tanguy!

— Ah, maestre! Ce blasfemie! Picasso este unic!

— Acest nud reprezintă o iconografie a sexului şi a fertilităţii, a naşterii şi a morţii, a dragostei şi a violenţei, cum a remarcat pe bună dreptate Herbert Read!

— Pe scurt, este prototipul femeii secolului XX! exagera un tip între două vârste, cu bucle lungi care îi încadrau, ca nişte pompoane, chelia roz deschis.

— Oamenii secolului XXX vor avea o imagine într-adevăr reuşită a femeii secolului XX, am zis şi eu ca să-mi aduc contribuţia modestă la corul unanim de laude.

În clipa aceea se făcu o tăcere de gheaţă. Un tip cu lavalieră şi favoriţi cărunţi, împopoţonat într-o haină roşie pătlăgică, se întoarse spre Alice.

— Dacă nu mă înşel, tânărul este fiul dumneavoastră, zise tipul cu o amabilitate onctuoasă.

Alice mă fulgeră cu privirea. Îi stricasem vernisajul început sub auspicii atât de fericite.

— Este băiatul soţului meu, ţinu ea să precizeze

arătând prin asta că se desolidarizează de intervenţia mea.

Pricepui că am făcut o gafă. În timpul acesta unchiul Charles mă luă de braţ.

— Tinerii din vremea noastră sunt delicioşi prin nonconformismul lor, ei nu ezită să-l critice pe marele Picasso. Apoi mi se adresă zicându-mi: Roy, condu-mă la bufet. Vreau să mai beau un pahar de Coca-Cola în cinstea artei în general şi a lui Picasso în special.

Uluit, părăsii salonul urmându-l pe unchiul Charles.

— Alice e furioasă pe mine, îi zisei.

Unchiul Charles îmi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Şi are de ce! A-l renega pe Dumnezeu este scuzabil. Uneori devii chiar interesant făcând pe ateul. A-l insulta pe preşedintele Republicii este, de asemenea, un fapt scuzabil, mai ales când faci parte din opoziţie. Dar al renega pe Picasso este o crimă. Este ca şi cum ai nega existenţa soarelui. Uluieşti, scandalizezi, insulţi o anumită opinie publică. Chiar dacă nu-ţi place Picasso, trebuie să-ţi schimbi părerea. Altfel se va spune că eşti un incult, că îţi lipseşte rafinamentul, bunul gust, ceea ce este şi mai grav. Cine ar îndrăzni acum să-l critice pe Voltaire? Ca şi Picasso la bursa artelor, Voltaire este o valoare sigură la bursa literelor. Asta nu înseamnă că îl mai citeşte cineva acum pe Voltaire. Cu excepţia lui „Candide”, care se mai poate digera, doar la şcoală se mai vorbeşte de acest poet, dramaturg şi prozator ultrafecund şi ultraplictisitor din secolul XVIII. Dar încearcă să-l critici, se vor ridica împotriva ta toţi snobii şi toţi dascălii pisălogi şi pedanţi din şcoli.

Chiar dacă uneori mă gândeam să îmbrăţişez domeniul artelor frumoase, întâmplarea asta nefericită mă lecui pentru totdeauna. Renunţai să-i fac concurenţă lui Picasso şi Pollok. Le lăsai celebritatea intactă.

Într-o zi tata zise cu o voce hotărâtă:

— Alice, ajunge! Încetează cu cheltuielile! Încetează cu schimbările, cu nebuniile astea atât de costisitoare!

Tata avea aerul teribil al lui Savonarola când le propovăduia florentinilor sobrietatea, cea mai severă

morală, sărăcia primilor creştini, dispreţul pentru bogăţie, pentru lux. Odată unchiul Charles mi-a vorbit pe larg despre călugărul acesta fanatic ce pierise ars pe rug.

În clipa aceea tatii îi mai lipsea doar sutana călugărească şi un amvon de biserică să-şi lanseze predicile fulminante.

— Ştii tu, Alice, care sunt semnele exterioare ale bogăţiei, continuă tata.

Fruntea Alicei se încreţi, semn că creierul îi lucra cu intensitate. Apoi faţa i se lumină şi răspunse mândră ca un elev conştient de faptul că găsise soluţia la o problemă dificilă.

— Semnele care stabilesc diferenţa dintre noi şi gloata de rând, dintre noi şi vulg.

Rămăsei cu gura căscată în faţa profunzimii acestei fraze care revela resursele nebănuite ale spiritului Alicei, o femeie cu opinii foarte conservatoare.

— Eşti proastă ca o gâscă! ripostă furios tata care folosea rar asemenea epitete. Semnele exterioare ale bogăţiei sunt astăzi stigmatele expuse acuzaţiilor publice, invidiei vecinilor şi furiei miniştrilor de stânga care îţi cer capul. Nu mai vorbesc de terorişti şi de kidnapperi cu ochii ţintă la cei avuţi. Numele baronului Einpain, al tânărului Getty nu-ţi spune nimic? Aşa că potoleşte-te cu toate aceste lucrări somptuoase şi, deocamdată, inutile.

Alice replică înţepată:

— Şi cum o să mai trăim? Casele noastre din Paris sunt şantiere. Lumea, uimită, că ne-am oprit brusc, va zice că nu mai ai bani.

— Cu atât mai bine!

— Vorbeşti de parcă n-ai fi bancher. Vei pierde încrederea clienţilor care îşi vor retrage banii din banca ta.

Alice mă uimea tot mai mult. Niciodată n-aş fi crezut-o în stare să ajungă la asemenea concluzii.

Tata trecu cu bună ştiinţă peste acest argument, deşi era un argument valabil.

— Ne vom muta provizoriu la mama, zise.

Această hotărâre avu, prin ricoşeu, efectul unei găleţi

de apă rece turnată peste capul meu. Nimic mai rău nu putea să ne aştepte, pe mine şi pe Alice. Bunica dinspre tată, în ciuda averii sale, era o rentieră timorată, care se temea de aventuri financiare şi care, ca o bună franceză de modă veche, aduna ban cu ban îngropându-şi economiile în ascunzătorile cele mai absurde. Oamenii ziceau că e zgârcită, meschină, plângăreaţă. Spiritul său de economie, dorinţa sa de a păstra totul într-o stare perfectă, de a nu prăpădi nimic, erau atât de dezvoltate încât punea huse albe nu numai pe mobile dar şi pe covoare, pe tablouri. Pusese huse chiar şi pe lustre, dar cum după căderea nopţii se făcea întuneric să-ţi scoţi ochii şi riscai să te izbeşti de toate mobilele, ridicase husele şi le înlocuise cu săculeţi de tifon. Bunica acoperise cu cearşafuri albe pereţii capitonaţi cu catifea sau mătase ca să-i protejeze de praf şi de lumina soarelui. Nici lambriurile din lemn de trandafir, nici balustradele de la scări nu au făcut excepţie de la regulă. Când am intrat în casa bunicii am avut impresia că sunt proiectat brusc într-un decor alb, ostil, care îmi evocă Antarctica, fără pinguini. În timpul iernii similitudinea aceasta era şi mai frapantă, deoarece frigul polar domnea în saloanele de petreceri. Doar camerele şi bucătăria se bucurau de o încălzire moderată. Câteva statui şi busturi în mărime naturală, acoperite cu linţolii albe, împodobeau vestibulul, holul cel mare şi galeria centrală creând o ambianţă sinistră, îndeosebi după căderea nopţii, când aminteau de fantomele încremenite ale forţelor malefice. În copilăria mea îmi închipuiam că statuile învie şi rătăcesc, ca sufletele chinuite, prin toată casa, din pod până în pivniţă.

Odată am avut curiozitatea să ridic pe ascuns acoperământul alb de pe o statuie aşezată în vestibul lângă intrare. Spre surprinderea mea am descoperit un adolescent arab surâzător, cu ochii catifelaţi şi bogat îmbrăcat, care întindea cu mâna stângă o tavă pe care se depun cărţile de vizită. Pe timpul acela mă fermecase. Mai târziu, după ce noua mânie a Alicei mă familiarizase cu artele decorative, îmi dădui seama că tânărul arab era un

obiect decorativ de un gust îndoielnic, chiar dacă fusese foarte la modă pe vremea celui de-al doilea imperiu.

— Detest calicia acestei zgripţuroaice bătrâne! îmi şopti Alice, care mă ridicase la rang de confident. Pe lângă ea avarul lui Molière este un prunc nevinovat!

După câteva săptămâni ne instalarăm la bunica. Tata, foarte îngrijorat, părea absent la tot ce se întâmpla în jurul său. Uită chiar şi să mă ia la rost când mă văzu într-o seară intrând în casă îmbrăcat skunk după ultimul răcnet. Mă privea de parcă vedea prin mine.

Alice îşi stăpânea cu greu nervii întinşi la maximum, zbârliţi ca acele unui porc-spinos. Regulile impuse de bunică o exasperau. Trebuia să mâncăm la o masă mică din bucătărie ca să nu deranjăm masa monumentală din sufragerie. Un living-room cu mobilă disparată, pe care şi un telal modest ar fi aruncat-o, ne fusese rezervat pe timpul zilei. Pentru a economisi energia electrică, becurile nu trebuiau să depăşească şaizeci de waţi. Accesul la pivniţe ne era interzis deoarece acolo se afla tot ceea ce răposatul meu bunic strânsese mai de doamne-ajută.

Casă, în ciuda marilor sale dimensiuni, nu avea decât un garaj pentru o singură maşină, ocupat, de altfel, de un Rolls model 1930, care nu mai ieşise din adăpost după moartea stăpânului său. Personalul de serviciu se reducea la doi oameni, Caroline, bătrâna bucătăreasă cu o placă în gură atât de slabă încât îi juca când îşi deschidea gura ca să zică vreun cuvânt, şuierând ca o sirenă de vapor, şi Prosper, un chelner scheletic, fără vârstă şi urât ca o mumie. Ar fi făcut cu succes figuraţie într-un film de groază. Bunica îl ţinea deoarece se temea de hoţi.

— Totdeauna trebuie să ai un bărbat în casă ca să te apere! zicea bunica.

Sosirea servitorilor noştri o sili pe bunică să deschidă – împotriva voinţei sale – camerele de serviciu amenajate la mansardă, care n-au fost locuite de decenii.

— Trebuie să scapi de toţi paraziţii aceştia, băiatul meu, căci te costă şi ochii din cap, zicea bunica. Şi tu, Alice, pentru ce îţi trebuie o cameristă? Nu poţi să-ţi alegi

rochiile, să te îmbraci, să te fardezi fără ajutor?

Tata şi Alice ascultau predicile bunicii fără să deschidă gura. Cred că tata regreta această mutare fără rost care nu-i aducea decât neplăceri, dar nu-mi aduc aminte să fi recunoscut vreodată că a greşit ceva.

Într-o dimineaţă tata veni cu întârziere la micul dejun. Avea faţa întunecată, se aşeză la capătul mesei şi atacă direct un ou moale. Îl gustă apoi făcu o mutră scârbită şi-l puse la loc.

— Scuză-mă, Alice, dar azi ouăle nu sunt prea reuşite…

— Caroline le-a fiert, interveni bunica. Este o bucătăreasă admirabilă.

— Nu vreau să mă mai ocup de micul tău dejun, Henri! zise Alice pe un ton categoric.

Era pentru prima oară după zece ani de căsnicie că Alice depăşea această regulă devenită sacră.

Tata îşi strânse ochii. Cred că în clipa aceea încerca emoţiile simţite de Louis XVI când i s-a anunţat căderea Bastiliei. Alice ridică stindardul revoltei. Tata înţelese că războiul civil mocnea sub cenuşa bătrânei sale autorităţi batjocorite. Căci şi bunica se băga în conflictul acesta care privea o ordine demult stabilită.

Atmosfera era încărcată. Alice aştepta doar o scânteie ca să explodeze. Tata n-a comentat rebeliunea soţiei sale, dar prevedeam că se pregăteşte să lovească de sus şi tare. Înghiţi fără plăcere o bucată de şuncă, apoi se lansă în contraofensivă.

— Alice, trebuie să-ţi comunic ultima mea hotărâre. Consider că trebuie să renunţăm la maşinile cele mari. Consumă prea multă benzină, bat la ochi şi nici nu mai corespund vremurilor noastre. Automobilele Lincoln, Cadillac, Rolls au devenit apanajul gangsterilor şi al parveniţilor.

Faţa zbârcită a bunicii se lumină.

— Henri, iată o hotărâre cu cap. Lasă-mă să te sărut!

Alice ridică degetul arătător spre soţul său.

— Un moment! Şi cu ce propui să le înlocuim?

— Cu Renault 5, ca toţi prietenii noştri. Este o maşină mică, franţuzească, economică şi nu bate la ochi. Asta ne trebuie, ca să trecem neobservaţi.

Ochii Alicei, ochii blândei şi mereu conciliantei Alice, scăpărau scântei.

— Eu nu renunţ la Mercedesul meu personal! Dar pe tine nu te împiedic să circuli în Renault 5, dacă asta îţi face plăcere.

Apoi adăugă în engleză pe un ton care nu admite replică:

— *This is final*!

Se ridică şi părăsi bucătăria trântind uşa.

— Uită-te la ea! exclamă indignată bunica. Să răspunzi pe tonul acesta bărbatului tău!…

Tata, ca să arate că nu face favoritisme, se întoarse spre mine.

— Roy, cred că nici tu n-ai nevoie de motocicleta asta uriaşă care mă face să tremur pentru viaţa ta. Cu o motocicletă uşoară te-ai descurca tot aşa de bine.

Îl privii câteva clipe stupefiat. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Să mă lipsesc de Honda mea? Niciodată! Tata va trebui să treacă peste cadavrul meu înainte de a o vinde!

Îmi zisei că trebuie să-mi manifest împotrivirea cu diplomaţie, dar şi cu hotărâre.

— Să mă despart de motocicleta mea? Ce vor zice tipii de pe Champs-Élysées care se fălesc atâta cu maşinăriile lor? Că standingul meu este mai prejos decât al lor?! Noi, tinerii, avem cel puţin curajul să ne arătăm motocicletele frumoase fără să facem pe noi de frică că aceasta ar dezvălui semnele exterioare ale bogăţiei. Dimpotrivă. Cu cât ai mai multe semne de bogăţie, cu atât mai mult te făleşti cu ele. Am observat, tată, că cu cât îmbătrâneşti, cu atât devii mai fricos. Mă întreb, de ce? Noi, tinerii motociclişti, suntem solidari. De câte ori autorităţile vor să ne impună alte taxe, blocăm intrarea de la Palatul Bourbon. Vreau să-i văd pe automobilişti făcând grevă! În câteva minute tot Parisul, toată Franţa rutieră ar

fi paralizată!

Până la urmă am avut câştig de cauză. Îmi păstrai Honda. Eram mândru că am reuşit să-l conving pe tata, căruia nu-i plăcea să facă compromisuri. Apoi pricepui că era hărţuit de alte probleme mai importante, care le umbreau pe ale mele.

A doua zi seara tata intră în casă cu faţa albă ca ceară. Fără să-şi scoată pardesiul, se opri în faţa Alicei şi îi zise cu o voce joasă, aproape în şoaptă, dar care reflecta o puternică trăire interioară:

— Mi-au naţionalizat banca! Mi-au luat banca!

Alice, impresionată de aerul catastrofal al tatii, încercă să ia lucrurile mai uşor.

— Presupun că te vor despăgubi, cel puţin în parte. La urma urmei ai putea să te retragi, să te odihneşti, să te ocupi de sănătatea ta care de la o vreme îţi face necazuri. Încă mai suntem destul de bogaţi ca să nu ne temem de viitor.

Tata o privi contrariat.

— Să mă retrag? Nici nu se pune problema! Vom pleca din ţară! Îmi voi continua activitatea de cealaltă parte a Atlanticului! Pregăteşte bagajele, Alice! Plecăm la New York. Roy îşi va continua studiile în America. Nu voi depune armele decât în ziua în care moartea mă va doborî!

Tata luase atitudinea combativă a unui comandant de armată din ajunul celei mai mari bătălii din viaţa sa.

II

Am vorbit de mine, de tata, de Alice, de grijile şi preocupările mele, dar am uitat să mă prezint. Mă numesc Alexandre Kean Richard Michel-Ange Roy Courtenay. Mama e convinsă că numele de botez are o influenţă incontestabilă asupra fiinţei mici şi fragile care vine pe lume. Duhurile care se adună în jurul leagănului său şi care îi hotărăsc soarta sunt prima sa bogăţie. Duhurile invocate cu atâta fervoare de mama se cheamă Alexandru cel Mare, neuitatul Kean, Richard Inimă de Leu şi nemuritorul Michelangelo. Roy, cel mai puţin ilustru dintre aceste nume, trebuia să-l onoreze pe străbunicul meu din

partea mamei, general în retragere al armatei Majestăţii sale britanice. Aşa că Roy a rămas mai strâns legat de persoana mea decât celelalte nume, prea fastuoase pentru un prunc ce nu ştia decât să orăcăie şi să ude scutecele. Bănuiesc că mai târziu mi-am atras înjurăturile funcţionarilor care trebuiau să treacă în actele mele de identitate, în paşaport şi în celelalte, tot şirul acesta de nume de botez într-un spaţiu rezervat doar pentru unul sau două prenume modeste.

Tata era mândru că făcea parte din familia Courtenay. Pretinde că strămoşii mei sunt de sânge regesc. În evul mediu familia Courtenay a dat englezilor suverani, fapt confirmat de nu ştiu ce dicţionar istoric. Gurile rele susţin că unul dintre strămoşii noştri fusese un copil lepădat care primise numele localităţii unde a fost găsit. Gurile şi mai rele avansează o teorie şi mai extravagantă. Courtenay provine, zic gurile acestea, de la Courtnez, ceea ce vrea să zică că primul care a purtat acest nume avea nasul tăiat din cauza unei condamnări infamante. Porecla fusese transformată în nume şi modificată ulterior pentru a ascunde originea sa ruşinoasă. Tata era groaznic de indignat de această interpretare jignitoare şi pentru a demonstra contrariul avuse chiar intenţia să angajeze serviciile unui genealogist cu renume. Apoi renunţă la această iniţiativă. Cred că s-a temut că genealogistul, după lungi investigaţii, o să găsească documente care să confirme versiunea cu „nasul cârn”.

Sângele meu corcit, tatăl francez, mama americană, bunicii francezi, englezi şi americani, mi-a adus adesea necazuri. Colegii mei francezi ziceau că sunt un yankeu, un venetic. Tinerii americani râdeau de accentul meu britanic iar englezii îmi trânteau în obraz porecla de Frenchy fandositul.

În schimb „jet-setul”, internaţionalist prin definiţie îmi atribuia un farmec particular iar membrii săi, tineri sau vârstnici, căutau compania mea.

Inconsecvenţa speciei umane găseşte, în ce mă priveşte, o ilustrare perfectă.

Am vorbit în trecere de celebrităţile din familia mea. Dar mai am şi alte rude, mai puţin celebre, dar mai zburdalnice şi atât de interesante încât ar putea să figureze într-un serial de televiziune, mai complicat şi mai agitat decât „Dallas-ul” sau „Dinastia” luate la un loc.

Mă chinuie, însă, o chestiune gravă şi arzătoare. O să vă spun despre ce este vorba şi o să încep punându-vă o întrebare: aţi citit romanul „De veghe-n lanul de secară”? Eu l-am citit. E formidabil. După o noapte albă petrecută citindu-l – a doua zi aveam o lucrare scrisă la matematică şi numai Dumnezeu ştie cum m-am descurcat – am reflectat mult la subiectul acesta. Mă întrebam dacă Salinger l-a creat pe Holden Caulfield sau Holden Caulfield l-a creat pe Salinger.

I-am vorbit de chestiunea aceasta unchiului Charles, care a ascultat cu surprindere subtilităţile reflecţiilor mele. Stimulat, îşi puse în funcţiune materia cenuşie, cu proprietăţi mai miraculoase decât cele ale unui creier electronic şi îmi servi pe tavă o serie de cazuri în care eroii antropofagi şi-au înghiţit autorii. Ali Baba este un caz tipic. Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici zburdalnici i-au lăsat în umbră pe fraţii Grimm. Scarlett O’Hara a eclipsat-o pe Margaret Mitchell iar James Bond l-a înlocuit pur şi simplu pe autorul zilelor lui. Îşi mai aduc aminte admiratorii faimosului Pinocchio de existenţa lui Carilo Collodi? Don Quijote este tot aşa de cunoscut ca şi Cervantes. D’Artagnan a scăpat de sub tutela lui Dumas. Îşi duce propria sa viaţă. Dar cel mai nesupus este Don Juan. A ţâşnit ca un drăcuşor de sub pana lui Tirso de Molina şi, nemulţumit probabil de personalitatea care i-a fost atribuită, s-a apucat, să creeze noi autori, poruncindu-le să-l prezinte în diferite variante ca să şi-o poată alege pe cea care îi convenea mai mult. I-a întărâtat pe Cigonini şi Silberto, a cochetat cu Molière, i-a sedus pe Goldoni şi Byron, l-a zorit pe Balzac, i-a corupt pe Mérimée şi Grabe, l-a inspirat pe Puşkin, s-a strecurat în gândurile lui Zorrilla, a pus în mişcare pana lui Lenau, l-a ademenit pe Tolstoi, l-a atras pe Bernard Shaw şi a atins cu degetele

sale clavecinul lui Mozart. Iată de ce mă gândesc să scriu un serial de televiziune, fiindcă n-aş vrea să fiu expulzat din ceea ce scriu de personajele create de mine.

Când i-am expus lui Jeff, vărul meu de la New York, teoria cu privire la Don Juan, acesta făcu nişte ochi rotunzi şi buimăciţi ca un peşte ce se zbate pe uscat. Bineînţeles că nu i-am spus că deţin toate datele acestea de la unchiul Charles. L-am lăsat să creadă că sunt un geniu. Şi trebuie să vă spun că am avut un succes nebun. Până la urmă Jeff plecă chinuit de o durere teribilă de cap.

Am încercat să-l dau gata şi pe proful de literatură. Să-i arăt de ce este în stare un licean de la o şcoală franceză. Dar am renunţat. Aş fi putut să-i debitez tot ce ştiam despre Don Juan cu viteza unei rachete intercontinentale. Dar proful este cu gândurile aiurea – se gândeşte că nevastă-sa cheltuieşte prea mult cu rochiile, că fiica sa umblă cu prea mulţi băieţi, că ţâncii vecinului i-au rupt trandafirii din grădiniţă, că a pierdut la cursele de cai fără să ştie nevasta sau că salariul i s-a dus la magazinul de mobilă – şi te lasă să baţi câmpii vorbindu-i de Don Juan fără să-ţi acorde cea mai mică atenţie. Pierzându-şi răbdarea, îţi dă o notă bună şi toată lumea este mulţumită.

Mai sunt şi alte variante. Dacă proful este atent şi tonul expunerii tale îl cucereşte prin înaltul său academism, el te ascultă cu interes şi până la urmă te felicită. Este adevărat că aceasta se întâmplă cam rar. În general profii sunt chiţibuşari. Ei se agaţă de câte un subiect, deşi manualul conţine o gamă destul de largă de teme. Tu n-ai decât grija de a le alege. Dacă intri într-un magazin şi ceri ceai cu lămâie, nu te formalizezi dacă vânzătorul îţi oferă în locul articolului cerut o periuţă de dinţi şi biscuiţi pentru câini. Dacă eşti rezonabil şi îţi aduci aminte că rezerva ta de periuţe de dinţi este aproape epuizată şi că buldogul Rex s-a săturat de carne în conservă şi ar vrea să facă o mică variaţie, cumperi biscuiţi şi periuţele de dinţi. Dacă nu-i plac biscuiţii, îi dai mai departe carne în conservă. Şi nu-l repezi pe vânzător,

fiindcă eşti un tip civilizat.

Dar profii sunt sadici. Dacă îşi dau seama că nu ştii un subiect, se învârt numai în jurul lui. Sunt mai cruzi decât Torquemada, marele inchizitor. Dacă proful nostru de zoologie ar fi trăit pe timpul lui Filip II, Torquemada ar fi fost şomer.

Propun o reformă a învăţământului public. Printre altele, eliminarea tuturor examenelor, indiferent de formă. La o adică aş admite discuţii cu profii – de la egal la egal – în faţa unui pahar de whisky, cu toate că indivizii aceştia au tendinţa de a-şi da aere de atotştiutori şi de a se impune cu orice preţ. Nu cred că sunt infailibili şi că nu se poticnesc şi ei, din când în când, în anumite probleme. Ce mutră ar face pedanţii aceştia dacă la examene, noi, elevii, schimbând rolurile, le-am zice cu drăgălăşenie, dar foarte hotărât: „În această sesiune, domnilor profesori, noi vom pune întrebările iar dumneavoastră veţi răspunde. Cei care nu veţi obţine note bune, veţi fi exmatriculaţi din corpul profesoral şi veţi trebui să vă faceţi din nou studiile la universitate, după un examen sever de admitere. Iar acum trageţi biletele!”

Palizi de emoţie vor trage biletele respective şi se vor bâlbâi în faţa noastră implorându-ne bunăvoinţă.

Aşa e! Eu mă pronunţ categoric nu numai împotriva examenelor, dar şi împotriva lucrărilor scrise, a colocviilor şi a tuturor formelor inchizitoriale, anacronice şi contrare principiilor de egalitate, fraternitate şi libertate enunţate de Marea Revoluţie Franceză. Cum se poate vorbi de egalitate, atunci când unii, aşezaţi, vorbesc de sus, de la catedră, în timp ce ceilalţi rămân în picioare lângă tabla neagră şi tremură ca o piftie? Cum se poate vorbi de fraternitate când proful te trânteşte la examene şi te ia peste picior? Cum se poate vorbi de libertate dacă nu ni se permite să alegem la examene subiectele care ne convin? Notele şi punctele creează complexe de inferioritate elevilor care nu reuşesc să obţină o medie bună.

Jeff a lansat cu câteva zile în urmă o idee care mi s-a părut demnă de interes. Ca media să nu fie calculată

individual ci pe ansamblul clasei. În felul acesta spiritul de solidaritate ar avea un rol benefic. Tocilarii ar deveni utili întregului colectiv, nu numai lor. Drept vorbind, dacă tot tocesc de dimineaţă până seară, de ce să nu facă asta şi pentru cei care, pe bună dreptate, preferă o partidă de hochei, un film cu gangsteri sau un rock în loc să se plictisească cu un manual de matematică sau de biologie?

Trebuie să recunosc că Jeff nu este chiar lipsit de sclipiri de inteligenţă care-i luminează cu intermitenţe tenebrele creierului. Dacă Rebecca n-ar fi aruncat o umbră de neşters asupra relaţiilor mele cu Jeff, colaborarea noastră intelectuală ar fi putut genera, Dumnezeu ştie, vreo teorie postexistenţialistă care ar fi făcut înconjurul lumii mai repede decât o rachetă spaţială cu perigeu şi apogeu variabil.

Rebecca, din păcate, este mărul discordiei nu numai cu Olivier, dar şi cu Jeff, ceea ce explică atitudinea incalificabilă a acestui individ faţă de mine, după diferendul pe care l-am avut cu proful de limbă şi literatură engleză.

Ca să ajung acolo trebuie să fac a mică paranteză. Bancherii naţionalizaţi, ca tata, erau atât de morcoviţi şi dorinţa lor de a părăsi Franţa şi de a se muta în Statele Unite atât de arzătoare, încât Atlanticul ar fi trebuit să se deschidă în faţa lor ca Marea Roşie în faţa lui Moise şi a evreilor care fugeau din Egipt şi îşi căutau salvarea pe pământul Canaanului. Avioanele intercontinentale i-au scutit de această expediţie lungă şi istovitoare peste oceanul secat ducându-i în mai puţin de zece ore pe pământul făgăduinţei.

După instalarea familiei mele la New York am avut surpriza s-o întâlnesc într-o zi pe 5th Avenue pe Rebecca. Tatăl ei, bancher ca şi al meu, urmaşe curentul general şi se oploşise la umbra statuii Libertăţii.

— Aşadar, n-am norocul să nu-ţi mai văd mutrişoara pe unde mă duc, îi zisei sarcastic.

— Aşa-i! De altfel, sfătuită de Jeff, vărul tău, m-am înscris la şcoala la care te-ai înscris şi tu.

— Din lac în puţ!

Ne-am despărţit fără să ne dăm mâna.

Odată mi-a trecut prin cap să scriu un roman despre certurile mele cu Rebecca pe care să-l intitulez „Dragoste şi ură la 100.000 de grade”. De când mă ştiu am avut o înclinaţie pronunţată spre literatură. Dar n-am prea făcut caz de această preferinţă deoarece în familia mea de scribi, cum îi gratula prin vorbe tata, aceştia nu se bucurau de un renume prea bun. Societatea noastră, materialistă prin excelenţă, apreciază prea puţin literatura şi artele frumoase. Când i-am mărturisit într-o zi tatii intenţia de a scrie romane, a scos din sertarul biroului o statistică publicată de un ziar de mare tiraj în care scria că în Statele Unite există trei sute cincizeci de mii de baruri, două sute de mii de staţii de benzină şi o mie patru sute de librării. Nu dispun de cifre privitoare, la Franţa, dar cred că proporţia este cam aceeaşi.

— Ţinând cont de statistică asta, trage concluziile, îmi zise. Eu mă ocup de afaceri de bancă şi, mulţumită lui Dumnezeu, mă descurc foarte bine.

Tocmai eram pe cale să-i expun concepţiile mele asupra problemei când uşa se deschise şi Alice, cu toate bijuteriile pe ea, strălucind ca un brad de Crăciun care geme de globuri, intră aferată şi ne admonestă:

— Musafirii trebuie să sosească într-o jumătate de oră şi voi nu sunteţi încă gata! Henri, pune-ţi haina coadă de rândunică!

Alice folosea un limbaj figurat. Dacă ar fi vrut să devină romancieră, ar fi atins gloria doamnei Cartland sau a Juliettei Krantz. Adesea sărăcia limbii o deranja. Dacă spuneai pur şi simplu „frac” se enerva. Termenul „coadă de rândunică” i se părea mai potrivit, mai colorat. Recunosc că această comparaţie mă atrăgea prin parfumul său poetic, dar când vedeam oamenii, în cea mai mare parte bătrâni şi obezi, îmbrăcaţi în haine de seară, aveam impresia că văd nişte pinguini stângaci care se leagănă pe picioarele lor scurte.

Dar ca să vorbeşti astfel de fleacuri când Alice dădea

primul său mare dineu după ce ne-am mutat la New York ar fi fost cel puţin nelalocul său.

Apoi se întoarse spre mine şi îmi vorbi pe un ton repezit, aproape nepoliticos, diferit de amabilitatea ei obişnuită.

— Iar tu pune-ţi „dinner jacket”!

Vechiul spirit de răzvrătire care mocneşte în inima fiecărui francez supus unui regim tiranic îmi dădu curajul să ripostez:

— Poftim? „Dinner jacket”? La vârsta asta aş arăta ca puştanii de la Eton?

Docilă Alice mă scânteie cu privirea. N-o mai recunoaştem.

— În joc este onoarea şi prestigiul familiei Courtenay! Dineul acesta trebuie să fie o reuşită!

Tata se bosumflă.

— Costumul meu bleu marin nu merge?

— La birou, da! Dar nu la serată. Aici nu mai eşti la Paris! Hai! Repede!

Tata bombăni nemulţumit dar, găsind că ar fi fost inutil să se răzvrătească, se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre cameră.

Privirea autoritară a Alicei mă pironi iarăşi.

— Şi tu? Ce mai aştepţi?

Îi răspunsei cu un regret prefăcut:

— Mi-am lăsat „diner jacketul” la Paris.

Un surâs drăcesc apăru pe faţa Alicei.

— Am ştiut că aşa o să fie! Ţi-am trimis măsura la „Huntsman”, pe Saville Row, şi a făcut tot ce trebuie unui tânăr de vârsta ta. Ai să găseşti „dinner jacketul” în şifonierul tău!

Fără să vreau mă dădui înapoi. Să-i trădez pe „skunks”? Eleganţa şi murdăria n-au mers niciodată mâna în mână! Dacă tipii mă vor surprinde împopoţonat ca un dandy, mă vor goni ruşinos din confreria lor.

O bănuială trecu prin mintea mea.

— Dar îmbrăcămintea fantezistă care îmi umple şifonierul?

— Toate zdrenţele acelea îngrozitoare şi care put au fost aruncate în crematoriul blocului! I-am spus şi tatălui tău!

De mi-ar fi căzut cerul în cap nu aş fi fost mai amărât. Lovitura aceasta îmi tăie aripile. Dintr-odată! Cu capul în jos, cu inima zdrobită, ieşii din cameră fără să protestez.

Alice e îngrizotor de influenţabilă. S-a văzut ce rahat a făcut cu decorarea imobilelor noastre de la Paris şi Deauville „ajutată” de experţii casei „Douce, Doucet et Doucet”.

Acum mentorul său spiritual artistic şi monden este doamna Wharton, văduva unui petrolist din California. Când Rosalind Wharton deschide gura, Alice o ascultă cu respect amestecat cu admiraţie de parcă ar vorbi Zarathustra. Am uitat să vă spun prin ce s-a remarcat acest personaj citat adesea de unchiul Charles.

Doamna Wharton luase frânele educaţiei americane a Alicei, care îi urma sfaturile ca un căţel în mâna unui dresor de circ. De exemplu: apartamentul nostru din New York, în ciuda celor douăsprezece camere, părea micuţ în comparaţie cu ce aveam la Paris. Tata ne-a pus pe economii. Banca sa din New York este relativ modestă. Aşa că şi modul nostru de viaţă trebuia redus în consecinţă.

Cum Alice a descoperit apartamentul acesta cocoţat la etajul optzeci al unui zgârie-nori implantat în capătul de sud al Manhattanului, vederea mă omorâse. Apele albastre ale Upper Bay-ului erau brăzdate de sute de vase, statuia Libertăţii îmi zâmbea cu un aer şiret iar luminile de la New Jersey se înşirau ca un colier de diamante pe partea cealaltă a Hudson-ului.

Când tata află de preţul chiriei, sări în sus bătând cu siguranţă recordul olimpic. Numai printr-o minune nu străpunse plafonul cu capul, făcând un fel de periscop în camera de deasupra noastră.

Strigă furios:

— Nu vreau să-mi închei zilele în spatele gratiilor unei închisori ca Sindona, nici să mă leagăn într-un ştreang, precum Calvi, pe podul de la Williamsburg…

— Podul despre care vorbeşti se află la Londra, răspunse Alice cu aplomb. Aşa că în privinţa asta nu-i nicio primejdie!

Exasperat, ne spuse că nebuniile Alicei îl silesc să scoată la vânzare apartamentul de pe Défense şi vila de la Deauville. Va găsi un mod de a transfera banii în Statele Unite pentru a umple această nouă gaură financiară.

Dar lupta era pierdută încă de la început. A doua zi semna suspinând contractul de închiriere şi Alice se angajă imediat să decoreze apartamentul. O casă specializată o ajută să-şi ducă la bun sfârşit această sarcină delicată. Aspectul interior era extravagant, dar nu-i lipsea o oarecare eleganţă. Alice regreta absenţa impresioniştilor, deoarece ieşirea lor din Franţa era interzisă.

Tocmai aici intervine doamna Wharton. Dar am uitat să v-o prezint. Are o avere de mai mult de o sută de milioane de dolari pe care o toacă prin staţiunile balneare şi climaterice de lux din Europa şi Statele Unite. Sosită de curând de la Paris, cumpărase o colecţie de rochii extravagante urmărind să-şi sporească faima mondenă la New York şi Washington, domeniile sale de vânătoare. Tata îmi spusese că în tinereţea sa doamna Wharton cucerise titlul de Miss Statele Unite şi că titlul de Miss Univers îi scăpase în ultimul moment. Dar de atunci au trecut sute de ani. Acum pretinde că a ajuns la vârsta de treizeci şi cinci de ani, dar bănuiesc că a depăşit demult şaizeci. Medicii îi reparaseră cât de cât faţa, ceea ce îi provoacă mereu probleme cu vameşii care nu pot să identifice fotografia de pe paşaportul ei cu originalul în carne şi oase.

Alice este puţin invidioasă deoarece doamna Wharton este foarte decorativă. Se spune că bărbaţii aleargă ca nebunii după milioanele ei. Iar Alice şi doamna Wharton sunt nebune după lux.

Istovită dar mândră, Alice i-a arătat prietenei sale rezultatele muncii de pavoazare. Călăuzită de Alice, care îşi asumă rolul de înger ce-l conduce pe Dante pe cărările iadului, doamna Wharton făcu turul apartamentului. Tot răsucind, afectată lornionul său cu mâner de platină

încrustată cu diamante, examină mobila, scrută obiectele de artă, studie ansamblul, apoi îşi ridică fruntea cu un aer întrebător.

— Nu e rău! Nu e rău! E adevărat, sare puţin în ochi! Dar pentru o locuinţă temporară la New York merge!

Alice o privi uimită.

— Locuinţă temporară? Asta-i casa noastră permanentă!

Doamna Wharton zâmbi cu bunăvoinţă.

— Uite, Alice, să nu mai repeţi niciodată aberaţia asta! Cei din lumea noastră nu mai locuiesc la New York. Îşi păstrează o locuinţă temporară pentru orice eventualitate, dar locuinţele lor permanente se găsesc în suburbii şic ca Westchester, Bronxville sau în cel mai rău caz Scarsdale.

Alice exclamă uimită:

— Dar toate aceste apartamente somptuoase de pe Park Avenue, Fifth Avenue, Tuxedo Park, Riverside Drive?

Doamna Whartotf răspunse cu un gest condescendent:

— Locuinţe temporare, draga mea Alice! Locuinţe temporare! Chiar dacă costă zeci de milioane, nu sunt decât nişte locuinţe temporare! La New York locuiesc permanent numai şeicii arabi şi parveniţii care, în pofida bogăţiei lor, nu sunt admişi în societatea celor din Westchester. Oameni ca Rockefeller, Duke, Biddle, Morgan, Sherman, Vanderbilt, Sunderland sunt stabiliţi de secole la Westchester. Un descendent al semnatarilor Declaraţiei de Independenţă mi-a zis într-o zi că membrii familiei sale nu-i vizitează pe cei din familia Vanderbilt deoarece aceştia sunt urmaşii comodorului Vanderbilt, un fost căpitan de ferryboat îmbogăţit pe căi destul de dubioase.

Alice, consternată, se lăsă pe un fotoliu.

— Mă omori, Rosalind!

— Ah, nu-i chiar aşa! Trebuie să te gândeşti serios să cumperi o locuinţă la Westchester. Ai şansa să fii o Courtenay înrudită cu Sunderland Beauclair şi cu

Montgomery. Sânge albastru garantat. Ca al celor din familia Auchincloss, care descind din Wilhelm Cuceritorul. Cel puţin aşa pretind bazându-se pe arborele genealogic, zic ei, autentic.

Doamna Wharton îi explică Alicei că Westchester, ca localitate, este separat de un râu şi că cei care locuiesc pe partea stângă – ca şi cei de pe Avenue Foch din Paris – pretind că poziţia lor este mai aristocratică decât a celor din faţa lor.

Sunt îngrozitor de deprimat deoarece nu pot scăpa de vorbăria asta blestemată pe care francezii cartezieni o resping cu dispreţ. Lor le plac textele clare, logice, bine gândite şi perfect construite, care nu-ţi încarcă mintea cu probleme de nerezolvat, ca aceste romane intelectualiste idioate care reclamă o colaborare mintală între scriitor şi cititor.

Aşa că o voi lăsa pe Alice să se frământe cum să găsească o locuinţă la Westchester fără a-i cere tatii sacrificii financiare excesive şi voi reveni la dineul care trebuia să ridice poziţia noastră socială.

Conform dispoziţiilor Alicei mi-am pus costumul scârbos de Eton care îmi arăta vârsta ingrată. Mi-am dat, oftând, cu puţină „apă de colonizat” – încă o expresie inventată graţie harului meu lingvistic bogat – şi, resemnat, mi-am făcut apariţia în salonul cel mare. Mă aşteptam la o seară îngrozitor de plictisitoare şi previziunea mea chiar s-a adeverit. Invitaţii, numai bancheri, industriaşi şi oameni de finanţe, îmbrăcaţi în negru ca cioclii şi însoţiţi de nevestele lor umflate, îmbrăcate în rochii de culori ţipătoare şi pline de pietre preţioase, aminteau de un cârd de ciori şi de papagali, care tot dădeau pe gât apetitive în loc să ciugulească grăunţe.

Clanul Montgomery era reprezentat de unchiul Louis şi de unchiul Edgar, liderul majorităţii din Senat, singurul bărbat de la această adunare care nu avea nicio legătură profesională cu lumea bănetului. Absenţa clanului Sunderland o râcâia pe Alice deoarece spusese

„confidenţial” invitaţilor că unchiul Ronald va veni în seara aceasta, o ştire receptată ca o senzaţie ştiindu-se că el participa rar la dineurile fastuoase. Unchiul Ronald prefera localurile de lux unde putea să se amuze fără să suporte conversaţiile convivilor înţepaţi şi atât de rigizi încât păreau statui.

Unchiul Ronald avea o slăbiciune pentru Alice, care îl înduioşa prin naivitatea sa copilărească şi prin admiraţia pe care i-o arăta. Tata nu era gelos deoarece o intrigă sentimentală între Alice şi unchiul Ronald era de neconceput. Toată lumea cunoştea preferinţele sale pentru Lolite şi pentru fructele încă verzi ale căror nuduri sunt proslăvite în „Playboy” şi „Penthouse”.

Bancherii îi arătau o cordialitate ostentativă, care nu-l înşela. „Seif made men-ul” îi reproşa în taină fabuloasă avere moştenită. „Strămoşii lui au trudit din greu, iar el a cules o recoltă pentru care n-a asudat niciodată”. Chiar şi el se mira cum de a sporit miliardele strămoşilor săi. În timp ce vechile familii care ilustrează almanahul Gotha din secolul XIX au intrat în eclipsă, unchiul Ronald rivaliza cu prinţii arabi şi îi lua lui Khashoggi titlul de cel mai bogat om din lume. „Este un uriaş cu picioare de lut” ziceau invidioşii. „De aceea şi căderea lui va fi tot atât de spectaculară”.

Invitaţii îşi potoleau setea bând cu înghiţituri mici cocktailurile de şampanie şi înfulecând icre negre. Ca să-şi umple pauzele dintre înghiţituri vorbeau cu vioiciune de afaceri. Se plângeau de salariile lor destul de mici. Vieser, vicepreşedintele companiei Grow McEdison nu primea anual decât 2.600.000 de dolari, Steven Boss de la Warner Communications lua fleacul de 3.900.000 de dolari iar Rawligh-Warner, preşedintele companiei Mobil Corporation, primea abia 4.300.000 de dolari, Bosenfeld de la Metro-Goldwin-Mayer nu putea să treacă de 5.100.000 de dolari în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea. Şi lista continua. Auzind aceste cifre fabuloase, chiar şi pentru oamenii de finanţe europeni, îmi făceam ochii mari, ca de peşte demn de milă în apropierea unui banc de

rechini, abia ţinându-mă să nu cad pe spate. Când mă gândeam la jalnica mea cotă bănească primită lunar de la tata simţeam cum ţâşnesc din străfundurile fiinţei mele impulsurile revoluţionare. Atunci am simţit pentru prima oară o anumită simpatie pentru Robespierre. Din fericire Alice îmi dădea pe ascuns nişte bani care mă ajutau să-mi menţin standingul printre prieteni. Numai că toate aceste comentarii financiare mă deprimau.

Dar cum discuţiile tatii cu prietenii se învârtesc aproape exclusiv în jurul tehnicii bancare, a politicii economice şi a conglomeratelor internaţionale, am început să pricep lucruri pe care iniţial le consideram nu numai ameţitoare, ci greu de înţeles, ca şi enigmele oracolelor sibiline. Cărţile de economie care umpleau rafturile bibliotecii tatii mă omorau cu statisticile lor, cu tabelele şi teoriile năucitoare, în schimb revistele, chiar de specialitate, mă interesau prin reclamele în care arătau yachturi somptuoase, avioane particulare cu performanţe uluitoare, ceasuri şi lănţişoare de aur Cartier sau Bulgari, aparate electronice sofisticate şi tot felul de lucruri care mişună la Silicon Valley mai rău decât în viermuiala de la Saint Bernard din Paris.

În aceste reviste am găsit şi portretele adunate ale numeroşilor bancheri şi oameni de finanţe plecaţi de la zero şi care au adunat milioane de dolari fără să aibă o umbră de cunoştinţe în domeniul electronicii. Atunci ce rost mai are să-mi încarc mintea cu tehnicile de aplicare a electronicii la studiul şi transmiterea informaţiilor în vederea calculării bănetului altora, când se poate angaja o armată de ingineri care să-mi calculeze bănetul.

Nu m-am lăsat de literatură – visul vieţii mele – ci m-am aruncat cu aceeaşi frenezie asupra biografiilor oamenilor care au adunat mari averi. De ce n-aş merge pe urmele lor? Din străfundurile memoriei mele – fără să mă laud, dar este colosală – ieşiseră ca nişte păpuşi trase de sfori figuri marcante ca Vanderbilt şi Gould, Rothschild şi Carnegie, Pierpont Morgan şi Ford, Rockefeller, Onassis şi Getty, Dupont de Nemours şi Khashoggi şi, ca să închei

acest marş triumfal, unchiul meu Ronald. Exemplul lor îmi înfierbânta mintea.

În acest fel am înţeles bazele jocului de bursă, operaţiunile bancare, manevrele cu banii altora pentru umplerea propriului portofel şi am pătruns în tainele companiilor multinaţionale care îmi înflăcărau imaginaţia.

Când tata vorbea cu prietenii săi despre salarii insuficiente, de tantieme şi de jetoane de prezenţă, mă întrebam dacă aceste sume, care umpleau buzunarele conducătorilor, n-ar trebui reduse ca să mărească, cel puţin în parte, dividendele distribuite acţionarilor.

Într-o zi pusei această chestiune tatii care mă privi uluit, apoi suspină.

— Nu întotdeauna teoria se poate aplica în practică.

Ştia el ce ştia. Dar răspunsul său mă descumpăni, deoarece aşteptam o explicaţie lămuritoare.

Tot vârându-mi nasul în cărţi de finanţe descoperii între tratatele indigeste şi cărţulii mai interesante decât romanele poliţiste ale lui James Hadley Chase. Scânteia geniului îmi lumină spiritul. De ce să scrii romane cu personaje şterse, neinteresante, de care dai la orice colţ de stradă şi să nu ataci vedetele şi plutocraţii care răstoarnă banii cu lopata, atât de căutaţi de anumiţi autori la modă? Moştenitorul şi camerista! Moştenitoarea şi profesorul de tenis? Multimilionarul şi secretara! Matroana putred de bogată şi peştii! Toţi scriitorii care scriu despre oameni foarte bogaţi devin, la rândul lor, milionari, deoarece milioanele sunt molipsitoare şi îi iradiază pe toţi cei care vin în contact cu ele.

Jubilam! În sfârşit, mi-am găsit drumul. Şi nu drumul unui gigolo. Ca să fiu sincer, meseria asta mă scârbeşte. Să-ţi vinzi trupul celei care îţi dă mai mult, s-o storci de bani, mi se pare dezgustător, chiar dacă este un mijloc ca oricare altul de a-ţi câştiga pâinea şi a da de un adăpost călduţ. Dar asta e o chestiune de gust şi de interes. Îndeosebi de interes. Altfel n-ar fi atâţia peşti şi femeiuşti întreţinute ce adulmecă peste tot mirosul îmbătător al cernelii de pe bancnote.

Dar iarăşi am pornit pe panta digresiunilor, mai alunecoasă decât parchetul din salonul nostru.

Acum, însă, părăsesc domeniul visurilor şi reintru în pielea mea deoarece observ că Alice este foarte tulburată şi se uită pe furiş la micuţul său ceas bătut cu diamante.

Clarice Harrison, nevasta unui bancher admisă de puţin timp în cercul Alicei, interveni surâzând cu prefăcută naivitate:

— Ştii, draga mea, că valoarea diamantelor a scăzut foarte mult? În timp ce smaraldele au atins un preţ nebun?

În acest timp făcea să strălucească şi mai mult colierul, diadema şi brăţările pe care scânteiau nişte pietre mari şi verzi.

În locul Alicei, care se zăpăcise de tot, răspunse doamna Wharton:

— Dragă doamnă Harrison, în familiile noastre pietrele preţioase sunt apreciate pentru valoarea afectivă şi pentru legăturile pe care le au cu trecutul nostru. Ele fac parte din tradiţiile familiei. Niciodată nu le-am considerat investiţii!

Clarice Harrison se înroşi. Lecţia era aspră. Doamna Wharton îi arătase, surâzând, dispreţul pentru arivismul ei.

Alice era atât de preocupată încât abia remarcă acest schimb de amabilităţi. Mi-era milă de tulburarea ei.

Henriette Simpson, o doamnă în vârstă cu un păr argintiu care contrasta cu faţa violent fardată, atacă o altă temă ca să destindă atmosfera încărcată de electricitate şi începu să descrie cu lux de amănunte comportarea actorului Helmuth Bergen, care a venit în pielea goală sub mantoul de blană într-un dancing din Viena. Cred că doamnele care o ascultau pe doamna Simpson nu şi-ar fi închis ruşinate ochii dacă ar fi asistat la această apariţie care amintea de Priap, mult doritul „zeu al grădinilor”.

Apoi o altă doamnă povesti despre nenorocirile frumosului şi foarte elegantului lord Townley, care se însurase de curând cu o femeie de condiţie mediocră. Umblase după el opt ani până când reuşise să pună laba pe el.

Doreen, foarte tânăra soţie a unchiului Louis, cotcodăcea aţâţată la culme povestind ce surpriză penibilă au avut moştenitorii lui John St. John, un prieten comun mort de curând. Când i-au deschis seiful de la banca Montgomery au dat numai de nişte chiloţi cu dantele negre şi de un bilet în care era doar o frază care risipea orice iluzie: „Acest fermecător obiect m-a constat mai mult decât diamantul Koh-i-Noor, douăzeci de milioane de lire sterline”.

În acest moment un servitor se apropie de Alice şi îi şopti câteva cuvinte. Alice tresări.

— Dragile mele prietene, scuzaţi-mă pentru o clipă!

Îmi făcu semn s-o însoţesc şi se îndreptă spre vestibul urmată de aproape de slugă foarte îngrijorată.

Doi bărbaţi de vârstă mijlocie şi laţi în spate, cu papioane negre, aşteptau respectuoşi. Se prezentară ca gardă personală a domnului Sunderland Beauclair şi cerură politicos permisiunea să facă cercetări în bucătărie şi în oficiu.

— Aţi făcut apel la serviciile unuia dintre cei mai buni proprietari de restaurante din New York. Dar nu puteţi şti dacă printre oamenii trimişi nu s-a strecurat şi vreunul suspect.

Alice, şocată, se înroşi, în primul rând fiindcă se descoperise că angajase serviciile unui proprietar de restaurant şi în al doilea o rănea atâta lipsă de încredere.

— Domnul Ronald Sunderland trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, adăugă celălalt însoţitor, şi până atunci trebuie să ne terminăm misiunea.

Alice acceptă plecându-şi capul.

— Faceţi-vă datoria, domnilor!

Sub privirile uluite ale personalului de serviciu urmă o percheziţie minuţioasă. Agenţii, care de altfel aveau un aspect foarte civilizat, îi percheziţionară pe toţi chelnerii şi pe bucătar, ridicând capacele de la toate cratiţele, deschiseră fiecare dulap, făcură un sondaj cu un ac lung în torturile monumentale şi vizitară camerele de serviciu.

Sondarea o uimi pe Alice, care le ceru timid

explicaţii.

— Unul din torturile acestea poate să ascundă o cutie cu arme încărcate. La momentul oportun se ridică glazura şi se îndreaptă automatele asupra invitaţilor. Este un procedeu devenit foarte obişnuit. Ca în filmele cu gangsteri pe care poate că le-aţi văzut.

Cel de-al doilea însoţitor scoase din buzunar un talkie-walkie şi anunţă laconic:

— O.K!

Apoi o urmai pe Alice în vestibul exact în momentul în care uşile liftului se deschiseră pentru a-i permite unchiului Ronald să-şi facă intrarea spectaculoasă împreună cu două exemplare din numeroasele sale progenituri: verii mei Rita şi Robbie.

Încă nu v-am vorbit de verii mei, deoarece numărul şi caracterele lor sunt atât de uluitoare încât ar fi fost plictisitor şi chiar greu să-i descriu unul câte unul. O să-i prezint pe măsura în care vor intra în scenă.

Dar voi începe cu unchiul Ronald deoarece este un bărbat cu o personalitate atât de puternică şi un magnetism atât de uimitor încât îi eclipsă imediat pe invitaţii de toate calibrele ce se aflau în salon. De o inteligenţă fără pereche, îi îmbrobodea pe cei mai avertizaţi oameni de afaceri. Fără să fie frumos, ajungea să-şi arunce privirea de vrăjitor asupra unei femei ca aceasta să-i cadă neputincioasă la picioare. A fost căsătorit de cinci ori cu tinere abia ieşite din copilărie dar foarte bogate. Căsătoriile durau în medie doi ani, uneori mai puţin, şi se terminau ca în „Furtuna” de Shakespeare sau, mai exact, ca uraganele care devastează coastele Floridei.

— Aţi observat, spunea unchiul Ronald, uraganele au totdeauna nume de femei? Este semnificativ, nu-i aşa?

E bizar, dar niciuna din soţiile unchiului Ronald n-a ştiut să profite de experienţa celor de dinainte. Ca să-l ţină legat de ele, îi satisfăceau toate capriciile, îi acceptau toate excentricităţile, îi iertau toate nebuniile punându-i în braţe o grămadă de copii. Răsfăţat, nesăţios, lacom de o tinereţe mereu proaspătă, se plictisea de tovarăşele sale

de viaţă şi le părăsea fără remuşcări şi fără să-şi ceară scuze, fără să-i pese de lacrimi şi blesteme. Problema pensiilor alimentare nu se punea deoarece soţiile părăsite erau extrem de bogate. De obicei copiii erau încredinţaţi soţiilor, ceea ce nu-l deranja pe unchiul meu. N-avea darul de a fi un tată devotat. Doar Rita şi Robbie rămăseseră cu el deoarece mama lor era moartă, victimă a unui accident de automobil când se îndrepta spre tribunal unde se judeca procesul de divorţ cu unchiul Ronald.

Lumea îi reproşa superficialitatea, lipsa de scrupule, pasiunea pentru fete. Când vorbea cu mine nu puteam să-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau în glumă. Şi totuşi omul acesta aparent lipsit de orice ponderaţie câştiga miliarde şi se bucura de reputaţia de a fi depăşit bogăţiile lui Getty şi Hughes la un loc. Cred că erau mai degrabă poveşti, deoarece nimeni nu cunoştea adevărul.

Când ziariştii îl întrebau cât e de bogat, răspundea râzând:

— Un om într-adevăr bogat nu va putea niciodată să vă dea un răspuns precis deoarece capitalurile sale, dispersate în afaceri numeroase şi variate, urcă şi coboară fără încetare. Într-o zi pot să câştig o sută de milioane şi a doua zi să pierd două sute. Important este ca pasivul să nu depăşească niciodată activul. E clar?

Unchiul Ronald avea tâmplele argintate, faţa virilă, aristocratică, cu trăsături pronunţate. Înalt de statură, subţirel ca o trestie şi îmbrăcat după ultimul jurnal de modă amintea de Gianni Agnelli când era mai tânăr.

O îmbrăţişă pe Alice, îmbujorată de plăcere, strânse cordial mâna tatii şi mă privi cu o uimire admirativă.

— Ai crescut, Roy! Eşti de acum bărbat în toată firea! Un adevărat Sunderland!

Tata a apreciat doar din politeţe acest compliment care îi amintea de mama mea. Ar fi preferat ca unchiul să găsească că semăn cu cei din familia Courtenay.

Rita şi Robbie aveau mutra tipică a tinerilor blazaţi, sătui de toate bunurile pe care pământul le poate oferi oamenilor plini de bani. Adolescenţi ca şi mine, purtau cu o

eleganţă nonşalantă haine şi bijuterii care costau o avere.

Spre deosebire de Rockefelleri, care dau progeniturilor lor o educaţie spartană, ca să nu le intre în cap că sunt copii de bani gata, unchiul Ronald oferea lui Robbie şi Ritei tot ce grămezile de bani pot să ofere privilegiaţilor acestei lumi.

— Nu vreau ca după moartea mea urmaşii mei să nu ştie să se descurce cu averea pe care le-o las. Totdeauna i-am detestat pe suveranii care din invidie sau din motive politice îşi ţineau moştenitorii departe de afacerile de stat.

După un tur prin salon pentru prezentări, trecurăm în sufragerie. Camera asta mare era supraîncărcată de oglinzi care acopereau toţi pereţii, plafonul şi coloanele pătrate, pentru a înlocui lambriurile care nu s-au putut aduce din Franţa. Ansamblul era somptuos, dar imaginile indivizilor, multiplicate la infinit, sugerau un salon de coafură de lux sau una din sălile cu mii de oglinzi care se găsesc în parcurile de distracţii. Invitaţii noştri, neobişnuiţi cu această ambianţă ciudată, se ciocnesc uneori de aceşti pereţi strălucitori şi înşelători care le ornau frunţile cu vânătăi şi cucuie. Mobila era o combinaţie între stilul Premier Empire şi extravaganţele decoratorilor contemporani. O simfonie a vechiului şi modernului, cum o definise pe un ton teatral arhitectul decorator.

În sfârşit ne aşezarăm la masa încărcată de argintărie, de porţelanuri, de candelabre aprinse şi de flori. Alice îi oferi unchiului Ronald locul de onoare, în dreapta sa, ceea ce îi şocă pe invitaţii mai în vârstă şi, îndeosebi, pe unchiul Edgar care considera că titlul său de senator şi de lider al majorităţii îi conferea întâietatea. Ca să-l calmeze tata îl plasă în dreapta sa, soluţie stângace care nu-l mulţumi câtuşi de puţin.

Chelnerii începură să defileze cu specialităţile culinare. Bucătăria franţuzească, vinurile îmbătătoare şi şampania – unchiul Ronald bea numai Dom Pérignon – dezlegară treptat limbile.

Bârfele se porniră cu noi puteri. În această ambianţă înflorită, invazia de trandafiri, de orhidee, de crini emana

un parfum greu care amintea de o sală mortuară. Unchiul Charles ar fi zis că sunt urmărit de obsesii morbide.

La dineu Albert, şef de sală, şofer şi valet al tatii, care purta solemn un aparat telefonic, se apropie de unchiul Ronald şi-l anunţă cu un aer grav:

— Un apel urgent de la Los Angeles, domnule!

Unchiul Ronald se scuză faţă de comeseni, luă receptorul şi începu o conversaţie care se reducea la o suită de monosilabe ce ascundeau subiectul discuţiei pe care o purta. Cinci minute mai târziu Albert reapăru înarmat cu acelaşi telefon. Şi operaţia se repetă de câteva ori. Conversaţiile acestea criptice pentru neiniţiaţi enervau dar, în acelaşi timp, trezeau curiozitatea. Unchiul Ronald folosea uneori un fel de limbaj cifrat care îi lăsa pe toţi cu gura căscată.

Doar Rita şi Robbie nu păreau a fi impresionaţi de aceste conversaţii telefonice care tulburau apetitul şi digestia comesenilor. Unchiul Ronald vorbea cu interlocutorii săi invizibili în engleză, franceză, italiană, germană, spaniolă şi chiar în arabă. N-aş putea să spun în ce măsură stăpânea aceste mijloace de exprimare dar fluenţa şi rapiditatea debitului său verbal pledau în favoarea sa. Avea o memorie uimitoare, căci adesea pomenea de sume de bani, dar nu puteai să ştii dacă era vorba de dolari, franci francezi, lire sterline sau de alte monede. Pe plan financiar unchiul Ronald îmi inspira aceeaşi admiraţie ca şi unchiul Charles în domeniul literaturii.

Lângă mine Rita şi Robbie mâncau liniştiţi fără să urmărească conversaţia generală. „Generală” e un fel de a vorbi deoarece invitaţii abia mai aveau timp să discute despre politică şi marea finanţă între pauzele telefonice ale unchiului Ronald. Doamnele se afundaseră în bârfele lor ca nişte raţe ce se leagănă pe apă. O doamnă în vârsta şi cochetă făcea excepţie prin eforturile de a aborda o altă temă de conversaţie, cea a artelor frumoase, ca să-şi etaleze cunoştinţele, de altfel destul de aproximative. Am putut face această constatare pe baza cunoştinţelor

dobândite în urma numeroaselor contacte cu specialişti renumiţi din vremea când decorau casele noastre de la Paris.

Doamna Harrison, căreia îi plăcea să facă paradă de relaţiile sale cu elita internaţională, făcând uz de diminutive în referirile la această elită, aduse vorba despre mama mea pe care o cunoştea de multă vreme.

— Ultima oară am văzut-o la Palm Beach. Se odihnea între două turnee. Toată lumea îi vorbea cu o admiraţie care atingea idolatria. Draga mea Lisbeth dădea tonul în acest fief al familiei Kennedy de parcă ea era regina locului. Trebuie să fii mândru de mama ta, Roy! Acum joacă rolul Desdemonei într-un „Othello" care se toarnă la Veneţia. Câtă poezie! Filmul va fi o nouă bijuterie ce se va adăuga la seria ei de triumfuri neîntrerupte. À-propos, Roy, ai vizitat-o pe mama după ce ai venit în Statele Unite?

Tata îşi încruntă sprâncenele. Găsea intervenţia doamnei Harrison indiscretă şi nelalocul său. Chestiunile de familie, considera tata, nu se discută în public.

Într-adevăr, de multă vreme voiam să merg s-o văd pe mama, dar tata mereu inventa câte ceva ca să mă împiedice. Când locuiam la Paris zicea că drumul până la Los Angeles costă prea scump. După ce ne-am mutat la New York susţinea că n-am voie să lipsesc de la şcoală şi că trebuie să aştept vacanţa. Acum, când a început vacanţa, nu mai avea bani. În realitate o detesta pe mama deoarece îl părăsise fără să-l prevină iar acum nu-i dădea niciun semn de viaţă. Ultima oară se întâlniseră la procesul de divorţ fără să-şi schimbe un cuvânt. Trebuie, totuşi să recunosc că mama nu s-a opus când tata ceruse ca să-i fiu încredinţat. La vremea aceea era deja mare vedetă iar prezenţa mea i-ar fi deranjat ascensiunea profesională. Îmi telefona din când în când şi-mi trimitea jucării foarte scumpe.

Alice, mişcată de situaţia mea ambiguă, se ocupa de mine cu devotament şi afecţiune. Niciodată n-am să uit ceea ce îi datorez. Totuşi mama îmi lipsea, chiar dacă n-a binevoit niciodată să vină să mă vadă şi nici nu m-a luat

vreodată la ea pentru o lună aşa cum stabilise tribunalul. Se scuza invocând ocupaţiile care o absorbeau şi turneele care o purtau de la un capăt la celălalt al lumii.

— Sper s-o văd vara asta, doamnă Harrison, răspunsei cu o voce coborâtă.

Doamna Harrison strănută apoi îmi zise pe un ton bine cumpănit:

— Iată o idee foarte bună, micul meu Roy! Va fi foarte mulţumită să vadă cum ai crescut. Când am întrebat-o de tine acum două sau trei luni, vorbea de tine ca de un copil. Va avea o mare surpriză când va avea în faţa ochilor un tânăr ca tine şi pe deasupra copia ei perfectă.

Doamna Harrison îmi zâmbi cu o dragoste de mamă străduindu-se să nu strănute. Cred că o deranja parfumul unor flori care te face să strănuţi. Unchiul Charles ar fi numit fenomenul acesta idiosincrazie.

Unchiul Ronald, care tocmai terminase o conversaţie telefonică destul de tandră cu o persoană căreia nu-i pronunţase niciodată numele, puse receptorul în furcă şi se întoarse spre tata.

— Henri, chiar în noaptea asta plec la Cap Ferrat, unde voi face o scurtă escală, apoi plec pentru o zi sau două la Veneţia, unde am o întâlnire. Dacă vrei, îl iau cu mine pe Roy să-şi vadă mama.

Propunerea mă uimi. Cum dea putut să audă sugestia doamnei Harrison în timp ce vorbea la telefon? Cu siguranţă este dotat cu o atenţie distributivă ca Napoleon.

Ideea sa nu-l umplu de bucurie pe tata.

— Îţi mulţumesc pentru propunere, Ronald, dar n-aş vrea ca prezenţa lui stânjenitoare să te deranjeze. Ştiu că este vorba de o călătorie de afaceri.

— Nu mă deranjează deloc! protestă unchiul. Va fi însoţit de Rita şi de Robbie care se vor ocupa de el cu cea mai mare plăcere.

— Ronald are dreptate! sări Alice în ajutorul meu. De ce să nu profite Roy de asemenea ocazie? O să-şi vadă mama şi o să petreacă câteva zile de vacanţă în oraşul lagunelor.

— O să stea în cabină cu Robbie, zise unchiul meu. Cunoşti Veneţia, Roy?

— N-am văzut-o până acum, unchiule.

— Foarte bine, Robbie şi cu Rita vor fi încântaţi să-ţi arate minunile Veneţiei. Sunt sigur că Rita va organiza o serată în onoarea ta.

Tata, încolţit, dădu din cap că este de acord. Dar în sinea sa fierbea.

Aruncai o privire recunoscătoare spre Alice care îmi surâse cu un aer complice. Abia reţinându-mi bucuria, ca să nu-l mai întristez pe tata, şi aşa bosumflat, îi mulţumii unchiului Ronald pentru invitaţie.

— Pot să mă duc să-mi pregătesc valiza, tată? întrebai nerăbdător.

— Termină mai întâi masa! zise tata pe un ton dur.

— Nu trebuie să te încarci cu bagaje, Roy, interveni unchiul Ronald. La Cap Ferrat şi la Veneţia vei găsi hainele de care ai nevoie. Garderoba lui Robbie va ajunge şi pentru tine.

Marile bucurii şi marile amărăciuni îmi taie pofta de mâncare. În timp ce chelnerii aduceau pe tăvi de argint somoni cu maioneză şi trufe împărţind invitaţilor aceste feluri delicate de mâncare, doamna Harrison strănută pentru a nu ştiu câta oară însă ghinionul îi făcu o figură urâtă. Dantura sa falsă ieşi ca un proiectil din gură şi ateriză în farfuria doamnei Wharton aşezată chiar în faţa ei. Roşie ca racul, umilită de acest incident nenorocit şi vădit dezgustător, doamna Harrison îşi acoperi cu un şerveţel buzele zbârcite ca un acordeon dezumflat în timp ce bărbatul ei, buimăcit, şi Alice, consternată, se făceau că n-au văzut nimic.

Comesenii, trebuie să recunosc, se comportară ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un chelner luă farfuria doamnei Wharton, pe care dantura trona peste bucata de somon garnisită cu trufe şi îi aduse o altă porţie.

Dar dineul fusese compromis. Oaspeţii cu stomacuri delicate nu mai puteau înghiţi nimic. Alice se întoarse, ceru scuze din partea domnului şi a doamnei Harrison,

care se retrăseseră, apoi se aşează şi încercă eroic să înveselească ambianţa. Marele dineu, pregătit cu atâta grijă, fusese compromis. După desert, care găsi puţini amatori, Alice ne invită în salonul chinezesc pentru cafea şi lichioruri.

În clipa aceea armoniile unei orchestre de dans se făcură auzite în surdină.

— Prietenii Terpsichorei au la dispoziţie salonul cel mare! anunţă cu o vervă forţată Alice. S-ar părea că tangoul este iarăşi la modă.

Alice se apropie de Robbie şi de mine.

— Vă implor! Invitaţi doamnele la dans! Ajutaţi-mă! Înveseliţi atmosfera aceasta lugubră! Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că o dantură poate să dea peste cap o mare serată!

Robbie promise că se sacrifică. Eu am făcut la fel. Chiar şi Rita acceptă să intre în joc. Îl invită pe tata care o urmă cu bucurie. În pofida vârstei sale foarte tinere, Rita îşi mişca destul de bine fundul, sugerând idei perverse ramoliţilor cu simţurile trezite.

Orchestra, deşi foarte cunoscută şi bine plătită, era groaznic de plictisitoare. Cânta o muzică de dans atât de lentă şi de tristă că îţi venea să urli. Aveai impresia că eşti la New Orleans într-un cortegiu funebru, însoţit de o orchestră de jazz care cânta blues atât de întristător încât ţi se sfâşia inima. Bănuiesc că, dacă ar fi atacat un rock mişcat, tipul, ce trecuse în lumea drepţilor, ar fi ridicat capacul sicriului şi ar fi sărit afară, bâţâindu-se ca un punk în vârtejul dansului.

De bine, de râu, balul Alicei atrase câteva perechi care se mişcau cu viteza melcului. Doamnele ce se lăsau, resemnate, să fie conduse de parteneri trecuţi de prima tinereţe, aşteptau înfiorate să fie invitate de Robbie sau de mine. Vărul meu avea un succes nebun. În pofida celor şaisprezece ani, avea un corp bine făcut. Era şi frumos încât doamnele în vârstă se topeau în braţele sale, uitând că i-ar putea fi bunici. Eu le înţelegeam: inimile le rămăseseră tinere.

După câteva tangouri şi blues lente pentru oameni de afaceri obosiţi şi pentru matroane hipertensive m-am dus la bufet să mă răcoresc cu un pahar de şampanie. Chelnerii nu mă întrebară de vârstă, ca la barurile publice. Mă simţeam istovit deoarece doamnele acestea se mişcau atât de greu încât aveai impresia că fac turul în jurul statuii Minervei de la muzeul Luvru.

Când trăsei a doua înghiţitură din Dom Pérignon fui acostat de doamna Wharton.

— Constat că eviţi să mă inviţi la dans. Ţie frică de mine?

Nu puteam să-i spun că mă plictiseşte aşa că dădui din cap într-un fel ce putea fi interpretat în orice manieră.

— Atunci te invit eu, şopti cu o voce dulce, mângâietoare ca o briză de primăvară.

Mă luă de mână şi mă trase spre salonul cel mare. Orchestra tocmai executa o bossanova.

Nu-mi plac dansurile acestea din alte timpuri. Partenerii se mişcă lipiţi unul de altul, nu dispun de libertatea de a se agita, de a se bâţâi, de a se întoarce pe cont propriu ca dansatorii de rock.

Eram plictisit, în ciuda promisiunii făcute Alicei. Spre surprinderea mea, doamna Wharton dansa foarte bine pentru vârsta ei. Se strecura ca o şerpoaică, se îndoia, vibra, palpita într-un ritm ce mă uimi. Rebecca, Goldie, Rita ar putea să înveţe câte ceva de la vrăjitoarea asta bătrână.

— Dansezi foarte bine, Roy!

Şireată, doamna Wharton aştepta acum un compliment din partea mea.

— Şi dumneavoastră dansaţi foarte bine, doamnă Wharton!

— Prietenii îmi spun Rosalind.

Mă prefăcui că nu pricep aluzia. Doamna Wharton suspină.

Apoi orchestra atacă un tangou. Încercai să mă depărtez considerând că mi-am îndeplinit obligaţiile dar doamna Wharton se lipi de mine ca timbrul de scrisoare.

— Îmi pare rău că nu mă placi, murmură.

— Îmi plăceţi, doamnă Wharton, răspunsei jenat.

Se frecă cu burta de mine cu o insistenţă care mă tulbura. Simţea semnele tulburării mele şi părea că se amuză. Obrajii îmi ardeau. Mă întrebam dacă oamenii care dansau lângă noi nu-mi observau tulburarea.

Mă tachina pe un ton persiflant:

— Îmi plăceţi, doamna Wharton. Repetă cu foc: Îmi placi, Rosalind!

Căzusem în capcană. Acum trebuia să joc după cum îmi dicta ea. În zadar încercam să mă dezlipesc. Părea că vrea să mă transforme în şurub. Cedai disperat.

— Îmi placi, Rosalind.

— Bravo! Asta înseamnă că am devenit prieteni. Nu-i aşa, Roy?

Corpul i se mişca tot mai repede.

— Da, doamnă Wharton! Voiam să spun Rosalind…

— Dacă vrei poţi să-mi spui Messalina!

Căscai ochii uluit.

— Poftim?

— Chiar aşa! Am să-ţi încredinţez un secret pe care nu trebuie să-l ştie vulgul. Sunt reîncarnarea Messalinei!

Mă devora cu ochii sunteietori şi îmi furnica ceafa înfigându-şi degetele subţiri în părul meu.

— Nu mă crezi, Roy?

Cu nerozii totdeauna trebuie să fii de acord.

— Da, da!…

— Messalina îmi cere să-mi ridic voalurile şi să dansez goală! Dar oamenii aceştia obtuzi din jurul nostru n-ar fi în stare să aprecieze frumuseţea gestului meu. Îndeosebi femeile astea urâte, grase şi invidioase. Iar cea mai mare parte dintre bărbaţi sunt conformişti care îşi permit cel mult să-şi închipuie cele mai mari porcării.

Chiar şi respiraţia îi mirosea a Chanel.

Apoi continuă visătoare:

— Să dansăm amândoi în pielea goală! Messalina şi Petronius, arbitrul eleganţei, încă adolescent… În faţa creaţiei sale de neuitat, „Satyricon”…

Aruncai o privire rugătoare spre Alice care, însă, n-o remarcă fiind fascinată de unchiul Ronald ca o găină hipnotizată de o cobră regală.

Pupilele crescute ale Rosalindei mă fixau incendiar.

— Nu te-ar tenta o orgie! Sunt gata să-ţi ofer o experienţă magnifică!

Bâiguii zăpăcit:

— Îmi pare rău, Rosalind…

— Messalina!

— Îmi pare nespus de rău dar chiar în seara asta trebuie să plec din New York.

— Asta n-are nicio importanţă… Doar te vei întoarce! Asta-i esenţialul! Dacă nu în zilele noastre, în secolele următoare! Messalina şi Petronius sunt nemuritori!

Să nu vă închipuiţi că sunt un băiat care rămâne tâmpit în faţa femeilor. Duc de nas fetele de vârsta mea. Dar doamna Wharton… asta e altceva. N-aş putea defini ce simt lângă ea. Chiar aşa! Mă cuprinde o mare tristeţe când o văd că mă înlănţuie ca o caracatiţă. Mă gândii la bietul Bug-Bargal care s-a bătut şi el cu un monstru ce nu-şi lăsa niciodată prada din mâini.

Din fericire tangoul se termină. Doamna Wharton îmi permise cu părere de rău să mă dezlipesc de ea. Pe buzele ei fin desenate se vedea un surâs pe jumătate ironic, pe jumătate amuzat. Făcui eforturi să frânez valurile de voluptate ce se ridicau ca o lavă arzătoare. Încet-încet accesul acesta scăzu, apoi fu urmat de un calm relativ.

Dar corvoada nu fusese încheiată, trebuia s-o conduc pe doamna Wharton până la Alice care perora cu animaţie în mijlocul unui grup de doamne.

— Discutam, dragă Rosalind, de violenţa care ne ameninţă în fiecare clipă. Crime, violuri, atentate, răpiri, atacuri cu arme…

Un surâs apăru pe gura senzuală a doamnei Wharton.

— Primejdia îmi ascute poftele sexuale. Da, da, nu râdeţi, dragile mele! În timp de război procentul naşterilor, al violurilor, creşte uimitor. Anul trecut eram la Pozzuoli când s-a produs cutremurul. Eram atât de excitată de

primejdie încât m-aş fi culcat cu orice bărbat tânăr şi viril.

Îmi aruncă o privire semnificativă filtrată printre genele lungi.

— Din păcate toţi bărbătuşii ăştia fugeau ca iepurii, să-şi scape pielea.

Nu mă simţeam atins de ironia ei. Mi-am demonstrat virilitatea de multă vreme. Nu mă laud. Şi aici nu-i nimic surprinzător. La şcoală ne bagă în cap atâta sexologie încât am ajuns să cunoaştem mult mai multe lucruri cu privire la fecundare şi alte fleacuri decât bunicii noştri după o căsnicie de cincizeci de ani. Apoi aplicam prin latrine ce învăţam la clasă.

Robbie se apropie de noi. Prezenţa sa, mişcările sale degajau o senzualitate pe care ar fi invidiat-o chiar şi pe John Travolta.

O doamnă decoltată şi pistruiată îl privea cu admiraţie.

— Alice, nepotul tău ai zice că simbolizează sexul! Nu-ţi aminteşti de Rubi?

— De Rubi? exclamă Alice uimită.

— De Rubirosa! De Porfirio Rubirosa! Cel mai fermecător dintre bărbaţi!

Doreen Montgomery ridică indiferentă din umeri.

— Asta-i o poveste veche! Uitat e ca şi înmormântat!

Mă simţii uşurat când Robbie îmi spuse că tatăl lui îi făcuse semn să ne retragem. Sunase ora plecării. Doamnele primiră cu regret ştirea. Se aprinseseră toate după Robbie. Felul său de a fi electrizant, orgoliul, aerul dispreţuitor, răceala, tonul trufaş nu numai că nu îndepărtau femeile ci, dimpotrivă, le făceau atât de supuse încât erau gata să-i lingă ghetele. Era ceva uluitor.

Conştient sau nu, Robbie adoptase impertinenţa, aroganţa şi înfumurarea lui Beau Brummell, la care se mai adăuga avantajul de a fi moştenitorul unui om extrem de bogat. Putea să-şi permită toate mofturile, toate obrăzniciile şi să-şi aroge toate drepturile pentru că era frumos, deosebit de frumos. O frumuseţe sclipitoare în care se îmbinau virilitatea, fineţea, eleganţa şi seducţia. Şi

el era conştient de puterea pe care o avea asupra oamenilor. Era narcisistul convins de superioritatea sa faţă de muritorii de rând care trebuiau să-i stea la picioare.

Îi recunoşteam calităţile şi eram invidios. Atitudinea sa faţă de mine era un amestec de bunăvoinţă indulgentă, de toleranţă, care nu excludea un aer de superioritate, ceea ce mă exaspera.

În schimb Rita era o fată obişnuită, frumoasă şi atrăgătoare, spirituală şi veselă, cu maniere aristocratice şi foarte bine crescută. În pofida calităţilor sale, nu poseda puterea de fascinaţie a fratelui său. Aveam impresia că, la fel ca mine, suporta cu greu personalitatea puternică a lui Robbie, care o eclipsa totdeauna când se aflau împreună în societate.

Poate că trăsăturile lui Robbie sugerau un androginism de caracter divin, care îl făceau irezistibil atât în faţa femeilor cât şi a bărbaţilor. Este adevărat că perfecţiunea sa fizică şi inteligenţa strălucitoare trezeau invidii îngrozitoare. Când intra într-o discotecă, toate privirile se aţinteau asupra lui. Bineînţeles că rivalităţile, antagonismele, explodau pe loc.

Bănuiesc că dacă ar fi încercat să cinic, să facă balet, să joace în filme sau pe scena unui teatru şi-ar fi cucerit publicul şi fanii admiratori, aşa cum au făcut-o Bowie, Presle, Karina sau Beattles.

Dar am vorbit destul de Robbie. Cred că, fără să vreau, am căzut sub influenţa sa dăunătoare. Deoarece numai Lucifer ar putea să mai exercite o asemenea fascinaţie.

III

Unchiul Ronald îşi luă rămas bun de la tata şi de la Alice, îi salută, pe rând, pe comeseni, apoi părăsi cu nonşalanţă salonul cel mare urmat de Rita şi Robbie, care mă încadrau ca şi cum aş fi fost un oaspete de vază. Protocolul este respectat cu stricteţe în familia Sunderland. Mândria de a fi invitatul unchiului Ronald era, însă, umbrită de nemulţumirea zugrăvită pe faţa tatii, care abia îmi strânse mâna fără să zică niciun cuvânt.

În schimb Alice, cu ochii înlăcrimaţi, mă sfătui cu dragoste:

— Ai grijă de tine, Roy!

Plecarea aceasta îmi pricinui un fel de sete de a lupta care îmi aţâţa curiozitatea. Am fost martorul unor măsuri de prevedere nemaivăzute. Cei doi însoţitori din garda personală, care percheziţionaseră bucătăria şi oficiul, aşteptau în vestibul sosirea liftului. Din când în când comunicau prin walkie-talkie cu camarazii de jos. În sfârşit liftul se opri la etajul nostru şi se deschise uşa. Alţi doi însoţitori, în ţinută de seară, ne aşteptau în cabina în care am intrat după ce am adresat un salut tatii şi mamei. Sărmana Alice! Se ataşase atât de mult de mine de parcă aş fi fost fiul ei adevărat. Cred că sterilitatea ei contribuia la întărirea acestui sentiment matern frustrat.

Când ajunseserăm în holul imobilului, alţi însoţitori ne aşteptau atenţi la tot ce se întâmplă în jurul lor. Apoi oamenii aceştia ne înconjurară în timp ce ieşeam în stradă şi ne îndreptam spre cele patru Rolls-uri aliniate de-a lungul trotoarului.

Mi-am zis că acum o să-i văd pe şoferi deschizând portierele, cu şepcile în mână, după protocol. Dar spre mirarea mea rămăseseră nemişcaţi la volane în timp ce însoţitorii executau această mişcare. Există o explicaţie. Dacă se întâmplă ceva neobişnuit, maşinile se închid repede şi pornesc.

Unchiul meu şi noi, copiii, ne urcarăm în al doilea Rolls, o maşină neagră, enormă, iar însoţitorii noştri se instalară în celelalte trei maşini şi toate porniră îl cea mai mare viteză. Mai târziu Robbie mi-a spus că toate rădvanele astea erau blindate şi că garda personală avea totdeauna pistoale vârâte sub haină. Fiecare Rolls avea în interior nişte compartimente secrete în care se aflau arme automate ce puteau fi folosite în caz de nevoie.

Eram profund impresionat de această vigilenţă şi o comparam cu lasă-mă să te las al tatii, care îşi conducea singur Renaultul. Este adevărat că nu avea averea unchiului Ronald, nici multinaţionalele acestuia cu atâtea

ramificaţii internaţionale.

În timp ce gândurile acestea mi se învârtejau prin cap ajunserăm la aeroportul Kennedy unde două Boeinguri 747 ne aşteptau gata de decolare. Însoţitorii, agenţii secreţi, funcţionarii, mecanicii mişunau în jurul nostru.

Primul avion era pentru unchiul meu, pentru familie, prieteni, colaboratori apropiaţi şi invitaţii de onoare. Ofiţerii navigatori, câţiva însoţitori şi personalul de serviciu completau echipajul. Al doilea avion transporta statul său major, toate aparatele automate necesare pentru menţinerea în permanenţă a comunicaţiilor prin sateliţi cu orice parte a lumii, ordinatoarele care trebuiau să furnizeze în orice clipă informaţii şi date privitoare la problemele care ar fi putut să-l intereseze urgent pe unchiul Ronald. O parte din avion era rezervată numeroşilor însoţitori şi agenţi.

Mă urcam pentru prima oară la bordul unui Boeing particular. Văzusem prin reviste fotografii care etalau interioarele avioanelor lui Adnan Khashoggi, ale lui Hugh Hefner şi ale unor prinţi arabi. Dar interioarele din Boeingul unchiului Ronald m-au orbit. Era o simfonie în aur şi în castaniu cald ca o piele de antilopă. Lumina instalată cu artă punea în valoare mobila originală, tablourile cumpărate la preţuri nebuneşti, obiectele de artă, covoarele de mătase, care ar fi putut să figureze în orice muzeu. Fotoliile şi canapelele adânci te îmbiau să te afunzi în ele. Aparatele hi-fi răspândeau o muzică dulce.

Robbie îmi spuse că tatăl său folosea aproape exclusiv telefoanele cu amplificatori care îi permiteau să comunice cu mai mulţi interlocutori în acelaşi timp. Convorbirile de afaceri transmise prin sateliţi erau cifrate automat şi descifrate în acelaşi mod ca să nu fie interceptate de terţi, care îl spionau. Discuţiile erau înregistrate pe benzi de magnetofon, codificate şi introduse în calculatoare, care le sistematizau în scopul de a fi exploatate în câteva secunde, dacă era nevoie. Îmi mai arătă, şi alte jucării, unele mai uimitoare decât altele.

În continuare vizitai împreună cu Robbie interioarele

avionului amenajat astfel ca să ofere tot confortul şi toate plăcerile preţuite de sibariţi. Baruri, mese de joc, biblioteca, sala de gimnastică, saună, sala de cinema. Bucătăria putea să pregătească mesele cele mai exotice şi dispunea de provizii de alimente şi colecţii de băuturi abundente.

Apoi Robbie mă conduse în cabină pe care trebuia s-o împărţim noi doi. Dulapurile erau pline de haine pentru toate ocaziile. Obiectele de toaletă erau aurite. Îmi puse la dispoziţie garderoba sa, cu atât mai mult cu cât măsurile noastre coincideau.

Când ne întorserăm în salon, pustiu la ora aceea, mă oprii fermecat în faţa unui feeric „Iaz cu nuferi" de Claude Monet plasat lângă o pânză de Gauguin pictată într-o maneiră ce amintea de tehnica profilurilor egiptene şi care reprezenta cinci indoneziene întinse pe un banc de nisip.

— Ce îngrozitor ar fi dacă aceste capodopere s-ar pierde în mare într-un accident! exclamai.

— Şi dacă am pieri şi noi în accident, ce importanţă ar mai avea pentru noi soarta acestor tablouri?

Un steward tânăr şi stilat ne servi pe o tavă două cupe de şampanie. Savurându-şi băutura, Robbie adăugă:

— De la Ronald am învăţat această filosofie cinică.

Remarcai că Robbie nu folosea niciodată cuvântul „tată", ca şi cum unchiul meu nu ar fi fost autorul zilelor lui ci un prieten sau tovarăş de joacă.

— Ştii, Roy, am impresia stranie că mă identific cu Ronald. Neiniţiaţilor ar putea să le pară bizar, ciudat, dar eu îl înţeleg, îl admir. Îmi însuşesc toate concepţiile sale. Ronald refuză să i se publice numele în „Wko's who" deoarece s-ar simţi înjosit să-şi vadă numele alături de toţi aceia care caută cu orice preţ să fie desemnaţi în public ca modele ale lumii contemporane. Nu face parte din niciun club, fie el chiar cel mai select din lume. Zice şi are multă dreptate: „De ce să fiu obligat să admit tovărăşia unor indivizi cu nume sunătoare când pot să joc tenis, polo sau golf pe terenurile mele, să am echipajele mele de vânătoare? Dacă am nevoie de parteneri lansez invitaţii şi

toţi aceşti oameni importanţi se înghesuie în jurul meu”. A făcut o excepţie venind la dineul părinţilor tăi. Dineurile de gală le oferă la el acasă sau la restaurante. Nu vrea să datoreze nimănui nimic.

Robbie vorbea cu însufleţire. Îl priveam şi încercam să-i analizez personalitatea. Unchiul Charles mă învăţase câteva trucuri care mă ajutau să pătrund în gândurile tainice ale interlocutorului după jocul fizionomiei sale, după mişcările furişe ale ochilor, după cutele gurii şi ridurile frunţii. Este, într-adevăr, de tot hazul să poţi descifra o atitudine ostilă sub un lustru de amabilitate, să dezvălui un *nu* ascuns sub un *da* aparent de mare sinceritate, să descoperi falsitatea sub declaraţii de loialitate. Robbie exprima prin toţi porii săi, prin toată fiinţa sa admiraţia şi loialitatea pe care i le inspiră tatăl său. Semnele erau infailibile.

Intrarea unchiului Ronald mă întrerupse din analiză. Îşi scoase hainele şi îşi puse un halat de catifea purpurie. Din felul său de a fi emana un aer de superioritate liniştită, de încredere în propriile sale forţe, de voinţă hotărâtă. În clipa aceea pricepui tot ceea ce îmi spusese Robbie. Unchiul Ronald reflecta mândria familiei Sunderland Beauclair, a acestui lanţ de strămoşi cu numeroase titluri care, graţie geniului lor sau a unui noroc orb, au reuşit să înzecească averea lăsată de fondatorul dinastiei. Urmaşii acestuia reuşiseră să-şi mărească averile şi aşa considerabile. Unchiul Charles îmi spunea că, după ascensiunea cea mai sclipitoare, familiile ajunse în vârful piramidei degenerează lent, generaţie după generaţie, până se pierd în neant. În mod excepţional unele linii de descendenţi se bucură de o longevitate mai durabilă. Uneori din aceste vechi tulpini se detaşează titani de talia lui Winston Churchill, a cărui glorie a eclipsat pe aceea a iluştrilor săi strămoşi din familia Marlborough.

Cred că acesta este şi cazul unchiului Ronald care a dat averii, şi aşa importante, a familiei Sunderland proporţii gigantice. Această explicaţie este subliniată de decadenţa celor din ramura spaniolă a familiei Sunderland,

care nu fac decât să înmulţească numărul de linge-blide din lumea bună, invitaţi de sărbători numai pentru strălucirea decorativă a titlurilor lor de nobleţe. Dacă unchiul Ronald nu le-ar acorda din când în când subsidiile necesare ca să menţină o aparenţă de demnitate şi de independenţă economică, ar fi siliţi să-şi câştige existenţa muncind prin birouri jalnice sau cerşind cu eleganţă. Un tânăr Sunderland, spaniol, José Carlos conte de Valdejoso, supravieţuieşte numai datorită talentelor sale de gigolo scump plătit. Din păcate, tot ce strânge oferindu-se cucoanelor bătrâne, pierde la jocurile de noroc.

Întrucât mama mea este o Sunderland, urmaşă directă a primului duce de Northland, mă întreb cât sânge albastru şi cât sânge burghez îmi curge în vine. Deoarece cei din familia Courtenay, cu toate pretenţiile lor de vechi nobili degeneraţi, nu sunt decât nişte ţărănoi francezi plini de bani. În afară de asta bunica din partea mamei este din familia Montgomery, o burgheză americană get-beget, care pretinde că este urmaşa emigranţilor sosiţi cu „Mayflower”.

Unchiul Charles, cu toate că este un Montgomery adevărat, râde de îngâmfarea americanilor care fac atâta caz de „Mayflower” de parcă traversarea oceanului cu „Mayflower” ar fi acordat pasagerilor săi blazoane de înaltă nobleţe. Nici aristocraţii din vechile tulpini nu impun respect unchiului Charles, cu toate că este un conservator. „Câţi duci şi câte prinţese nu sunt de fapt decât fructul amorului clandestin dintre anumite doamne din înalta societate seduse de mirosul de grajd al slujitorilor lor”.

Unchiul Ronald se lăsă într-un fotoliu în faţa pieselor de fildeş de pe o tablă de şah aşezată pe o masă mică şi pătrată cu picioare de argint. Abia se aşeză când apăru surâzând o stewardesă tânără şi teribil de frumoasă care îi oferi un suc de fructe pe o tavă de aur. Apoi tânăra plecă legănându-şi crupa cu o graţie cochetă.

Unchiul Ronald îmi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Nu e sălbatică, puicuţa! Dar să lăsăm asta, ştii să joci şah?

La răspunsul meu afirmativ mă invită să facem o partidă, în timp ce îşi aşeza piesele îmi spuse visător:

— Toate fetiţele astea amabile sunt mult mai bine plătite decât sărmanele „Bunnies" ale lui Hefner care le oferă un salariu de mizerie şi le ţine în nişte dormitoare comune, jalnice, la mansarde. Mă gândesc de mai multă vreme să scot o revistă în genul „Playboy", „Penthouse", „Club" sau „Playgirl". Dar concurenţa a devenit prea mare, apoi şi valul de moralitate suscitat de SIDA împiedică difuzarea acestor publicaţii. Mă gândesc să-i încredinţez lui Robbie conducerea unei asemenea reviste.

Era cât pe aci să cad din fotoliu şi să alunec sub masa de dinaintea mea. Dacă tata sau, şi mai rău, bunica ar fi găsit la mine una dintre revistele astea, cred că ar fi făcut infarct. „Vai de bărbat când îl ajunge scandalul", ar fi strigat bunica ce se ţinea morţiş de Biblie şi totdeauna găsea citate potrivite pe care să le folosească. Iar tata m-ar fi biciuit cu epitete dintre cele mai dure. Acum un an sau doi urganul acesta se abătuse asupra mea.

„Copil destrăbălat, pervertit, neruşinat, denaturat!" urla tata. „Să aduci în casa mea porcăriile astea! Depravat, corupt!"

Eram tentat să-l întrerup şi să-i spun că se repetă, că foloseşte cel puţin cinci cuvinte care exprimă aceeaşi idee – dicţionarul de sinonime pe care îl am de la unchiul Charles mă familiarizase cu subtilităţile limbii franceze – dar am avut înţelepciunea să mă abţin. La ce să-mi agravez situaţia şi aşa încărcată de păcate?!

„Nenorocitule!" adăugă. „O să ajungi în focul gheenei!"

Alice interveni, ca de obicei, compătimitoare:

— Lasă, Henri, nu e aşa de grav cum ţi se pare!

— Taci, femeie! Sunt consternat! Cum poţi să aprobi neruşinarea copilului tău? Dumnezeule! Ce familie! Sodoma şi Gomora în casa mea!

Sancţiunile nu întârziară. Mi-a fost suspendat „*sine die*" subsidiul lunar şi aşa subţirel, mi s-a confiscat motocicleta, mi s-a interzis să mai ies cu prietenii după

căderea nopţii, am fost privat de desert şi, parcă n-ar fi fost destul, m-au obligat să-mi fac „*mea culpa*” în faţa confesorului. Îi spuneam tatii Robespierre deoarece era îndărătnic ca şi faimoşii tăietori de capete.

Trebuie să mulţumesc lecţiilor de latină, asupra cărora insistau atât tata şi bunica, că franceza mea frumoasă şi curată este împănată cu expresii latineşti. „Frumoasă şi curată” este un fel de a spune deoarece în pofida dorinţelor mele mai este încă stângace. Dar unchiul Charles îmi zice mereu că nu trebuie să-mi pierd speranţa. Rimbaud este un caz unic. Dar şi talentul meu ar putea să explodeze într-o zi mai puternic şi mai strălucitor decât bomba de la Hiroshima.

Ca să evit cenzura din familie şi să aduc fără să fiu pedepsit revistele „porno” acasă am schimbat coperţile originale cu coperţile unui caiet în care aveam lecţii privitoare la funcţionarea calculatoarelor. În felul acesta totul mergea ca pe apă. Ajunsesem până acolo încât forţam norocul ascunzând revista „Playboy” sub coperţile uneia din numeroasele reviste catolice la care se abona bunica din cuviosenie…

Dar constat cu regret că iarăşi m-am îndepărtat de subiect. Când voi fi în stare să scap de digresiunile acestea plictisitoare care nu fac altceva decât să-mi îngreuneze proza?

Aşadar să revenim la unchiul Ronald şi la Robbie. Conducerea unei asemenea reviste ar fi, după părerea mea, ispititoare. Eu m-aş fi aruncat la un asemenea post ca un tigru pe o pradă de lux. Dar Robbie nu-mi împărtăşea părerea şi interveni cu dispreţ:

— Nu e prea serios domeniul.

— Dar aduce bani.

Unchiul Ronald îşi mută calul şi îmi luă un pion.

— Imperiul de presă al lui Murdoch nu mă lasă să dorm, zise continuându-şi firul gândurilor fără să neglijeze jocul.

Un secretar tânăr, îmbrăcat la patru ace, intră fără zgomot, ca o felină. Covorul amuţea zgomotul paşilor săi.

— Domnul Ross cere permisiunea să vă vorbească!

Unchiul nici nu-şi ridică privirea.

— Dă-mi-l!

Vocea şefului agenţilor secreţi ai Casei Sunderland se auzi prin amplificatorii invizibili în timp ce secretarul se retrăgea. După formulele de politeţe în uz, Ross anunţă pe un ton calm şi apăsat:

— De două săptămâni sunt pe urmele unei vaste escrocherii care duce la nişte oameni aparent în afară de orice bănuială. Informaţii cu privire la operaţiunile noastre financiare în curs de realizare apar într-un ziar din Wall Street, o procedură obişnuită care nu şochează pe nimeni. Citind aceste articole, acţionarii cumpără sau vând acţiunile. M-a neliniştit, însă, faptul că oameni, care cunosc dinainte conţinutul acestor articole, transmit informaţiile prietenilor – sau complicilor, dacă vreţi – care efectuează cumpărările sau vânzările de acţiuni înainte ca marele public să fie avertizat. În felul acesta strâng milioane, ceea ce constituie o escrocherie calificată.

— Suspectezi pe cineva, Lester?

— Pe unul dintre colaboratorii dumneavoastră apropiaţi, cu atât mai mult cu cât aceste operaţii se fac îndeosebi în legătură cu afacerile care privesc multinaţionala Sunderland. Pe el îl am în vedere. Ordinele de cumpărare sau vânzare provin de la nişte bănci fantomă din Panamá, Bahamas sau Porto Rico. Vreau să spun că autorii acestor ordine sunt complet necunoscuţi. Am pus pe aceste urme pe cei mai buni agenţi. Suspiciunile mele se concentrează asupra domnului John Spendlove.

La ultimele cuvinte unchiul Ronald sări ca ars:

— Cine?

— Chiar el! Vicepreşedintele care dirijează operaţiunile de fuziune şi de cumpărări ale Casei dumneavoastră.

— Să se coboare Spendlove la asemenea murdării?

— Din păcate acesta este adevărul. Înainte de apariţia articolelor în ziar îşi anunţă prietenii.

— Înseamnă că lucrează în complicitate cu ziaristul

care publică articolele.

— Acum caut probele. Până acum n-am reuşit să adun piese convingătoare împotriva lui John Spendlove, dar totul pare să indice că el ar fi autorul principal al acestei afaceri. Totuşi am obţinut nişte indicii privitoare la identitatea unui om de afaceri amestecat în această potlogărie. Un prieten al domnului Spendlove. Ziaristul în cauză lucrează şi pe cont propriu prin intermediul unui fost coleg de şcoală. Vă pot asigura că Spendlove nu bănuieşte că este suspectat. Convorbirile sale telefonice sunt ascultate. Întâlnirile sale din oraş sau la sediul Casei noastre sunt sub observaţie. I-am instalat microfoane la domiciliu, în maşini şi pe yacht. Dar este de o prudenţă extraordinară. Mâinile îi sunt curate. Dar cu toată vigilenţa nu va scăpa. De asta vă asigur.

— Bine, Lester! Ţine-mă la curent cu cercetările.

— Ceva mă nelinişteşte, domnule. N-a vorbit mai mult decât trebuie despre ceea ce intenţionaţi să faceţi împotriva PETROLEX-ului?

— Crezi că vinde informaţii lui David Cummings?

— Mă îndoiesc. Riscul ar fi prea mare. Totuşi îmi permit să vă rog să fiţi mai reticent în privinţa proiectelor dumneavoastră dacă vorbiţi cu Spendlove.

— O să ţin seama de sfaturile tale, Lester! La revedere.

Dialogul invizibil încetă. Unchiul Ronald întrerupse partida de şah şi ceru o cupă de şampanie. Câteva clipe rămase pe gânduri, apoi se întoarse spre mine.

— Robbie cunoaşte bine ideile mele şi se pare că le împărtăşeşte în întregime, ceea ce mă bucură. Fiindcă te simt aproape de inima mea – am avut totdeauna o slăbiciune pentru Lisbeth – am să-ţi dau câteva sfaturi şi am să-ţi vorbesc deschis, ca şi cum ai fi fiul meu. Să nu ai niciodată încredere în nimeni deoarece cei mai buni prieteni şi cei mai apropiaţi colaboratori sunt trădători potenţiali. Când interesele le dictează, te lasă, şi o fac fără niciun fel de scrupule. Dacă îţi cunosc secretele, le dezvăluie ca să-ţi facă rău şi le speculează. Alege-ţi cu

grijă cuvintele, căci fiecare cuvânt cântăreşte greu. Nu-ţi dezvălui gândurile tainice nici nevestei, nici copiilor, nici prietenilor, căci într-o zi se pot întoarce împotriva ta. Ţi-am mai spus-o. Interesul este cel mai meschin dar şi cel mai puternic dintre motoare. Agamemnon a fost ucis de nevastă-sa ajutată de amant. Fiicele regelui Lear şi-au părăsit fără ruşine tatăl. Lorenzaccio l-a asasinat prin viclenie pe prietenul său Alexandru de Médicis. Iar Brutus? Oare poate fi uitat Brutus? John Spendlove este creaţia mea. Acum ai văzut şi tu cum îşi manifestă recunoştinţa faţă de mine… Nu acorda niciodată încredere consilierilor tăi. Verifică sfaturile lor înainte de a le urma. Îi spuneam odată tatălui tău de câtă libertate se bucură un om de finanţe faţă de un bancher cicălitor şi meschin. Glumeam. Un bancher lucrează cu cifre. Dacă este prudent şi descurcăreţ, îşi păstrează situaţia şi milioanele. Omul de finanţe, însă, este supus unor riscuri enorme… Libertate! Sunt înconjurat de garda personală care îmi asigură apărarea. Măsuri relative. Dacă cineva îşi pune în cap să te omoare, până la urmă o face. Garda personală face tot ce poate ca să-i împiedice pe kidnapperi să ajungă până la tine… Dar din cauza averii tale nu eşti niciodată iubit pentru propriile tale calităţi. Dacă îţi pierzi averea, fata, care acum te ridică în slăvi, îţi dă un picior în fund fără niciun regret… Am fost căsătorit cu o femeie care năştea copii de parcă ar fi fabricat cârnaţi, în serie. Îţi face copii numai ca să pună mâna pe averea ta sau să te pună sub jug… Şi totdeauna vei fi o sălbătăciune hăituită de rivali, de escroci, de profitori şi de linge-blide… Ai bani, dar nu poţi să pui pe tine decât un singur costum şi să ai la tine mai mult de un ceas. Iar în privinţa stomacului, acesta are acelaşi volum ca şi al ultimului dintre muritori. Dar pentru a-ţi satisface nevoile acestea vei cheltui sume astronomice. Nobleţea obligă!… Yachturile, avioanele particulare, maşinile frumoase, te amuză la început. Dar ajungi repede la saturaţie… Howard Hughes nu este nebun când se izolează de lume şi trăieşte în solitudine. În acelaşi timp, însă, a devenit prizonierul propriului său anturaj… Eşti

generos? Institui o fundaţie. Dar abia zece la sută din ceea ce vei aloca va ajunge la cei săraci. Membrii consiliului de administraţie îşi vor însuşi cea mai mare parte din bănet. Distribuitorii vor pune de o parte cea mai mare parte din alimente, pe care le vor vinde la negru... Să-i îndopi pe ziarişti şi pe cei de la televiziune este o politică bună care îţi asigură o presă favorabilă. Dar chiar dacă ai propria ta presă, sunt şi alte ziare, care te vor acoperi de calomnii. Vor face aluzii la pasiunea ta exagerată pentru femei sau la înclinaţia spre homosexualism. Vor vorbi despre pasiunea ta pentru jocurile de noroc, pentru cursele de cai, pentru bijuterii, cu scopul de a trezi neîncrederea acţionarilor. Dacă nu-ţi arunci banii pe fereastră te acuză că eşti zgârcit... Funcţionarii tăi, colaboratorii apropiaţi, muncitorii te urăsc fiindcă sunt convinşi că le ciupeşti din salarii. Pentru sindicate eşti un duşman prin definiţie. Guvernul te priveşte cu suspiciune. Şi asta se întâmplă în peste şaizeci de ţări unde sunt implantate uzinele tale, băncile, societăţile petroliere, şantierele şi rafinăriile. Chiar dacă ai vrea să mulţumeşti pe toată lumea, tot nu poţi s-o faci, deoarece gestiunea unei averi uriaşe reclamă echilibru între cheltuieli şi venituri, între investiţii şi impozite... Dacă vrei să laşi ceva în urma ta, faci un muzeu. Obiectele de artă te vor costa sume colosale, la care se adaugă asigurările, întreţinerea, personalul şi celelalte cheltuieli... Dacă îţi plac cărţile, îţi faci o bibliotecă imensă. Dar nu vei avea plăcerea să scoţi cărţile din ambalajul lor fiindcă nu vei avea timp. Cât despre cititul lor, asta e o iluzie la care trebuie să renunţi... Dacă scrii o carte – oricât de amărâtă – toată lumea se va înghesui să-ţi ceară un autograf ca să atragă atenţia asupra propriei persoane... Dacă *„ton violon d'Ingres"* este pictura sau muzica, îţi vor lăuda talentul iar în spate îşi vor bate joc... Dacă ajungi la bătrâneţe, tânăra nevastă te va înşela cu secretarii tăi, seducători ca şi ea. Femeia nu se va teme de divorţ deoarece scandalul ar face-o celebră iar pensia alimentară stabilită de judecători ar face-o bogată... Toate ziarele ar vui de legăturile tale amoroase. Adu-ţi

aminte de Onassis, de Maria Callas şi de Jacqueline Kennedy… Dacă aş vrea să-mi împart averea gloatelor din lume şi să trăiesc ca un sihastru, aş fi tratat ca un idiot. Fiecare om de pe scoarţa pământului ar primi câte un dolar, poate mai puţin. Cu care să-şi cumpere o sticlă de Coca-Cola… Oamenii îi invidiază pe miliardari. Se scriu mii de volume despre viaţa lor, despre moravurile lor, despre capriciile lor. Dar cititorii orbiţi de faţada strălucitoare ignoră mizeriile care se ascund în culise… Nu e o afacere grozavă. Barnato, regele aurului şi al diamantelor, s-a sinucis în plină glorie, Hughes s-a lăsat pradă drogurilor, bătrânul Getty s-a scufundat cincisprezece ani în solitudinea castelului său…

Unchiul Ronald suspină.

— Sunt miliardar! Este adevărat! Nu cunosc exact la cât se întind averile mele! Uneori mi-e lehamite de bogăţia mea!

Îşi goli cupa de şampanie.

— Dar e ridicol să pozez în victimă, chiar dacă bogăţia este un drog. Cu cât ai mai multe milioane, cu atât vrei să le înmulţeşti.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Ştii ce mă gândesc să fac? Să prind un individ pierdut în mulţime, să-i administrez un narcotic şi să-l las să se trezească în patul meu. Apoi să-l fac să trăiască o săptămână din viaţa mea, cu toate tracasările, cu toate plăcerile, cu tot zbuciumul şi mai ales cu toate răspunderile.

Cuvintele unchiului Ronald mă uluiră. Iarăşi mă întrebai dacă glumeşte sau vorbeşte serios. Apoi izbucni în râs. Râdea dar râsului său îi lipsea veselia. Era râsul unui clovn.

Dar niciodată, niciodată, n-am să uit cuvintele unchiului Ronald. Da, niciodată!

Tânărul secretar intră din nou.

— Domnul David Cummings vrea să vorbească cu dumneavoastră. În clipa aceasta se află la Londra.

— Ia te uită, ia te uită! exclamă unchiul Ronald.

Gura sa schiţă un surâs straniu de parcă un animal de pradă şi-ar fi arătat colţii.

— Dă-mi legătura! ordonă.

Amplificatorii începură să emită vocea scrâşnită, uşor agresivă, a lui Cummings.

— Bună seara, domnule Sunderland! Vă rog să mă scuzaţi că vă sun la o oră atât de târzie, dar consider că o explicaţie între noi doi ar fi utilă. Fiindcă ştiu că nu vă plac introducerile lungi, voi intra direct în subiect. Voi fi scurt. Vreţi să înghiţiţi PETROLEX-ul, intenţie pe care o împărtăşesc.

— Domnule Cummings, văd că nu vă lipseşte perspicacitatea.

— Ştiu că pregătiţi încet-încet lansarea unei OPA, ceea ce fac şi eu. Dar această dublă operaţie, care ar fi trebuit să fie făcută în cel mai strict secret, a fost deconspirată. De curând nişte necunoscuţi au pus mâna pe un număr mare de acţiuni PETROLEX care înregistrează o creştere spectaculară. Chiar dacă s-ar fi constituit un sindicat pentru creşterea valorii acţiunilor tot n-ar fi reuşit să ridice atât de mult valoarea acestora. Operaţiunea noastră, care putea să fie realizată cu patru, maximum cinci miliarde de dolari, va costa acum de două ori mai mult. Să nu-şi fi ţinut cineva limba? Suntem vânduţi de indivizi fără scrupule care câştigă la ora asta sume enorme. Am să pun totul în mişcare ca să-i descopăr.

Ultima frază ascundea oare o ameninţare? Unchiul meu nici n-a tresărit.

— Domnule Cummings, ştiu câte acţiuni PETROLEX deţineţi în mod oficial şi dumneavoastră ştiţi câte deţin eu. Sunt chestiuni ştiute fiindcă fiecare are peste 5% din cantitatea totală. Dacă o împuternicire nu va fi posibilă, cum dumneavoastră nu veţi putea niciodată să deţineţi 51% sau să convingeţi adunarea generală să voteze cu dumneavoastră, ne vom bate pentru o fuziune forţată. Aveţi o soluţie mai bună?

— Da, domnule Sunderland! Să ajungem la o înţelegere. De ce nu ne-am uni şi n-am crea o filială

comună pe terţe pieţe?

Calmul unchiului meu amintea de o suprafaţă perfect netedă.

— Propunerea dumneavoastră este puţin, foarte puţin uzitată. Grupul dumneavoastră este minuscul pe lângă al meu. O alianţă între un elefant şi un coiot ar fi cel puţin ridicolă.

Eram uluit. Cunoşteam reputaţia lui Cummings, care era un titan în comparaţie cu tatăl meu. Iar unchiul Ronald îl trata ca pe un animal insignifiant. Pricepui că între rechinii din înalta finanţă există o ierarhie foarte severă, dar nu şi imuabilă. Poţi să te ridici sau să cobori cu viteza unui lift. Dar jocul este periculos. În orice clipă rişti să-ţi rupi gâtul. Iar căderile sunt de cele mai multe ori mortale.

Auzind răspunsul dispreţuitor al unchiului Ronald domnul Cummings îşi stăpâni mânia şi găsi puterea să riposteze:

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, domnule Sunderland?

— Ultimul, domnule Cummings! La revedere, domnule Cummings!

Legătura fu întreruptă. Robbie era impasibil de parcă ar fi urmărit o conversaţie fără vreo importanţă. Tatăl său îl educase perfect cum să evolueze flegmatic printre fiare.

Unchiul Ronald ceru şampanie.

— Creşterea acţiunilor PETROLEX deranjează puţin planul meu privitor la OPA. Chiar dacă va trebui să renunţ la această operaţiune, valoarea acţiunilor PETROLEX de care dispun îmi va aduce un câştig de aproximativ 150 de milioane. Poate chiar 200 milioane. Dar nu mă voi opri în faţa unor fleacuri. Intervenţia şmecherului de Cummings este revelantă. Pregăteşte o lovitură. Dar o să-l coste pielea. Orice s-ar întâmpla, voi pune mâna pe PETROLEX.

Un nou apel telefonic de la Islamabad. Directorul agenţiei Sunderland Corporation anunţa că luptătorii afghani cereau urgent să fie aprovizionaţi cu arme şi carburanţi. Aveau nevoie îndeosebi de mitraliere grele şi de lansatoare de rachete sol-aer şi sol-sol.

— Daţi-le tot ceea ce cer! Dar plata…

— Nu purtaţi grija plăţii. Este o problemă pe care am s-o rezolv personal.

— Am fost contactat de agenţi din Iran care vor să cumpere o cantitate enormă de piese de schimb americane pentru avioanele lor de luptă, pentru tunuri cu tragere lungă şi pentru tancuri. Sunt dispuşi să plătească un preţ foarte bun.

— Washingtonul nu va autoriza niciodată această operaţiune.

— Anumite personaje de la Casa Albă furnizează arme în Iran, domnule Sunderland.

— Sunt operaţiuni făcute pe ascuns.

— Credeţi că preşedintele nu este la curent?

— Nu ştiu nimic despre asta. Şi chiar dacă aprobă tacit aceste vânzări, ceea ce mă îndoiesc, uzinele mele de armament nu vor lucra niciodată pentru iranieni. Nu-mi lipsesc clienţii.

— Africanii nu mai sunt în stare să-şi plătească datoriile. Să le vinzi arme înseamnă să arunci banii pe fereastră.

— Ocupaţi-vă de afghani şi uitaţi de celelalte probleme!

Puse capăt, pe un ton brusc, acestei discuţii, urmată de un apel telefonic de la Hamburg. Directorul afacerilor maritime ale companiei Sunderland Corporation informa, agitat, că petrolierul uriaş „Le Faune”, de 200.000 tone, sub pavilion american, afretat de un texan independent pentru transportul petrolului brut din Kuweit la Amsterdam, dispăruse în Oceanul Indian.

— Cum să dispară? A naufragiat? A dat peste o mină! A fost capturat de piraţi? Că doar n-a putut să se evaporeze?!

— Africa de Sud este aproape, domnule.

— Bănuiţi că a fost deturnat cu bună ştiinţă, dar clandestin, şi trimis în altă parte?

— Da, domnule! Teoretic trebuie să-l considerăm pierdut. Asigurările îi vor despăgubi pe toţi…

— Dar reputaţia companiei noastre maritime va suferi, Maynard. Am terminat!

Am remarcat că unchiul Ronald nu şi-a însuşit obiceiurile americane care permit înalţilor funcţionari să se tutuiască cu patronul ca şi cum ar face parte dintr-o familie numeroasă şi unită. Secretara aduse o grămadă de dosare şi unchiul Ronald începu să le răsfoiască cu atenţie.

Robbie îmi făcu un semn să ne retragem în cabina noastră.

— Când lucrează trebuie lăsat singur.

În timp ce făceam un duş îl întrebai prin uşa întredeschisă dacă tatăl său doarme vreodată.

— Ronald pretinde că trei sau patru ore de somn pe noapte îi ajung să-şi odihnească trupul şi spiritul, răspunse Robbie.

— N-aş putea să rezist la ritmul acesta, răspunsei cu convingere.

— Nici eu. Am făcut câteva încercări, dar am eşuat.

Robbie dormea dezbrăcat la piele. Savura plăcerea de a-şi arăta în toată libertatea corpul său cu linii armonioase, care înnebunea fetele. Eu, însă, obişnuit cu ambianţa puritană impusă la noi de tata, îmi pusei pijamaua sub privirile ironice ale lui Robbie.

Mă întinsei pe patul meu moale şi larg în voie. Prezenţa vărului meu mă incita la conversaţie.

— Cuvintele tatălui tău nu-mi ies din cap.

— Într-o zi mi-a vorbit de Eduard al VIII-lea condamnat de toată lumea pentru că renunţase la tron din cauza doamnei Simpson. Dama nu era decât un pretext. Cel care trebuia să adopte titlul de duce de Windsor se grăbea să scape de obligaţiile sale regale. Asta explică abdicarea multor suverani. Vine un moment când te saturi de toate acestea. Te saturi de prezent, de saturi de trecut, te saturi de viitor.

Se auzi o zgârietură uşoară în uşă, apoi apăru capul unui bătrân zbârcit ca o maimuţă, care ne întrebă dacă nu dorim nişte răcoritoare înainte de culcare. Robbie îi mulţumi surâzând şi îi spuse să plece.

— Cine mai e şi papagalul ăsta bătrân? întrebai.

— Un boxer.

— Glumeşti!

— Este un valet bătrân al lui Getty. Papagalul ăsta putea să zdrobească rinichii la trei indivizi care ar fi încercat să-l atace.

Schiţai o mutră neîncrezătoare care-l făcu să râdă.

— Gorilele astea ciudate, care mişună în jurul tău şi al tatălui tău, nu te enervează?

Robbie izbucni în râs.

— Renunţă la termenul de gorilă! Ar răni sensibilitatea acestor oameni. Gorila este un termen demodat. A avut epoca sa de glorie pe timpul lui Capone. Gorila este un animal simpatic, amuzant, dar evocă o sălbăticie care nu este de bonton.

— Bonton?

— Da! Gorilele de ieri s-au rafinat. Indivizii care se învârtesc în jurul tatălui meu sunt ca nişte sateliţi ai unei planete şi se numesc gardă personală. Îţi aminteşti de faimoasă şi eleganta gardă personală a regelui Ludovic al XVI-lea. Ca să-l apere de revoluţionarii turbaţi s-au lăsat masacraţi până la ultimul. Cei din garda personală poartă azi costume cu vestă, au un anumit şic şi se lasă masacraţi apărându-şi patronul. Aceasta este regula jocului! Dar în afară de garda personală mai există şi agenţii invizibili, asemănători găurilor negre care plutesc în spaţiile astrale; noi ştim că există dar numai calculele astronomilor pot să precizeze prezenţa lor niciodată văzută. Personajele acestea misterioase sunt denumite spectre. Imperceptibile, insesizabile, chiar dacă sunt construite ca şi noi din carne şi oase. Circulă printre noi fără să fie remarcate. Se îmbracă cu o eleganţă discretă ca să se confunde cu ambianţa aristocratică de la hotelurile cu patru stele. Oamenii aceştia, deghizaţi în cerşetori, se pierd în decorul cocioabelor. Cei mai mulţi sunt foşti agenţi onorabili de la CIA sau Intelligence Service. Apoi nu trebuie să uităm de mercenari, de militarii de carieră, totdeauna plini de decoraţii. Odată războiul terminat, îşi scot sau îşi

păstrează uniforma, în funcţie de misiunea încredinţată de noul patron… Şi spionii industriali constituie un mijloc de luptă subterană foarte eficient. Să nu le uităm nici pe „call-girls” experte în a sustrage de la victime cele mai ascunse secrete şi în a le transmite patronului lor. Ucigaşii plătiţi sunt o categorie separată. Acestora li se aplică un epitet sibilin: îngerii morţii, samuraii cu automate sau cavalerii zeiţei Kali. Cu un aspect oarecare, cu mutră uneori simpatică, surâd fermecător, dar în adâncul ochilor lor tăioşi descoperi gândul rău… Şi toţi oamenii aceştia costă scump… Foarte scump… Dar trebuie să-i folosim fiindcă duşmanii mişună în jurul nostru. Cei mai şireţi îşi ascund gândurile sinistre afişând o faţă surâzătoare şi o politeţe fermecătoare. Unii, dotaţi cu o putere în stare să mişte munţii din loc, se comportă brutal. Adesea fac paradă de originea lor obscură ca să-i uimească pe cei din jur cu inteligenţa lor ieşită din comun, cu spiritul lor financiar sau cu puterea de luptă. Şi se amuză copios. O discuţie cu unul dintre indivizii aceştia este mai savuroasă decât un dialog dintr-o comedie bună. Mie îmi vorbesc cu condescendenţă şi mă privesc cu o superioritate surâzătoare de la înălţimea vârstei lor. Dar în timp ce schimbăm banalităţi – mi se acordă această onoare fiindcă sunt fiul unui lup cu colţi că ai lor – mă gândesc cu ironie în sinea mea: „Dacă ai şti, stimabile, cât te dispreţuiesc, dacă ai şti că te studiez de multă vreme ca să-ţi descopăr punctele slabe şi să te izbesc cât mai tare când mi-o veni bine! Şi ceasul acesta va veni! Am să te zdrobesc, stimabile, în ciuda banilor, a şireteniei, a legăturilor şi a combinaţiilor tale murdare!” Şi îl privesc ţintă, cu admiraţie, de parcă aş avea în faţă un zeu. Naivitatea mea aparentă îi inspiră o încredere nemărginită în propriul său geniu. Îşi vede viitorul în roz convins că după moartea tatălui meu va avea de a face cu un peştişor pe care el, marele rechin, îl va înghiţi dintr-odată. Nici nu-şi închipuie că s-ar putea întâmpla şi invers.

Dintr-odată am avut senzaţia că în faţa mea se află o fiară tânără care îşi arata colţii aşteptând să prindă puteri

ca apoi să se arunce asupra fiarelor bătrâne, să le sugrume şi să le sfâşie carnea. O fiară în plină dezvoltare care se bucură de toate avantajele – frumuseţe, farmec, magnetism, inteligenţă, voinţă – pe care natura le acordă numai celor aleşi. Dar cu toate că era conştient de calităţile sale, nu era un Narcis infatuat şi superficial.

Am priceput pe dată, cu un suspin de invidie, că nu răsfoise reviste ca „Forbes”, „Fortune” sau „The Economist” ca să admire yachturile, maşinile de lux, stewardesele sau Patek Philippe. Parcurgea doar articolele şi citea numai ceea ce îl interesa.

Robbie îşi continuă tema:

— Un „mare” om de afaceri tâlhăreşte multinaţionalele, le taie în bucăţi ca hălcile de bou, vinde sau închide întreprinderile care nu-i aduc beneficii suficiente şi lasă în urma sa mii de şomeri. Nu este prea frumos dar este perfect legal. Cei mai mulţi dintre aceşti căpitani ai industriei vorbesc cu tandreţe de familiile lor, se laudă cu talentele culinare ale soţiilor şi declară cu emfază că odraslele lor frecventează şcolile publice, ca oricare prunc din burghezia mijlocie şi sănătoasă. Dacă descind dintr-o familie sătulă de câteva generaţii de bogăţie, devin ţinta presei de senzaţie care scormoneşte prin colţurile cele mai ascunse ale existenţei lor şi dezvăluie marelui public escapadele lor furnizând amănuntele cele mai picante. Cu toate că mogulii se prefac că sunt obişnuiţi cu indiscreţiile acestor „paparazzi” din presă, o fac fără prea multă plăcere deoarece ziarele încetează să le mai facă publicitate.

— Eşti dur cu cei de o seamă cu tine, Robbie! Sau faci paradă de cinism?

— Nu! Mă pregătesc pentru viitor! Să fiu lup între lupi! Posibilităţile noastre de alegere, Roy, sunt foarte limitate. Să mâncăm sau să fim mâncaţi!

Îi pusei o întrebare stupidă:

— N-ai scris niciodată un roman? N-ai compus niciun cântec? N-ai pictat niciodată?

Izbucni în râs.

— Să mâzgălesc prin vagoanele de metrou? Să zbor pe o scândură cu pânze? Să fac pe nebunul la târg? Să mă ţin de fete? Să mă îmbăt?... Ah, da! Le-am încercat pe toate. Pe toate!

— Chiar şi drogurile? întrebai timid.

— Bineînţeles! Am vrut să văd despre ce este vorba! Dar m-au deziluzionat. Aşa că m-am lăsat de ele. Fără să regret.

Frivolitatea sa afişată cu dezinvoltură părea prefăcută.

— Nu eşti prea serios pentru vârsta ta?

— Nu! Am visat să devin romancier, compozitor! Dar după ce am înnegrit câteva sute de păgâni şi după ce am miorlăit cât am putut noaptea, sub stele, ca un cotoi îndrăgostit, mi-am zis că e mai uşor să-i pui pe alţii să scrie romane, să compună muzică sau să joace în faţa camerelor de filmat şi apoi să-i manipulezi şi să câştigi bani. Meseria de editor sau de producător este de o mie de ori mai comodă decât cea de scriitor sau de actor. Dispui de o armată de subalterni care execută grosul muncii, tu doar aduni milioanele iar când „spleenul” începe să te roadă, te duci să te odihneşti pe Coasta de Azur sau în Elveţia, dacă preferi zăpada, munţii şi vacile grase ca depozitele tale de dolari... Am învăţat bine meseria de făcător de bani! adăugă râzând. Nu-i aşa?... Îţi propun o ultimă cupă de şampanie!

— Mulţumesc! Sunt prea obosit. Am să dorm ca un butuc.

Emoţiile călătoriei, după eforturile depuse mai înainte pe ringul de dans, unde fusesem nevoit să învârtesc bătrânele cocote încinse până la alb, mă istoviseră. Dar după ce mă vârâi în pijamaua de mătase bleu pal, somnul se încăpăţâna să se învârtească în jurul meu fără să-mi atingă pleoapele.

Robbie dormea. Îi auzeam respiraţia regulată. Deşi cabina era izolată perfect sonic, desluşeam murmurul turboreactoarelor... Sau poate că era motorul unei maşini... Da! Conduceam o maşină jalnică ce abia se mişca

împinsă de un motor care tuşea, horcăia, icnea, iar după ce am apăsat pe accelerator ţipa cu o voce umană, răguşită, ca de beţiv: „Hei! Nu încerca să scoţi din mine mai mult decât pot!” Ca să mă înfurie şi mai mult, mergea şi mai încet, în timp ce maşinile Ferrari, Lamborghini, Lotus, Maseratti mă depăşeau conduse de oameni gătiţi şi pomădaţi, de parcă s-ar fi grăbit la un bal organizat la Buckingham Palace… Apoi constatai că harabaua care mă transporta pe arcurile sale zgâlţâiate era Rolls-ul prăfuit al bunicii mele… Harabaua mă lăsă printre fantomele din salonul nostru din Parc Monceau… Fotoliile acoperite cu huse albe îşi mişcau picioarele de parcă ar fi dansat într-un balet nebun… Nu puteam să-mi dau seama dacă eram în plină criză de paranoia sau mă zbăteam în braţele unui Morfeu atins de *delirium tremens*… O fantomă îşi ridică pânza şi sub privirile mele speriate apăru mutra doamnei Wharton… ochii holbaţi, aprinşi, gura deschisă, o gură plină de colţi de vampir… Apoi gura luă dimensiuni colosale, ca cele ale peştelui enorm din Biblie care îl înghiţise pe Sfântul… cum dracul îl chema… iar eu alergam… alergam… Ucigaşii plătiţi, mercenarii, terorişti mă urmăreau… Îmi era frică… O frică îngrozitoare… Mă urmăreau… Auzeam zgomotul paşilor lor… Respiraţiile lor şuierătoare îmi ardeau spatele ca nişte aruncătoare de flăcări… Ţipam înspăimântat… La un moment dat simţii o mână grea pe umărul meu… Gemeam ca un viţel înjunghiat…

— Roy! Trezeşte-te! Ai un coşmar!

Robbie, surâzând, gol, cu corpul aurit la lumina veiozei, mă privea cu simpatie. Tremuram ca o foaie de hârtie. Apoi Robbie se întinse pe pat lângă mine şi, cu un gest protector, aproape tandru, îmi puse capul pe umărul său.

— Linişteşte-te!… Linişteşte-te!… Eşti plin de sudoare!

Glasul său liniştitor alungă groaza din mine.

— Aşteaptă puţin!

Se dădu jos din pat, dispăru în baie şi se întoarse

purtând pe mână un prosop mare şi moale. Îmi scoase pijamaua udă de transpiraţie şi începu să mă frece încet cu prosopul răcoritor… Şi adormii.

Când bătrânul papagal intră în cabina noastră să ne anunţe că peste o jumătate de oră suntem aşteptaţi la micul dejun de domnul Sunderland, mă ridicai repede din pat şi fugii la duş. Peste mine intră imediat, fără jenă, şi Robbie. Era bine dispus, râdea, îmi aruncă apa în faţă, făcând tot felul de ghiduşii ca un copil. După baie ne îmbrăcarăm în haine albe – ţinută obligatorie pe yacht – şi ne duserăm în salon unde unchiul Ronald şi Rita ne aşteptau cu masa pusă.

Micul dejun, de o bogăţie pe care bunica sau tata ar fi calificat-o drept scandaloasă, îmi umplu stomacul cu mâncăruri necunoscute, foarte uşoare dar de un gust rafinat. Tone de delicatese şi de fructe exotice mă ispiteau cu aroma şi aspectul lor apetisant.

Unchiul Ronald ne spuse că se duce la Cap Ferrat unde are o întâlnire cu un industriaş din Singapore şi trei bancheri din Zürich.

— Robbie, Rita, duceţi-l pe vărul vostru la Monte Carlo şi distraţi-vă. Cumpăraţi-i un Rolex şi o brăţară de aur. Cadou din partea mea.

Mă înroşii ca racul. Ceasul meu brăţară, chiar dacă era foarte precis, era un Seiko de serie. Niciodată n-am purtat o brăţară, cum poartă mulţi tineri de vârsta mea. „O bijuterie inutilă şi nepotrivită pentru băieţi”, ar fi zis tata cu un aer dezaprobator.

Cu un gest unchiul Ronald mă opri să-i mulţumesc.

— Ne întâlnim după miezul nopţii când vom pleca la Veneţia.

Când coborâi din avion simţii plămânii umplându-se cu aer sărat de mare. Era pentru prima oară când priveam Nisa dinspre aeroport. Tata prefera călătoriile cu maşina, îi era groază de avion. Era o tragedie când trebuia să se deplaseze pe calea aerului la New York.

„La Promenade des Anglais”, mărginită de case albe şi frumoase, se întindea ca un şirag de perle până la Mont

Boron. Pe Coasta de Azur mă simţeam în elementul meu. În fiecare an petreceam două-trei luni la Cap Ferrat.

Lângă avionul ce aterizase pe aeroport ne aştepta un convoi de maşini. Trei Rolls-uri pentru unchiul Ronald şi garda sa, o Lagonda roşie şi două Bentley pentru noi, tinerii, şi pentru oamenii care trebuiau să asigure securitatea noastră.

Aveam impresia că trăiesc în vis. Cu toate că sunt fiu de bancher, foarte bogat după normele europene, acum mă aflam în lumea nababilor, pe care o cunoşteam prea puţin, chiar dacă îmi erau rude apropiate. Tata, un burghez prudent, echilibrat şi care ridica spiritul de economie la rang de virtute, îi evita sistematic deoarece le detesta fastul strălucitor şi celebritatea. După ce i-a fost naţionalizată banca de la Paris şi ne-am mutat în Statele Unite, unchiul Ronald a fost pentru el un fel de *„deus ex machina”*. Şi unchiul Louis cu banca sa l-a ajutat, dar dacă n-ar fi fost unchiul Ronald, tata ar fi vegetat printre bancherii de mâna a doua. Imensele capitaluri ale unchiului Ronald pe care tata le tranzita încasând comisioane importante, l-au făcut să fie mai înţelegător şi să se obişnuiască cu acest Cresus modern. În taină amorul său propriu suferea deoarece trebuia să accepte ajutorul fratelui vitreg al mamei.

Cortegiul unchiului meu se puse în mişcare şi se îndreptă spre ieşirea din aeroport. Înainte de a mă urca în Lagonda, o superbă maşină roşie, am ocolit-o de două ori. Îi admiram linia, eleganţa rafinată, înfloriturile scânteietoare.

Totdeauna am admirat maşinile Lagonda, dar de departe, la expoziţiile de maşini de la porţile Versailles. Îmi ziceam că, dacă într-o zi am să am destui bani, îmi voi cumpăra o maşină ca asta.

Robbie şi Rita mă urmăreau amuzaţi. Probabil că aveau senzaţia că văd un sălbatic ieşind din adâncurile umede ale pădurilor amazoniene şi căzut în extaz în faţa unui obiect ce părea coborât din cer.

Ca să nu-şi facă o părere proastă despre mine,

clătinai din cap dezamăgit.

— O maşină într-adevăr simpatică! Păcat că nu este decapotabilă! Decapotabilă ar avea o clasă în plus!

Nimerii la ţintă. Robbie suspină cu amărăciune şi îmi spuse că tatăl său nu admitea sub nicio formă caroseriile sport deoarece permiteau ucigaşilor plătiţi să tragă în cei care se aflau în maşină. Această berlină blidată, cu geamuri rezistente la gloanţe de mare calibru, prezenta garanţii de securitate. Doar o rachetă sol-sol ar putea, eventual, s-o deterioreze.

Ne urcarăm în Lagonda, Robbie la volan, Rita şi cu mine alături de el. Bancheta largă şi confortabilă avea parfum de piele fină. Spre surprinderea mea, bătrânul papagal luă loc în prima maşină, lângă şofer. Robbie îmi explică:

— Clive mă însoţeşte peste tot. Este cel mai bun ţintaş dintre toţi oamenii noştri. Nimereşte din zece gloanţe centrul ţintei stând cu spatele şi ajutându-se cu o oglindă. Apoi mai are o calitate unică. Cuprinde în câmpul său de observaţie tot ce se mişcă, toate detaliile suspecte. Simte primejdia. La Dallas el a fost acela care l-a lichidat dintr-o singură împuşcătură pe un ucigaş plătit, instalat pe acoperişul unei case, care se pregătea să tragă asupra unchiului Ronald cu o armă cu lunetă.

Încadraţi de cele două Bentley trecurăm pe „Promenade des Anglais” urmăriţi de privirile celor ce se opreau pe trotuar ca să admire frumoasele noastre maşini.

Îmi amintii de Renault 5 al tatii şi de Mercedesul Alicei păstrat cu lupte grele şi mă simţii groaznic de amărât. Eram ruda săracă, încercam o senzaţie mai mult decât umilitoare. Mă rodea morbul invidiei ca un vierme ce roade lemnul unui copac. Motocicleta mea, cu toate zorzoanele de pe ea, nu era nimic pe lângă frumuseţea Lagondei. Silenţioasă ca o mâna ce mângâie o ţesătură de mătase, avea un magnetofon ultra perfecţionat care emitea un blues melancolic. Un telefon, un televizor şi un mic compartiment plin de sticle cu băuturi şi de pahare de cristal completau confortul şi buna dispoziţie a pasagerilor.

Lagonda avea o suspensie atât de bună încât aveam senzaţia că mă aflu într-o sală de cinema în timp ce parbrizul şi geamurile transformate într-un ecran triplu prezentau peisajele autostrăzii ce şerpuia de-a lungul Mediteranei.

Coasta de Azur este tot ce a făcut Dumnezeu mai frumos pe pământ. Am parcurs-o de atâtea ori cu maşina sau cu motocicleta încât cunosc fiecare colţişor, fiecare casă, fiecare stâncă, fiecare bornă kilometrică. Aş putea s-o reconstitui în imaginaţie fără să scap niciun amănunt. Dar să parcurgi drumul acesta la bordul unei Lagonde este ceva într-adevăr senzaţional.

După dispoziţiile şefului securităţii noastre trebuia să circulăm în formă de sandvici; Lagonda plasată între cele două Bently părea un hamburger între două felii de pâine. Viteza era normală, adică respectam regulile circulaţiei rutiere. Dar Robbie nu era dispus să se lase înfrânat de dispoziţiile legale. La o cotitură apăsă puternic pe accelerator, depăşi ca o săgeată Bentley-ul bătrânului papagal şi se lansă cu o sută patruzeci pe oră pe drumul sinuos, semănând panică printre maşinile care veneau din sens opus. Ai fi zis că este un skior care participă la un campionat de slalom în care maşinile erau jaloane fixate în zăpadă. Lagonda parcă era cuprinsă de frenezie. Indicatorul de viteză bătea spre 200 pe oră.

Îmi era frică dar, în acelaşi timp, inima îmi tresalta de bucurie. Fiorii de voluptate ai primejdiei mă răvăşeau. Cele două Bentley-uri ne urmau cu greutate şi dădeau probe de virtuozitate ca să evite carambolurile cu urmări catastrofale.

Robbie îmi trezea admiraţia pentru calmul şi siguranţa în mişcări. Traversă Cap d’Ail în trombă. Cimitirul de pe Calea Naţională îmi aminti că omul este produs perisabil şi că trecerea de la viaţă la moarte poate să aibă loc în câteva secunde.

Şansa îl favoriza pe Robbie. Dacă aş fi alergat ca el pe drumurile de munte toată poliţia rutieră s-ar fi lansat pe urmele mele. N-a încetinit decât la intrarea în Monte Carlo

deoarece agenţii de circulaţie din Principat sunt inflexibili din acest punct de vedere.

Rita, care nu scosese niciun cuvânt tot drumul, îşi deschise, în sfârşit, gura. Cu o linişte descumpănitoare după această cursă, care sfidase moartea, i se adresă lui Robbie.

— Acum să ne duci la hotelul Paris. Am o întâlnire cu o prietenă din New York. Acolo sunt şi bijutieri la care putem găsi ceva frumos pentru Roy.

Robbie trecu pe cheiul Condamine şi urcă cu prudenţă panta de pe Avenue d'Ostende spre Cazinou.

Eram mişcat de gentileţea lor. Verii mei dinspre familia Montgomery erau nişte bădărani pe lângă Rita şi Robbie.

Robbie opri maşina în faţa hotelului.

— Să coborâm! zise în timp ce portarul galonat se grăbea să ne întâmpine cu adânci temenele.

IV

Adesea împrejurări care scapă controlului nostru ne duc spre ţinte aberante, ne împing pe căi de noi niciodată captate şi ne aruncă în vârtejuri care ne prind şi ne ţin captivi în ciuda eforturilor noastre de a ne elibera. Oamenii spun că asta e fatalitatea evenimentelor. Această fatalitate ne duce în rai sau în iad, iar alegerea n-o facem noi. Filosofii susţin că liberul arbitru ne permite să ne eliberăm de forţa destinului. Dar eu cred că de atâtea meditaţii s-au ramolit.

Fatalitatea, „karma" dacă vreţi, a vrut ca drumul meu să se încrucişeze cu Lucia, cea mai frumoasă fată pe care am întâlnit-o vreodată. Asta se întâmpla cu un an în urmă. Dar ca să înţelegeţi ce va urma, am să cotrobăi puţin prin amintiri. Totul a început de la noua atracţie a Alicei pentru stafii. Trebuie să recunosc – în paranteză – că îmi este foarte simpatică pentru umorul său schimbător, pentru mobilitatea spiritului său, pentru versatilitatea sa uimitoare. În compania ei nu te plictiseşti niciodată.

Cu puţin timp înainte de naţionalizarea băncii tatii, Alice dădu, din pură întâmplare, peste o cărţulie de groază

gotică: „Sihastrul din mormântul misterios sau fantoma din vechiul castel” de doamna Anna Radcliffe. Lectura acestei cărţulii îi deschise gustul pentru romantismul negru. Alice nu mai citea decât romane pline de stafii, vampiri, vrăjitoare, monştri. Nu mai vorbea decât de Sheridan le Fanu, Bram Stocker, Allan Cunningham, Ambrose Bierce, Horace Walpole, Mary Shelley şi alţi autori de acelaşi calibru. Răvăşea anticariatele căutând lucrările cele mai macabre şi terifiante. Era atât de înspăimântată şi atât de vrăjită de aceste romane încât le înghiţea noapte de noapte, tresărind la fiecare trosnet al mobilei, la fiecare zgomot neobişnuit. Nopţile nedormite o făcuseră să slăbească în aşa hal încât, se subţiase ca un ţâr. Cu regimul acesta ar fi putut deveni tot atât de imaterială ca şi stafiile pe care le căuta cu o plăcere perversă.

Alice auzise vorbindu-se de un castel englezesc frecventat de fantoma unei tinere contese zidită de vie de soţul ei, care o surprinsese în „legături nepermise” cu un cavaler în trecere. Se povestea că noaptea se puteau auzi pe coridoarele castelului strigăte venite de pe lumea cealaltă ca şi zornăitul lanţurilor.

Alice îmi vorbea cu entuziasm de suflete rătăcitoare, de strigoi, de monştri, de vampiri, care îmi trezeau curiozitatea. Contând pe sprijinul meu îi ceruse tatii să ne petrecem vacanţa în Anglia, în acest castel bântuit de stafii, de care se vorbea atâta. Tata acceptă să-i facă plăcerea, deşi nu simţea nicio atracţie pentru duhurile rele.

— Femeile astea sunt nebune, îmi zise într-o zi, exasperat de extravaganţele soţiei sale. E o tâmpenie să vegetezi în concediu într-un castel englezesc, în tovărăşia unei fantome. Ascultă-mă, fiule, să nu te însori niciodată dacă vrei să te bucuri de o viaţă liniştită. Altfel ai să pătimeşti ca şi mine.

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata cu asemenea gânduri negre. În ce mă priveşte, cred că am să urmez sfatul său. N-am intenţia să mă însor cu Sally sau Goldie, cu atât mai puţin cu Rebecca sau Rita.

În sfârşit ne instalarăm în castelul cu stafiile. Uitasem să vă spun că Alice îl închiriase după o luptă de epopee cu o americancă, pasionată şi ea după spectre. Castelul era una din clădirile acelea impunătoare, reci, pline de labirinturi şi cu ziduri umede ce miroseau a mucegai. Salonul cel mare era plin de armuri iar camerele aveau pereţii groşi ce aminteau de zidurile fortăreţelor. Îmi fusese rezervată o cameră lugubră ca o sală mortuară. În mijlocul verii tremuram şi îmi clănţăneau dinţii din cauza frigului şi a umezelii. Primele zile au trecut liniştite, contesa zidită nu ne-a deranjat somnul. Alice era decepţionată, închiriase un castel cu stafii şi voia să fie servită pentru banii plătiţi. Majordomul, un individ şchiop, gras ca un porc pus la îngrăşat, o asigură că fantoma va apărea la miezul nopţii dar numai la sfârşitul săptămânii, conform unei tradiţii vechi de 400 ani. Contesa zidită luase obiceiurile vedetelor care îşi fac rar apariţia în public ca să devină mai interesante şi mai căutate.

La o săptămână de la instalare am fost treziţi de nişte scâncete jalnice, ca urletele de hienă. Din când în când auzeam un zgomot de lanţuri ce parcă venea din măruntaiele pământului. Sunt curajos de felul meu. Nu mă tem nici dacă mă văd în faţa unei grămezi de rugbişti înfuriaţi. Dar tânguirile acestea mă făceau să simt fiori reci pe spate. Îmi clănţăneau dinţii. Cu chiu, cu vai, am reuşit să trec peste acest accident nocturn, cu care părinţii îşi ameninţă copiii ce se joacă cu chibriturile. Am fost atât de zguduit încât după încetarea zgomotelor n-am mai putut adormi. Zorile mă găsiră cu capul sub cearşaf, de parcă eram un struţ înspăimântat. Şi tata a avut o noapte albă. În schimb Alice era extaziată. Îl rugă pe tata să cumpere castelul, să-l demonteze piatră cu piatră şi să-l reconstruiască pe undeva prin Vosgi. De ce am lăsa iniţiativa aceasta americanilor? zicea înflăcărată.

Tata se opuse.

— Nu cred că fantoma ar fi dispusă să traverseze canalul Mânecii.

Pe atunci încă nu părăsisem Franţa.

Apoi contesa zidită se hotărî să ne viziteze mai des. În fiecare noapte ne oferea repertoriul său complet de tânguiri acompaniate de zgomotul lanţurilor. Mă săturasem de concertele acestea nocturne care mă îngrozeau.

Într-o noapte, pe când tremuram înspăimântat la gândul că iar ne va vizita contesa, auzii un vacarm asurzitor, însoţit de zăngănit de lanţuri şi urmat de urlete foarte masculine. Dimineaţa ni se dădură explicaţii cu privire la zarva nocturnă. Majordomul, care îşi târa picioarele schiloade de-a lungul coridoarelor castelului tânguindu-se cu o voce în falset şi trăgând un lanţ lung de ancoră, se izbise de o mobilă şi se rostogolise pe scara de serviciu unde şi-a fracturat un picior.

Alice, furioasă, rezilie contractul de închiriere, care prevedea existenţa unei stafii în carne şi oase şi nu a unei caricaturi. Dezamăgită, acceptă propunerea tatii de a părăsi Anglia şi de a ne continua vacanţa, de cealaltă parte a canalului Mânecii, în frumoasa noastră Franţă. Vila noastră de la Cap Ferrat ne aşteaptă cu braţele deschise, zicea tata, căruia îi plăcea confortul de acolo. Ni se părea un liman de desfătare după necazurile din Anglia. Din păcate vecinii noştri erau nişte ramoliţi plicticoşi şi plini de morgă care se bronzau sau jucau partide interminabile de bridge discutând afaceri de dimineaţă până seară. În compania lor tata era vesel ca un rechin printre ai lui. În schimb Alice le detesta soţiile, matroane voinice şi grase, acoperite de bijuterii şi pline de prejudecăţi. Aşa că îşi petrecea tot timpul liber pe un yacht mic pe care îl conducea cu o mână sigură. O mistuia ideea de a face de una singură înconjurul lumii la bordul unui vas cu pânze. Această aventură i-ar fi adus, în sfârşit, celebritatea pe care şi-o dorea atâta.

Şi mie, ca şi Alicei, Cap Ferrat mi se părea îngrozitor, dar din alte motive. Nu era picior de tânăr pe acolo. În fiecare dimineaţă prietenii mei, care nu suportau să-şi petreacă vacanţele împreună cu părinţii, se îmbarcau pe vasele proprii, în maşini sau pe motociclete şi plecau spre

Monte Carlo sau Saint Tropez. Şi eu mi-aş fi dorit un vas numai pentru mine, dar tata îmi refuza plăcerea aceasta de teamă să nu mă înec. Cred că în realitate nu voia să scoată ochii cu bogăţia sa, care îi dădea fiori.

Îmi stabilisem cartierul general la Monte Carlo unde distracţiile nu lipseau. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la Sea Club sau la Hotel de Paris unde locuiau câţiva prieteni de ai mei veniţi din Statele Unite. Acolo mi-a fost dat s-o întâlnesc pe Lucia. Am vorbit la începutul acestui capitol de fatalitatea care, cu abilitatea ei tainică, ne pune să facem cele mai mari tâmpenii. Dar să nu anticipăm.

La Monte Carlo era raiul de pe pământ. Era plin de contese autentice sau de contrabandă, în carne şi oase. Printre ele erau câteva atât de reuşite încât îmi şterseră din cap toate amintirile legate de Rebecca, amintiri pe atunci încă vii în inima mea nostalgică. Rebecca plecase cu părinţii săi la Mégève. Credeam că despărţirea aceasta, chiar şi vremelnică, o să-mi îndolieze vacanţa. Dar pe Coasta de Azur am constatat că nu constanţa este punctul meu forte.

Să nu vă închipuiţi cumva că temperamentul meu schimbător s-ar fi manifestat prin orgii romane. Orgiile apar mai mult în mintea mea. La cazinoul din Monte Carlo mi-a fost dat să mă îndrăgostesc de o „contesină” atât de drăguţă, atât de micuţă şi atât de delicată încât mi-era aproape frică s-o ating, tărinţii mei şi ai ei au făcut cunoştinţă prin nişte prieteni comuni la o masă de ruletă unde tata a lăsat 50.000 de franci. După aceea ajunsesem să fim aproape nedespărţiţi. Pe „contesina” o chema Lucia. Nume tipic italian care evocă un peisaj napolitan plin de soare pe fundalul mării. Ne plimbam pe bulevardul Princesse Grace sau pe cheiul Statelor Unite, ne uitam la vitrine şi ca să ne răcorim înghiţeam tone de Coca-Cola şi de îngheţată cu frişcă la micile cofetării care domină portul. Stăteam ore întregi la câte o măsuţă, mână în mână, sorbindu-ne din ochi şi fără să ne spunem un cuvânt. Când energia din noi părea că explodează jucam

tenis, ne duceam la sky nautic iar seara dansam la discotecile de lux. Uneori mergeam la plimbare până la Saint Tropez. Acolo ne întâlneam cu verii mei americani Jeff şi Rhett Montgomery înconjuraţi de un stol de fete încântătoare. Dar nu putea să existe vreo comparaţie între aceste fete şi Lucia, care strălucea ca luna printre stele.

Era atât de pură, atât de candidă încât nu îndrăzneam nici s-o îmbrăţişez. Şi nu sunt nici demodat, nici complexat. Un medic din Paris, care mi-a făcut psihanaliza, a ajuns la concluzia că sunt absolut normal. Dacă nu eram prea îndrăzneţ, aceasta din cauza Luciei care mă dezarma cu inocenţa sa feciorelnică.

Într-o seară, după o plimbare lungă şi frumoasă, am sărutat-o pe obraz. Lucia nu schiţă niciun gest de împotrivire, dar când mă privea cu ochii săi mari, catifelaţi şi umezi de căprioară uimită, inima mea ardea de dragoste. Doar cu mare efort mi-am restabilit echilibrul psihic. Dar am jurat că dacă mă voi însura vreodată, Lucia va fi nevasta mea în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. E straniu, dar Rebecca niciodată nu mi-a inspirat asemenea gânduri.

Cum Alice este confidenta mea, i-am vorbit de Lucia şi de proiectele mele de căsătorie. Alice mă privi cu gravitate, apoi îşi ridică puţin capul. Stătu puţin pe gânduri ca să-mi dea un răspuns plin de bun simţ. Iată o trăsătură a caracterului Alicei pe care l-am apreciat totdeauna, îmi vorbeşte serios şi deschis, de parcă am fi de aceeaşi vârstă. Nu mă tratează cu condescendenţa şi autoritatea pe care i le acordă anii adunaţi datorită hazardului care a vrut ca ea să vină pe lume cu câteva decenii înaintea mea. Alice mă sfătui să nu mă grăbesc, să-mi analizez îndelung şi profund sentimentele şi să nu uit că Rebecca mă aşteaptă la Paris. În ceea ce priveşte fidelitatea Rebeccăi, nu-mi fac iluzii. Ştiu că are o slăbiciune pentru bărbaţii cu păr lung şi că pentru o mustaţă pe oală ar fi în stare să mă trădeze fără să mai stea pe gânduri.

— Apoi, adăugă Alice, timpurile tulburi prin care

trecem nu sunt propice pentru căsătorii. În vremuri de restrişte te salvezi mult mai uşor dacă eşti singur. Dacă trebuie să te ocupi şi de altul, rişti să te duci la fund împreună cu el. Războiul stelelor, care bate la uşă, conflictele militare din Orientul Apropiat, terorismul orb, violenţele care iau amploare sub toate formele, sunt argumente care ar trebui să te cuminţească. Apoi tu eşti încă minor. Crezi că tata ţi-ar da voie să te însori cu Lucia? Păstrează-ţi libertatea, Roy! Grijile familiei te vor împiedica să-ţi pui timpul şi energia în serviciul umanităţii, al dezvoltării artelor, al progresului ştiinţei…

Limbajul nobil al Alicei zgudui pacea din sufletul meu, liniştea mea condamnabilă, atingând probleme arzătoare ale societăţii umane. De ce n-aş deveni şi eu într-o bună zi un mare om de stat? Poate că mi-aş vedea şi eu mai târziu figura în marmoră la Panteon iar mai jos gravat în litere aurite „Lui Roy Courtenay patria recunoscătoare”. Rebecca, Lucia şi toate prietenele mele mai vechi ar privi monumentul cu reculegere, admiraţie şi tandreţe. Exact ca în filmele consacrate oamenilor iluştri.

Dar eram într-atât de ambalat încât am trecut şi peste asta. Dacă sunt prea tânăr să mă însor, nimic nu mă împiedică să ne logodim şi să ne angajăm solemn că vom aştepta cuminţi vârsta la care să ne căsătorim. Le încredinţai verilor mei Jeff şi Rheth necazurile inimii mele. Jeff, care e un cinic dezgustător şi un pervers, ripostă batjocoritor ca Mephisto în faţa lui Faust, care se îndrăgostise de Margareta, şi zise pe un ton condescendent: „Culcă-te cu puicuţa şi fă-i un plod! În faţa faptului împlinit bătrânii tăi vor trebui să coboare drapelul!” Mă dădui înapoi îngrozit. Eu, care abia dacă îndrăznesc s-o îmbrăţişez, să mă dedau la asemenea chestii murdare? Nu sunt un model de virtute, dar în niciun caz n-aş coborî într-atâta încât să abuzez de încrederea gingaşei mele Lucia.

Mă hotărâi să optez pentru prima soluţie: „logodnă în taină”. Eram, de altfel, foarte atras de formula aceasta deoarece ea îmi evoca intriga amoroasă dintre Romeo şi

Julieta. N-aveam de gând să-i sugerez o căsătorie secretă deoarece nu cunoşteam niciun mijloc care să ne unească în faţa lui Dumnezeu şi să ne asigure, în acelaşi timp, elixirul necesar.

Dar toate planurile mele s-au năruit deoarece a doua zi degeaba am mai căutat-o pe Lucia pe plajă. Tulburat, am alergat la hotelul Paris unde părinţii ei, contele şi contesa Trionto, erau instalaţi şi îl întrebai gâfâind pe recepţioner dacă domnişoara Lucia a plecat. Recepţionerul îmi răspunse cu un aer plin de compasiune că familia Trionto plecase în dimineaţa aceea cu toate bagajele din Monte Carlo. Înlemnii auzind o asemenea ştire catastrofală. În timpul idilei noastre uitasem să-i cer adresa de la Roma.

De atunci au trecut secole. Dar holul hotelului Paris îmi amintea de Lucia.

— Să mergem să cumpărăm Rolex-ul şi lănţişorul de aur! propuse Rita.

În clipa aceea simţii că mi se taie genunchii. Lucia, draga mea, dulcea mea, seducătoarea mea Lucia cobora radioasă pe scara cea mare. Purta un costum roşu de plajă care reflecta focul dragostei mele.

Robbie şi Rita mă priviră cu curiozitate. Se uitau la mine ca la un idiot îndrăgostit.

Mă îndreptai spre Lucia târât de acea forţă încântătoare şi irezistibilă care face ca fluturii să se întâlnească, chiar dacă distanţele care îi separă sunt nesfârşite. Mă oprii în faţa ei şi murmurai transportat:

— Lucia!

Asta a fost tot. Dar numele acesta pronunţat atât de simplu atingea incandescenţa lavei ce se scurgea pe coama vulcanului Etna.

Surpriza se întipări pe faţa ei de înger.

— Roy! Au trecut mii de ani de când nu ne-am văzut!

Aproape bâlbâindu-mă îi prezentai pe verii mei. Lucia întinse o mână moale Ritei, dar, când îl zări pe Robbie lângă mine, ochii începură să-i strălucească. Puterea de seducţie a acestui băiat mă scotea totdeauna din sărite. Lucia părea hipnotizată. Apoi îl măsură cu ochii de sus în

jos şi de jos în sus. Fierbeam în sinea mea, dar dragostea pe care o nutream faţa de ea îmi tulbura raţiunea.

În sfârşit reuşii să-mi dezleg limba şi s-o întreb:

— Pot să te însoţesc la plajă?

Lucia îmi răspunse surâzând:

— Sunt dezolată! Am un rendez-vous de la care nu pot să lipsesc. Dar putem să ne vedem diseară. Vă aştept chiar aici, la ora opt fix. Dar acum scuză-mă, sunt în întârziere.

Şi îşi agită cu graţie mânuţa.

— Bye, bye! Pe diseară!

Apoi dispăru ca o naiadă dusă de valuri.

— Eşti mort de îndrăgostit de fata asta, sărmanul meu Roy! exclamă Rita cu compasiune.

Robbie mă privi cu milă.

— Diseară trebuie să ne îmbrăcăm cu gust, zisei în grabă. Lucia este totdeauna îmbrăcată după ultima modă. Îi detestă pe „punks” şi „skunks” şi pe toţi imitatorii lor.

— Foarte bine! răspunse supus Robbie. La noi, la Cap Ferrat, am o garderobă în care vei găsi tot ce ai nevoie pentru seară. Clive îţi va fi ghid şi valet. În ce mă priveşte, rămân în costumul acesta alb. Merge foarte bine.

— Ar fi de preferat un smoking!

— De ce să mă schimb pentru fetiţa asta, care este prietena ta şi care nu mă interesează deloc. Petrecem împreună toată ziua iar spre seară iei un Bentley şi te duci să te schimbi. Dacă pleci de aici pe la şase, ai tot timpul să te îmbraci ca să-ţi epatezi frumoasa şi să fii la timp la rendez-vous.

Urmai programul stabilit de Robbie şi Rita, care nu uitară să-mi cumpere Rolex-ul şi lănţişorul de aur. Prânzirăm la un restaurant cu o prietenă a Ritei, o fată drăguţă cu obrajii pistruiaţi. De-abia dacă schimbai cu ea câteva cuvinte într-atâta eram de absorbit de întâlnirea pe care o aveam cu Lucia. Pluteam în norii fericirii, chiar dacă această fericire era un pic întunecată de întâlnirea de dimineaţă cu Lucia. Ca să-mi mai îndulcesc pilula mă gândeam că era aşteptată de prieteni cărora nu le plăcea

compania străinilor.

Spre ora şase emoţia ajunsese la un asemenea paroxism încât mi-era frică să nu explodez. Când mă ridicai neliniştit ne aflam într-una din cofetăriile de pe cheiul Condamine şi ne delectam cu câte o îngheţată ornată ou o pălărie enormă de frişcă.

— Am plecat! zisei.

— Clive şi maşina îţi stau la dispoziţie, răspunse Robbie.

Mă urcai în maşina condusă de bătrânul papagal. Clive manevra volanul extraordinar de bine pentru vârsta sa venerabilă. Într-o jumătate de oră am ajuns la Cap Ferrat. Străzile întortocheate, mărginite de casele frumoase de pe peninsulă, îmi erau familiare deoarece aici aveam şi noi o vilă, cum v-am mai spus. Când am trecut pe lângă ea, o undă de tristeţe îmi cuprinse sufletul. Pe grilaj atârna lacătul, draperiile erau trase. Lângă poarta grădinii era scris cu litere mari „De vânzare”. Aşadar tata îşi pusese ameninţarea în aplicare. Mă întreb dacă o prevenise pe Alice cu privire la hotărârea asta nenorocită.

Vila familiei Sunderland era mult mai mare decât a noastră. Pierdută în mijlocul unui parc imens, nu se putea zări din stradă. Când maşina se opri în faţa intrării principale, un majordom cu pieptul împodobit de un lănţişor pe care era înscris blazonul familiei Sunderland, coborî în viteză scara de marmoră şi deschise portiera. Fără Clive, care mi-a servit de ghid, m-aş fi pierdut în labirintul de saloane, galerii, săli şi scări. Printr-o uşă de sticlă deschisă i-am zărit pe unchiul Ronald care se întreţinea, pe o terasă, cu câteva personaje pe care scria că sunt oameni de afaceri.

Robbie dispunea, el singur, de un apartament de trei camere, din care cea mai mare părea un dancing bar care nu aştepta decât clienţii ca să se animeze. Garderoba era un adevărat bazar din care nu lipsea nimic. Ajutat de Clive, un valet perfect cum nu mai găseşti în zilele noastre decât în Anglia, am ales un smoking albastru ca cerul, care se asorta cu papionul, o batistă şi o centură largă de moar

roşu ce bătea spre violet. Făcui şi un duş, cu gândul tot la Lucia. O vedeam în costum de baie, îmbrăcată sport sau în rochie de seară, o vedeam călcând cu picioarele goale pe nisipul de pe plajă, mi-o închipuiam goală, ca Maya Nuda de Goya, dar cu forme mai puţin coapte, mai adolescentine. În mai puţin de o jumătate de oră eram gata. Aveam tot timpul să mă prezint cu exactitate la rendez-vous.

Când am ieşit din vilă am dat peste unchiul Ronald care arăta grădina prietenilor săi. Îi mulţumii pentru Rolex şi pentru lănţişorul de aur. Îmi admiră eleganţa şi mă prezentă domnilor care, din politeţe, îmi puseră câteva întrebări stupide. Întâlnirea aceasta mă costă un sfert de oră.

În sfârşit, trecând peste părerile lui Clive, care vedea cât sunt de nerăbdător, mă instalai la volan şi pornii pe stradă. Mi se părea normal că trebuie să imit performanţele de dimineaţă ale lui Robbie. Aşa că mă lansai ca o cometă aprinsă. Dar la ieşirea din Beaulieu-sur-Mer un motociclist de la circulaţie mă opri şi îmi trânti o amendă usturătoare pentru exces de viteză. Apoi îmi făcu pe îndelete o morală, amintindu-mi că, deşi am trecut de şaisprezece ani, trebuie să mai aştept mult până fac optsprezece. Din fericire eram însoţit de Clive. Când să-mi plătesc amenda am constatat că îmi uitasem portmoneul în hainele lăsate la vilă. Aşa că Clive trebui să plătească suma fără să clipească din ochi. Era obişnuit cu treburile acestea şi le acceptă ca un filosof.

Când plecarăm văzui că trecuse demult de ora opt. Exasperat, am continuat cursa. Dar înainte de Cap d'Ail este un pod metalic peste care nu pot trece în acelaşi timp două maşini de mari dimensiuni. Un Lincoln care venea din sens opus se ciocni cu maşina mea. Încă o oprire, încă o constatare pe care trebuia s-o semnez, încă o întârziere. Îmi venea s-o iau pe jos, dar distanţa mă făcu să renunţ la aventura asta. Ajunsei la rendez-vous transpirat, obosit, cu smokingul boţit.

Pe scurt, am ajuns la hotel Paris la ora nouă fără

zece. În holul hotelului am constatat întristat că Lucia nu mai era. Nu am mai aşteptat liftul şi m-am repezit spre scară sărind câte patru trepte deodată, până la apartamentul ei de la etajul doi.

Îmi deschise uşa contesa Trionto, mama Luciei.

— V-a aşteptat până la opt şi un sfert, apoi a plecat cu prietenii dumneavoastră la Cap Ferrat.

Gelozia îmi muşcă inima, căci îmi amintii de Robbie şi de succesele pe care ochii săi albaştri şi frumoşi le aveau la fete.

— Nu ştiţi unde aş putea să dau de ei?

— Nu mi-au spus, răspunse contesa cu bunăvoinţă, dar cred că s-au dus să danseze.

Îi mulţumii şi plecai răvăşit de o furie nebună. În creier mi se încrucişau planurile cele mai sângeroase. S-o omor pe Lucia şi să întind maţele lui Robbie de la Monaco până la Cap d'Ail. Mă aruncai în maşină făcând un triplu salt mortal, ca un cascador, apoi demarai cu viteza unui glonte ce iese din pistolet. Înţelegeam chinurile lui Othello. Lucia era italiancă şi, pe deasupra, mai era şi din Veneţia. S-ar părea că apele ce curg în Canale Grande nasc trădarea.

Alergai prin baruri, discoteci, dancinguri, snack-baruri; tentativă disperată de a-i prinde pe fugari. Mă imaginam în Texas. Nu lipseau nici stâncile, nici cactuşii. Doar că aici stâncile alternau cu palatele iar cactuşii erau perfect aliniaţi printre rondurile de flori. Şi în loc de cai acoperiţi de spumă, zburam într-un Bentley lângă Clive, calm şi nemişcat ca un bonz la ora rugăciunii. Dacă Rebecca ar şti ce sunt în stare să fac pentru o italiancă, m-ar scalpa. Uitasem de sfaturile înţelepte ale Alicei, de puritanismul şi intransigenţa tatii. Îmi închipuiam ce mutră ar face văzând publicate în ziare fotografiile lui Robbie şi ale Luciei alături de moaca mea de maur gelos: „Crimă pasională la Monte Carlo. Roy Courtenay ucide cu revolverul pe contesa Lucia şi pe perfidul seducător Robbie Sunderland-Beauclair".

Orele zburau fără ca investigaţiile mele furibunde să

dea vreun rezultat. Îmi ieşisem atât de tare din fire încât îmi venea să urlu. Făcui un tur şi la Country Club, deşi nu mă aşteptam să-i găsesc jucând tenis la acea oră târzie. Când intrai în parking văzui Lagonda părăsită în colţul cei mai întunecat, ceea ce făcu ca bănuielile mele să crească şi mai mult. Mă îndreptai spre obiectivul acela suspect şi, ajuns lângă el, deschisei portiera şi îmi vârâi capul înăuntru. Spectacolul care mi-a fost dat să-l văd îmi făcu sângele să clocotească la 3.000 de grade. Lucia şi Robbie, pe jumătate goi, erau în al nouălea cer. Spre stupoarea mea contesa nu se zbătea. Dimpotrivă, părea că se bucură de jocul acesta. M-am aruncat şi l-am tras pe Robbie din braţele ei. N-am să vă mai descriu meciul de box ce urmă între noi doi. Ţipetele ascuţite ale contesei, care din cauza întunericului îşi închipuia probabil că fuseseră atacaţi de un drogat cu intenţii criminale, atrăseseră câţiva oameni de la club, dar Clive şi ceilalţi din gardă, care asistau de departe la această încăierare, fără să se amestece, îi îndepărtară repede pe curioşi.

Eram atât de furios încât îl făcui knock-out pe Robbie, deşi era mai puternic decât mine. E drept că şi din cauza nădragilor căzuţi pe vine se mişca destul de greu.

Trecându-mi primul moment de furie, abandonai partida de „Câtch”. Puteam să-i frâng oasele în patruzeci de bucăţi. Dar n-am făcut-o. Trădarea Luciei dăduse o lovitură mortală părerii mele despre nevinovăţia fetelor. Îmi venea să vărs! Ca să faci dragoste e nevoie de doi şi contesa consimţise. Idolul meu se sfărâmase. Să cer socoteala? Cui i-ar fi servit? Ireparabilul se produsese şi nimic pe lume n-ar mai fi putut să şteargă din memoria mea această scenă dezgustătoare. Aveam un ghinion monstruos!

Nici n-am mai vrut să mă uit la fata asta cu care, în naivitatea mea, voiam să mă căsătoresc. Aş fi vrut să plec înapoi, la New York. Dar n-aveam bani să-mi plătesc biletul. Apoi cum aş fi putut să-i explic unchiului Ronald plecarea mea intempestivă? Mai era şi mama la mijloc!

Îi întorsei spatele lui Robbie şi cu ochii plini de

lacrimi mă uitai spre mare, fără să văd nimic. Auzii vocea rece a vărului meu.

— Clive, condu-o pe domnişoara la hotelul Paris!

Lucia ar fi putut să vină la mine, să mă îmbrăţişeze plângând, să-mi dea nişte explicaţii, pe care, poate, le-aş fi acceptat. Dar n-a făcut nimic din toate acestea.

Auzii motorul de la Bentley punându-se în mişcare, apoi zgomotul pneurilor pe pietrişul din parking.

Robbie n-a avut nici cel puţin decenţa de a o conduce acasă. A lăsat-o să plece ca pe o fată pe care o agăţi, o săruţi şi o expediezi după ce te-ai distrat cu ea.

Timpul se scurgea. Zece minute? O oră? Un secol? Mă uitam la marea care murmura insensibilă la amărăciunea mea.

Apoi se auzi din nou vocea lui Robbie. De data aceasta o voce prietenească, caldă, aproape fermecătoare.

— Nu-mi purta pică pentru porcăria asta!

Mânia mă sufoca de parcă prin vine îmi curgea plumb topit.

Îl privii furios.

— Taci din gură ori îţi frâng din nou gâtul!

Insistă cu aceeaşi voce mieroasă.

— Ascultă-mă mai întâi, apoi loveşte dacă te mai lasă inima! Dar mă îndoiesc că vei mai continua pe tonul acesta intransigent după ce vei auzi explicaţiile mele. Am vrut să-ţi fac un serviciu. Să te lecuiesc de o boală. Căci erai nebun! O credeai atât de inocentă încât nu îndrăzneai nici s-o atingi. Văzând comportarea ei de azi dimineaţă mi-am dat seama că nu e decât o femeiuşcă măruntă care caută să te îmbrobodească.

Cuvintele lui Robbie mă şocară. Oare juca teatru?

— Iarăşi începi?

— Era singurul mod convingător de a-ţi deschide ochii asupra pretinsei sale purităţi. După plecarea ta la Cap Ferrat i-am cerut lui Boone, şeful gărzii personale a lui Ronald, să obţină informaţii cu privire la conturile Luciei şi ale părinţilor ei. Familia Trionto are deja fişa la INTERPOL. Singura sursă de venituri pentru părinţii ei, venerabilii

conte şi contesă de Trionto, e trupul Luciei. Nu s-au înregistrat plângeri deoarece indivizii atraşi în plasa lor se tem de scandal. Familia Trionto caută un moştenitor bogat şi naiv ca tine pe care să-l surprindă în flagrant delict şi să-l oblige s-o ia de nevastă. Lucia, când mi-a auzit numele, aproape că mi s-a aruncat de gât. Din când în când mai face dragoste şi pentru propria plăcere aşteptând un făt-frumos care să-i depună la picioare averea şi credulitatea.

Revelaţiile acestea m-au scârbit. Să fi fost adevărat! Dacă Robbie avea dreptate, primeam o lecţie usturătoare. Foarte usturătoare. Constatai, totuşi, că dragostea mea pentru Lucia mai mocnea sub cenuşă. Raţiunea îmi poruncea s-o uit dar inima n-o asculta.

— Şi Rita? întrebai. A fost de acord cu tine?

Robbie ezită.

— Da! Ea a fost aceea care a propus leacul acesta.

— Şi acum unde-i ea?

— La masă cu prietenii, la Rampoldi. Este foarte aproape de aici. Lucia i-a displăcut din prima clipă. Eu şi cu Rita suntem dotaţi cu un instinct care rareori dă greş. Banii în cantităţi mari te fac bănuitor, Roy. Sunt prea mulţi escroci dornici să ne jumulească.

Se auzi telefonul din Lagonda. Robbie se duse şi ridică receptorul, apoi îmi făcu un semn să mă apropii.

— Pe tine te cheamă!

Bănuii că era Rita care voia să cunoască rezultatul manevrei sale. Şi nu mă înşelai.

— Ai un tupeu! o apostrofai.

Rita izbucni în râs.

— E spre binele tău!… Vă aşteptăm! zise cu o voce jucăuşă. Aici cu mine sunt două fete superbe…

Un om din garda personală, chemat la telefon în maşină, după ce ascultă comunicarea, se apropie de Robbie şi îi spuse cu mult respect:

— Tatăl dumneavoastră vă roagă să fiţi pe yacht cel târziu la miezul nopţii, când vom ridica ancora. Vasul se află în largul coastei de la Pontagna.

— Mergem la Rita? mă întrebă Robbie cu gentileţe.

— Prefer compania acestor domni! răspunsei bosumflat.

Mă instalai într-un Bentley lângă şofer. Când Lagonda părăsi parkingul, un Lincoln, care probabil înlocuia Bentley-ul lui Clive, trecu în faţa convoiului. De data asta Robbie acceptă docil să fie prins ca într-un sandvici între Lincoln şi Bentley.

Fetele, atât de lăudate de Rita, erau destul de urâţele. Sau aşa mi se păreau în comparaţie cu Lucia, pe care nu o puteam scoate din suflet. N-am participat la discuţii, cu toate că Rita şi prietenele ei încercau să-mi alunge gândurile negre. Robbie păstra o rezervă prudentă.

Nici nu mă atinsei de mâncărurile care îmi fuseseră aduse. Comportamentul contesei îmi tăiase pofta şi toată plăcerea de a trăi.

— În drum spre Veneţia, îmi zise Rita cu un aer serios, vom face o mică escală la Portofino, unde se va îmbarca un prieten al lui Ronald.

Pe la ora unsprezece am părăsit restaurantul. Când coboram cu maşina pe bulevardul Spéluges şi treceam prin pasajul de la complexul Spéluges zării printre coloanele pătrate de beton silueta zveltă a yachtului „Împărăteasa Chinei III”, scăldată în lumină. Purta numele ales de Richard Sunderland Beauclair pentru primul său vas de plăcere. Nava avea peste 140 de metri şi bănuiesc că a intrat cu greu în raza portului, cu toate că prospectele pretind că şi cele mai mari yachturi pot să intre fără niciun fel de probleme.

De-a lungul cheiului aştepta o flotilă de şalupe cu motor gata să-i transporte pe invitaţi la bordul vasului. Luxul şi bogăţia de pe yacht defineau mai bine decât orice puterea financiară a unchiului Ronald. Cred că văzând acest yacht, Khashoggi, care moare de plăcere etalându-şi averea – cea mai mare din lume – ar fi suferit o criză acută de gălbinare.

Gură-cască, ca şi clienţii cafenelei de pe chei, priveau la acest du-te-vino cu curiozitate şi invidie.

Un tânăr punk cu idei marxiste strigă cu o voce

răguşită:

— Să-i ia dracul pe toţi rechinii ăştia ai finanţelor care sug sângele poporului.

Cu siguranţă nu era la curent cu faptul că o mare parte dintre invitaţi erau nobili scăpătaţi şi fără bani, admişi la sărbătorile celor mari ca să joace rolul unei figuraţii strălucitoare, precum valurile mării în care rechinii adevăraţi sunt înconjuraţi de peştişori mărunţi care înoată în urma lor şi profită de hălcile însângerate căzute de la masa acestor peşti uriaşi şi răpitori. Doar „paparazzi", reporteri de scandal, cunosc splendoarea şi mizeria acestei lumi. Când izbucneşte câte un scandal ei îi dau proporţiile unui cutremur. Zeci de milioane de cititori din lumea întreagă, amatori de asemenea delicii, freamătă de încântare şi îşi imaginează cu o curiozitate bolnăvicioasă dedesubturile aşa-zisei „dolce vita". Dacă ar renunţa la acest termen desuet şi l-ar înlocui cu „jungla lumii bune" ar fi mai aproape de adevăr.

După ce ne-am urcat pe yacht, am dat de o mulţime elegantă care umplea saloanele şi culoarele. Stewarzii în alb îi serveau cu şampanie. Toată lumea era în ţinută de seară şi avea un aer vădit familiarizat cu modul acesta de viaţă. Vârstele cele mai disparate se amestecau fără jenă. Prezentările erau superflue. Toată lumea se cunoştea şi toţi se strigau pe numele mic.

Însoţit de Rita făcui turul saloanelor.

— Vărul meu Roy! le spunea invitaţilor care îmi surâdeau cu dezinvoltură de parcă din capul locului aş fi fost unul de al lor.

Cum eram obosit după peripeţiile de peste zi căscam în toate părţile. Rita mă sfătui să mă duc să mă culc.

— Ai să dormi în cabină cu Robbie!

Perspectiva nu-mi făcea plăcere. Robbie mă evita ca să mă facă să uit fapta sa urâtă din ajun. Zic din „ajun" deoarece miezul nopţii trecuse demult.

A doua zi dimineaţa mă trezi soarele care îşi trimitea razele aurii pe obrazul meu prin hubloul deschis. Era cald. Gol ca de obicei, cu cuvertura dată la o parte, Robbie

dormea pe spate, cu capul uşor întors şi obrazul drept pe perna de mătase. Frumuseţea sa îmi trezi resentimentele. Din fericire invidia mea se risipi definitiv, învinsă de gentileţea lui Robbie, care avea talentul de a câştiga inimile tuturor acelora pe care voia să-i cucerească.

Mă apropiai de hublou şi contemplai peisajul senzaţional de la Portofino. Yachtul aruncase ancora în faţa micului port. Am vizitat de multe ori acest colţ de rai însoţit de Alice, care îl iubea tot aşa de mult ca şi mine. Dar călătorind totdeauna cu maşina, cunoscusem doar partea din Portofino văzută din interior. Privit dinspre mare era de o mie de ori mai pitoresc. Suspinai de plăcere deoarece frumuseţea, sub toate formele, mă farmecă. Fără să fac zgomot, îmi scosei pijamaua şi intrai sub duş.

În timp ce mă desfătam sub jetul de apă caldă Rita intră în cabină. Fără să se simtă jenată de goliciunea fratelui său şi a mea ne strigă veselă.

— Într-o jumătate de oră să fiţi gata! Ronald ne ia cu el. Are o întâlnire la Roma. Elicopterele sunt gata de zbor.

Aproape că mi se tăiară picioarele de emoţie. Era pentru prima oară când mi se propunea să mă urc într-un elicopter. În timpul acesta ieşii de sub duş şi îmbrăcai, pudic, un halat. Se trezi şi Robbie.

— Bună dimineaţa, copii! exclamă cu un aer natural, şi vesel de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între noi şi se băgă sub duş.

— Avem două elicoptere la bord pentru deplasări le neprevăzute, de afaceri, ale lui Ronald, dar care servesc şi pentru distracţiile noastre.

Pricepui că la Portofino trebuia să se îmbarce pe yacht un financiar foarte cunoscut, Paul Berman.

Spre deosebire de unchiul Charles, scriitorul, o adevărată enciclopedie ambulantă, Robbie, produs prodigios al noii generaţii, era un computer ambulant. Adunase în creierul său milioane de fişe cu privire la tot ce se mişcă în prezent în lumea noastră haotică.

Unchiul stăpâneşte tezaure de informaţii despre trecutul lumii noastre, istoria sa milenară, viaţa

strămoşilor, evoluţia civilizaţiei şi a culturii şi, îndeosebi, despre operele de artă. El este în stare să vă ia de mână şi să vă plimbe, în imaginaţie, pe o stradă prăfuită din antica Ninive, în jurul marelui circ din Roma imperială, să vă ducă într-un han din Londra medievală sau din New York, în timpurile în care cârdurile de gâşte sâsâind ca nişte scorpii şi porcii graşi se plimbau pe Broadway. În ciuda anilor care îi apasă pe umeri el urmăreşte cu veselie valurile zbuciumate ale vieţii noastre cotidiene, fără să sufere câtuşi de puţin şocul viitorului, fenomen devenit celebru datorită lui Toffler, acest individ formidabil, a cărui minte e ca briciul. Uneori să mă ierte Dumnezeu – trecutul reînviat are iz de mucegai, în ciuda străduinţelor unchiului Charles de a-i da o culoare de viaţă reală.

Robbie ştia totul cu privire la Berman şi la imperiul său. Îmi vorbea cu o siguranţă uimitoare de cifra de afaceri a lui Berman, care se ridica la sute de milioane şi de activul său mobiliar şi imobiliar, pe care nimeni nu-l ştia cu precizie. Originalitatea acestui parvenit friza extravaganţa. Purta haine de blană, numeroase lănţişoare de aur pe piept, costume cu o tăietură excentrică. Fuma cu un ţigaret deosebit de lung desenând arabescuri de fum. Adora maşinile sport pe care, de altfel, le conducea cu o prudenţă extremă. Îşi construise în Elveţia o replică la Micul Trianon, cu mobilă şi tot tacâmul.

Paul Berman avea o reputaţie discutabilă în ciuda succeselor sale răsunătoare. Pusese bazele unui imperiu financiar şi industrial – International Investment Corporation – folosind capitalul întreprinderilor dobândite sub forma rambursării împrumuturilor făcute. Avea societăţi de investiţii, companii de asigurări, bănci, proprietăţi imobiliare ca şi studiourile de la Hollywood, „World Wide Films”, pe care unchiul Ronald dorea de multă vreme să pună laba. Prin culise se vorbea că spăla banii dobândiţi pe căi necinstite şi apoi îi investea imediat în afaceri aşa-zise curate. Acţiunile sale nu se vindeau la nicio bursă din lume şi astfel nimeni nu putea să-şi vâre nasul în combinaţiile pe care le avea.

Robbie îmi spuse că în ciuda opulenţei aparente, Berman era pe dric. Deturnările de fonduri, companiile de construcţii, care au înregistrat pierderi considerabile, împrumuturile garantate prin pachete de acţiuni suspecte îl făceau extrem de vulnerabil. David Cummings îi acordase un credit important pe care Berman nu reuşea să-l restituie în ciuda eforturilor sale. Berman ştia cât era de încolţit şi că David Cummings îl pândea să-i sufle imperiul. Multe bănci îi refuzaseră sprijinul. Numai unchiul Ronald putea să-l salveze fie acordându-i un împrumut considerabil, fie cumpărându-i din întreprinderi.

Berman îşi închipuia că-şi joacă cu viclenie cărţile. Totdeauna avea o mutră surâzătoare, cu atât mai mult cu cât bilanţurile sale trucate îi acopereau fraudele. Dar încercările disperate de a ieşi din nenorocire nu-l înşelau pe unchiul Ronald care, datorită investigaţiilor secrete ale lui Ross şi ale echipei sale, era la curent cu toate tertipurile lui Berman. El ştia că Berman se afundă pe zi ce trece în mocirlă. Aşa-zisa întârziere a acestuia nu era decât un pretext pueril.

Unchiul meu se hotărî să se folosească de acest răgaz ca să facă o inspecţie fulger la sediul său de la Roma de unde conducea o rafinărie, o reţea de distribuţie a benzinei, un complex hotelier, un şantier naval la Livorno şi o fabrică de mobilă.

— În timp ce el o să se ocupe de afacerile sale, noi o să facem o plimbare prin Roma, sugeră Rita cu un zâmbet îmbietor.

După micul dejun plecarăm spre pista de aterizare. Puteai să înnebuneşti! Numai la gândul că am să mă caţăr la bordul unui elicopter mă luau fiorii! Tremuram de frică, chiar dacă n-am recunoscut niciodată. La o adică, în caz de catastrofă, un avion putea să aterizeze. Dar un elicopter cu o pană la o mie de metri înălţime cade pe verticală ca o vază de porţelan pe un zgârie-nori. Nu mai vorbesc de riscul de a se lovi de tot ce întâlneşte în cale.

Nici Robbie nu părea în apele lui. Doar Rita nu mai putea de încântată, parcă plutea cu un zâmbet îngeresc pe

buzele roşii ca cireaşă coaptă.

Pe pistă erau două elicoptere. Primul, de dimensiuni normale, pentru patru persoane, şi un al doilea, mai mare, care putea să transporte opt pasageri în afară de pilot, în primul elicopter se urcă unchiul Ronald, lângă pilot, şi două secretare. Eu şi verii mei ne instalarăm în cel de-al doilea împreună cu cinci oameni din gardă.

Pe aeroportul din Roma ne aşteptau inevitabilele maşini blindate. Un Rolls şi două maşini de escortă pentru unchiul Ronald şi încă un Rolls pentru noi, ca şi o maşină pentru oamenii din gardă.

— În Italia Ronald ia măsuri mai mari de prevedere. Ross pretinde că primejdia unui kidnapping este mai mare decât în orice altă parte, îmi explică Robbie.

Înainte de a ne despărţi unchiul Ronald ne ceru să ne întâlnim seara, la ora opt, ca să ne întoarcem împreună la Portofino.

— Aveţi toată ziua înainte… Rita, dacă plimbarea ta îţi permite şi câteva vizite la anticari, cumpără toate jadurile demne să-mi completeze colecţia. Şi cărţi! Ediţii „princeps”!

Colecţiile de artă ale unchiului Ronald dobândiseră deja o faimă internaţională.

Rita nu păru prea entuziasmată de această sarcină plictisitoare.

— Pachetele să le trimiţi acasă, adăugă unchiul Ronald.

Apoi ne salută cu mâna şi Rolls-ul său se puse în mişcare.

„Acasă”, cum zicea unchiul Ronald, este un palat vechi şi somptuos construit în epoca Borgia de către bogatul cardinal Bartolomeo de Cordova, un colecţionar de artă şi de cai arabi. După moartea sa subită în urma unui banchet oferit de papă, minunile pe care le avea trecură în mâinile lui Cesar Borgia, care le oferi uneia dintre metresele sale, o contesă rotunjoară, al cărei portret mai există într-o cameră supraîncărcată de obiecte aurite. Palatul a trecut prin mai multe mâini şi a adus numai

nenorociri tuturor proprietarilor succesivi. Unchiul meu îl cumpărase pe o bucată de pâine dată unui bancher ruinat după crahul şi sinuciderea lui Calvi. Se părea că cele şapte vaci slabe părăsiseră staulele palatului deoarece bogăţia unchiului meu cunoscu un avânt spectaculos după această operaţie imobiliară. Valoarea palatului fu înzecită şi afacerile din Italia aduseră beneficii grase.

Rita detesta acest edificiu enorm, pretenţios şi incomod, străbătut de curenţi de aer îngheţat. În schimb Robbie îl adora. În timpul plimbărilor sale prin Roma el explora şi descoperea de fiecare dată camere părăsite cu uşile zidite, tablouri şi mobilă veche uitată pe sub acoperişuri, statui romane abandonate prin pivniţe adânci pe care nimeni n-a avut curiozitatea să le cerceteze.

— Ne începem ziua trecând pe Via Veneto! propuse Rita. Roma fără Via Veneto nu este Roma! Via Veneto este pentru Roma ceea ce Champs Élysées înseamnă pentru Paris!

Ne alesesem o cofetărie cu măsuţe rotunde instalate pe trotuar în timp ce fluvii de oameni treceau prin faţa noastră. Părea că pământul este populat numai de oameni care umblă fără nicio treabă şi de turişti cu aparate de fotografiat pe umăr. Un chelner ne aduse trei îngheţate uriaşe ornate cu fructe glasate.

În ciuda soarelui, a ambianţei vesele a străzii, a frumuseţii fetelor care ne aruncau ocheade dulci şi a faptului că mă aflam la Roma, un oraş super elegant, nu mă simţeam în apele mele. Nu puteam s-o uit pe Lucia.

Rita voia să înveselească atmosfera.

— Ce-ar fi să mergem să aruncăm câte o monedă de argint la fântâna Trevi? Aşa se face! Piaţa este minunată şi-mi aduce aminte de „Dolce Vita” a lui Fellini. Chiar dacă e preistorie, filmul ăsta m-a impresionat! exclamă visătoare.

Robbie o readuse brutal la realitate.

— „Tempi passati”! zise plictisit. Ce noctambuli s-ar mai aventura acum să bată Roma în costum de seară, să facă zarvă şi să se arunce îmbrăcaţi în bazin ca baba de

Anita Ekberg? Ar fi fluieraţi de cei din jur, ucişi cu focuri de armă de către dementii din brigăzile roşii sau răpiţi de bandiţii din Camorra. Rafaelo Pisani, industriaş din Milano, prieten de-al lui Ronald, circulă pe furiş cu un Fiat mititel ca să treacă neobservat iar o sosie, plătită gras, se întinde într-un Mercedes 600 patronal, înconjurat de oameni din gardă. O ţintă ambulantă care n-o să-i înşele la infinit pe ucigaşii de profesie.

— De ce vrei să fii lugubru, Robbie! strigă Rita iritată.

Nişte reclame imense anunţau un concert susţinut de Karina. Fata asta e supergenială. Pe lângă ea Madonna pare o diletantă.

Plimbările, masa la un mic restaurant de pe Trastevere, ca şi vizitele Ritei la câţiva anticari, au făcut ca ziua să treacă mai repede decât ne-am închipuit.

La ora fixată de unchiul Ronald ne îndreptarăm spre aeroport. Elicopterele ne duseră pe bordul yachtului „Împărăteasa Chinei III”. Berman, însă, nu sosise. Unchiul Ronald nu l-a mai aşteptat. Era noapte când yachtul a ridicat ancora şi a părăsit golful Portofino.

Pe vas veselia era în toi. Unchiul meu, care lucra ca un ocnaş toată ziua şi uneori toată noaptea, se lăsa pradă exceselor orgiace în cursul rarelor sale momente de libertate. Îşi schimba partenerele, toate tinere şi frumoase, tot aşa de des ca şi cravatele, pe care le avea cu sutele.

— Bărbatul cu o singură femeie este un neputincios sau un om slab de înger care îşi târăşte lanţurile căsniciei, ca ocnaşii de pe vremuri care se temeau de biciul temnicerilor, striga vesel.

Unchiul meu nu se jena de oaspeţi şi se afişa în public cu fetele care îi trezeau simţurile. Rita se făcea că nu-i observă ieşirile desfrânate iar Robbie se uita cu indulgenţă.

— Excesele erotice îl fac să mai uite de alte griji, îmi explica tolerant. Are nevoie de o variaţie după ce a tras din greu de dimineaţă până seară ca să-şi înmulţească milioanele. Se bucură de prezent deoarece viitorul nu este

decât o speculaţie mai proastă decât bursa sau ruleta. Parcă poţi să ştii ce cărămidă o să-ţi cadă mâine în cap? O fi noroc, ghinion sau moarte?

Robbie clătină din cap dus pe gânduri.

— Ronald m-a învăţat multe lucruri. Ştiu că nu-mi vrea decât binele. Speră să-i continui opera, că voi fi trăsura de unire dintre el şi viitor. Aş fi mândru dacă aş şti că-i merit încrederea.

Dintr-odată Robbie îmi apăru într-altă lumină. Un Robbie matur care într-o zi va deveni titan. Un titan şi un rechin, ca şi tatăl său.

Îşi continuă monologul, de parcă eu aş fi făcut parte din decor.

— M-a sfătuit să iau totul din viaţă, să-i gust toate plăcerile permise sau interzise. Căci principiile moralei au fost create de oameni mediocri şi şterşi, care simţeau nevoia de a merge pe un drum bătătorit sau de a fi duşi de mână. Titanii se conduc după propria lor morală, care n-are nicio legătură cu morala oamenilor mărunţi…

Unul dintre numeroşii secretari ai unchiului meu se apropie de Robbie.

— L-aţi văzut pe tatăl dumneavoastră, domnule Robbie? Un telefon urgent de la Hong Kong!

— Cred că s-a retras în apartamentul său.

— Mulţumesc, domnule!

Secretarul dispăru.

— Sărmanul Ronald! zise vărul meu cu compasiune. N-are timp nici de dragoste. Chiar şi când sărută răspunde la telefon, dacă este vorba de ceva important. Şi cum sunt atâtea fusuri orare pe glob, oamenii de afaceri grăbiţi uită adesea că telefoanele lor ajung la antipozi la ore absurde. Dar ce sacrificii nu face omul ca să câştige milioane?

La Ostia yachtul a făcut o escală ca să îmbarce un batalion de fete, toate superbe, care prezentaseră la Roma ultimele noutăţi ale modei – rochii, bijuterii, încălţăminte – ale unei case de mare lux de pe strada Regală, cumpărată cu câţiva ani în urmă de unchiul Ronald după o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu un grup arab. Aceleaşi toalete, la

care se adăugau câteva creaţii inspirate de ambianţa romantică şi senzuală a oraşului lagunelor, trebuiau să defileze în faţa publicului feminin rafinat din Veneţia.

Casa de mode, cu filiale la New York, Londra, Roma, Hong Kong, Cannes, Palm Beach şi Monte Carlo cunoştea o mare dezvoltare. Această expoziţie itinerantă reunea creaţiile cele mai BCBG – „bon chic, bon goût" – ale echipei internaţionale de desenatori şi creatori care contribuiseră la succesul întreprinderii.

Invitând personalul la bordul yachtului său, unchiul Ronald realiza o triplă lovitură. Recompensa manechinele şi restul personalului pentru performanţa obţinută la Roma, economisea costul transportului cu avionul de la Roma la Veneţia şi oferea invitaţilor atracţia suplimentară a fetelor splendide şi a tinerilor atrăgători pentru toate gusturile şi vârstele. Celibatarii, bărbaţi sau femei, erau încântaţi de această idee fericită. În ceea ce priveşte perechile, părerile difereau şi entuziasmul era mai moderat. Soţiile, îndeosebi cele roase de gelozie, nu-şi manifestau făţiş dezaprobarea de teamă să nu fie excluse din cercul unchiului meu.

La bordul „Împărătesei Chinei" distracţiile nu lipseau. Tenisul, joggingul, minigolful, crichetul, săriturile în piscină, băile de soare ocupau dimineţile. După masă barul era plin. Amatorii de bridge, de rummy, de şah şi de alte jocuri nevinovate îşi petreceau plăcut timpul. Seara, în schimb, atmosfera parcă era electrizată. Dineurile stropite din belşug cu şampanie şi cu vinuri îmbătătoare înfierbântau simţurile şi spiritele. În saloanele cazinoului se angajau partide infernale de cărţi. Dansatorii evoluau în partea din spate, în sunetele orchestrei de jazz al cărei repertoriu cuprindea bucăţi de Glen Miller, Cole Porter şi Gershwin, bune să le ridice moralul ramoliţilor. Flirturile, pasionate sau nu, îşi găseau peste tot colţişoare discrete. Perechile mai încinse se încuiau în cabine. Gurile rele vorbeau că la bordul „Împărătesei Chinei" aveau loc adevărate orgii. Dar cât a durat croaziera mea de la Monte Carlo la Veneţia n-am văzut nimic care să facă să roşească

o fecioară. Tot ce ar fi putut să şocheze pe cei mai încuiaţi la minte se petrecea dincolo de uşile închise.

Din când în când se întâlneau şi situaţii mai comice. Într-o seară tatăl natural şi tatăl legitim al unei tinere se găseau aşezaţi, unul lângă altul, la aceeaşi masă. Vechii soţi sau amanţi se mai întâlnesc din întâmplare. Multe femei bogate adoră croazierele italiene deoarece le furnizează un contingent important de „peştişori". Escalele la Capri îi încântă pe amatorii de senzaţii pidosnice. Un play-boy, care de ani de zile era întreţinutul unui scriitor, s-a întâlnit nas în nas cu fostul său amant. Acum acesta era soţul onorabil al unei femei destul de urâte între două vârste care îl cumpărase cu bani grei. Prinţi, ambasadori, duci se amestecau alături de dansatori, pictori şi coafori de dame, acceptaţi de lumea bună. Legile protocolului erau ignorate cu bună ştiinţă. Regi neîncoronaţi glumeau cu tineri actori abia cunoscuţi, dar apreciaţi pentru numeroasele lor talente ascunse.

Pentru noi, tinerii, ambianţa nu strălucea prin antren. Printre oaspeţii unchiului Ronald lipseau tinerii de vârsta mea, cu excepţia fetelor manechine care aveau însă, cu totul alte griji.

Absenţa lui Paul Berman mă intriga. Îl întrebai pe Robbie, care îmi răspunse competent şi serios:

— Berman se crede un mare geniu financiar. Primele succese i s-au urcat la cap. Deţine un pachet gros de acţiuni ale firmei „World Wide Films" care îl fac să fie, din capul locului, o pradă ideală pentru marii rechini, care de ani de zile visează să pună mâna pe studiourile acestea. Cummings a făcut primul pas acordându-i un împrumut important, ceea ce îi permite să controleze fiecare mişcare a lui Berman. În acelaşi timp Cummings vrea să concureze cu Ronald pentru mâna „Petrolex-ului", logodnică foarte dificilă şi care nu se lasă uşor îmbrobodită. Lui Cummings îi lipsesc banii lichizi, ceea ce îl împiedică să pună beţe în roate lui Ronald. Dar surprizele nu sunt excluse.

— Este cam complicat ceea ce îmi povesteşti…

— Am să-ţi explic mai simplu. Închipuieşte-ţi o

partidă de biliard. Ca să loveşti bila roşie trebuie să loveşti mai întâi bila albă, care, prin intermediul celei de a doua bile albe, va atinge bila roşie.

— Nu mă pricep la biliard!

— Foarte rău. Ronald, prin intermediul lui Berman, vrea să-l doboare pe Cummings. O singură frază defineşte această operaţie.

— Îl plictiseşti pe Roy cu combinaţiile astea care nu prezintă niciun interes, interveni Rita.

— Dimpotrivă! răspunsei. Să joci cu miliardele cum ai juca o partidă de biliard este fantastic!

— De acord! De multă vreme Ronald cumpără pe ascuns acţiunile firmei „World Wide Films" prin intermediul unor filiale, ca să nu fie identificat. Întrucât Wall Streetul are ochii aţintiţi pe el din cauza fugii de capital legată de acţiunile împotriva societăţii „Petrolex", celelalte cumpărări de acţiuni trec neobservate. Berman ştie că Cummings urmăreşte să-l scoată de la „World Wilde Films" şi, cum este într-o situaţie disperată, preferă să trateze cu Ronald, care îi va oferi un preţ mai bun.

— Prietenii lui Ronald, zise Rita, afirmă că Berman are una dintre cele mai mari averi din lume!

— Este adevărat! Dar numai aparent! În realitate este la marginea prăpastiei. În lumea marii finanţe aparenţele sunt adesea înşelătoare. Berman are miliarde. Dar numai pe bârtie. Un castel de cărţi de joc.

— Ajunge! strigă Rita. Pentru mine toate aceste sunt chinezării! Haideţi în cabina mea. Am ultimele discuri ale Karinei şi ale Madonnei.

— O prefer pe Karina! zisei cu convingere. Este super!

— Iar eu pe Madonna! E plină de farmec.

Robbie zâmbi cu superioritate.

— Uite cum se ceartă copiii pentru o micuţă cântăreaţă!

Atitudinea sa condescendentă îmi aminti dureros de Lucia…

Veneţia…

Un peisaj atât de frumos încât evocă un decor de teatru perfect stilizat. Lumina soarelui este îndulcită de un strat transparent cu nuanţe de fildeş... Marea de un albastru şters reflectă cerul limpede şi adânc... Palatele albe, roz, aurite, aliniate de-a lungul canalului, îşi desenau în apă imaginile răsturnate...

Totul e numai armonie... coloane de marmoră şi ferestre cizelate cu migală... canale sinuoase, vene şi artere ale unui organism de piatră şi apă... domuri bizantine... clopotniţe cu dangăt de clopote... străzi întortocheate umbrite de case pline de mister...

Aş fi vrut să fiu poet ca să pot cânta minunile Veneţiei, dar nu sunt decât un candidat la meseria de scriitor chinuit de vise irealizabile...

Dacă vreodată am să adun averi, îmi voi tipări cărţile pe socoteala mea, luându-mă după Getty sau Marcel Dassault. Voi destina pentru publicitate un fond de cinci milioane de franci, ca să mă fac cunoscut în toată lumea şi îndeosebi în cercurile literare.

Cu toate acestea soluţia nu este chiar atât de sigură. Am văzut multe cărţi vândute la preţ redus deşi purtau semnături foarte cunoscute de actori, vedete de la TV, cântăreţi, membri de vază ai lumii bune, sportivi...

Dar ca să adun milioanele necesare pentru ca să-mi public cărţile este nevoie de timp, ca şi de voinţa de a nu le cheltui. Când mă văd cu o sumă importantă în buzunar, să zicem o sută de dolari, ceva mai puternic decât voinţa mea mă face să-i cheltuiesc cât pot de repede. Când am citit într-o carte autobiografică a lui Getty că îşi nota în carneţel până şi preţul unei îngheţate consumate la o cofetărie era cât pe aici să cad pe pernuţele cu care m-a înzestrat natura mai jos de şale.

Dacă invit o fată la o îngheţată cu frişcă nici prin cap nu mi trece să trec cheltuiala în carneţel. Şi dacă mi-aş scrie cheltuielile aş aduna, oare, chiar aşa de repede milioanele! Un personaj din autobiografia lui Getty afirmă că primul milion este întotdeauna furat... S-ar putea să fie adevărat, dar sunt atâţia ticăloşi care fură milioane fără să

devină miliardari! Cu excepţia unor mafioţi, care atâta îşi spală milioanele încât devin onorabile! Dar ca să atingi gloria lui Luciano sau Costello, ca şi a altor „capi”, trebuie să ai fler şi creier. Iar ticăloşia şi tupeul nu se cumpără la băcănie.

În sfârşit, asta e o chestiune mai complexă, la care merită să reflectezi. Tot punându-mi materia cenuşie la lucru ajunsei să fac concurenţă lui Kant şi Schopenhauer. Dar să revenim la Veneţia şi la intenţia mea de a căuta pe mama.

Înainte ca „Împărăteasa Chinei” să arunce ancora, unchiul Ronald obţinuse prin telex confirmarea că mama era instalată la hotelul Danieli.

Mă aşezai în prima şalupă care mă duse la chei înaintea altor invitaţi. Robbie şi Rita mă lăsară să plec singur ca să nu deranjeze prin prezenţa lor efuziunea primei mele întâlniri cu mama după atâţia ani de despărţire.

Zburai până la hotel şi îmi făcui apariţia în holul mare, aproape gol la acea oră matinală. Recepţionerul, slab şi stilat, mă privi de sus şi îşi încruntă sprâncenele când îi spusei că doresc să vorbesc cu domnişoara Elizabeth Montgomery. Cu o voce obosită şi monotonă îmi răspunse:

— Domnişoara Mohtgomery nu primeşte pe nimeni în apartamentul său. Puteţi vorbi, eventual, cu secretara sa…

Îl întrerupsei iritat:

— Sunt fiul domnişoarei Montgoniery. Daţi-mi, vă rog, numărul apartamentului său!

Cuvintele mele îl făcură să tresară. Dar era prea ţanţoş şi prea ceremonios ca să-şi arate uimirea şi neîncrederea. Mă privi cu un interes sporit care abia îi ascundea bănuielile. Poate că eram un fan mai îndrăzneţ sau un individ suspect care încerca să pătrundă la vedetă sub un pretext înşelător. Dar nici nu excludea posibilitatea că i-aş fi spus adevărul.

— Aşteptaţi o clipă! zise cu vocea lui egală.

Formă un număr de telefon, repetă rugămintea mea

unei persoane, probabil secretara mamei mele, aşteptă câteva clipe, ascultă răspunsul, apoi îmi dădu cu un aer extrem de politicos numărul apartamentului.

— Domnişoara Montgomery vă aşteaptă! Urcaţi scara, dacă doriţi, sau luaţi liftul. Este la primul etaj.

Cu inima bătrână urcai scările sărind câte patru trepte.

Eram puţin înspăimântat. Oare mă va recunoaşte mama? Ultima oară când am văzut-o eram un puşti de şase sau şapte ani. Ca să-i pedepsească trădarea, tata nu i-a trimis niciodată fotografia mea. Că mă iubea, nu mă îndoiam, o demonstrau cadourile foarte costisitoare pe care mi le trimitea cu regularitate.

Traversai un coridor somptuos, puţin cam sobru, şi ajunsei în faţa uşii întredeschise a apartamentului său. Împinsei uşa şi intrai într-un salon luxos încărcat cu obiecte aurite. În picioare, în mijlocul camerei, mă aştepta mama. Zâmbea cu afecţiune. Am văzut, totuşi, o oarecare jenă în atitudinea ei, care mă surprinse. Părea că sosirea mea a luat-o prin surprindere. Impresia aceasta fu confirmată de cuvintele ce mi le spuse după ce mă îmbrăţişă.

— De ce nu m-ai prevenit că ai să vii! Sunt foarte prinsă cu turnarea unui film. N-am să pot să mă ocup de tine aşa cum aş fi vrut-o.

Inima mi se strânse.

— Mamă, am vrut să-ţi fac o surpriză!

Un surâs ironic i se desenă pe buze.

— Mamă! repetă glumind. Uită cuvântul acesta care mă îmbătrâneşte. Spune-mi Lisbeth, cum îmi spune toată lumea!

Îi înţelesei cochetăria. Voia să păstreze imaginea care o distingea: tinereţea veşnică nu se împacă cu maternitatea. Frumuseţea ei mă orbea.

— De acord, Lisbeth!

Mă îmbrăţişă din nou.

Un individ de vreo douăzeci şi cinci de ani, un băiat frumos, brunet, cu trăsături bărbăteşti, îmbrăcat într-un

halat de mătase verde, ieşi din camera vecină. Expresia ochilor săi negri, pătrunzători, se înăspri.

La apariţia sa mama tresări şi se depărtă de mine. Individul se apropie de noi şi ne privi cu dispreţ şi duşmănie.

— Încă un căcăcios! Ce caută aici?

— Stai puţin, Sidney! Aşteaptă să-ţi explic!

Traversă fără să se grăbească salonul şi intră în dormitor. Era prea mult. Mă întrebam cum putea mama să-i suporte insolenţa. Dar ea îşi împreună, neajutorată, mâinile.

— Mă întorc imediat, zise.

Simţii un nod dureros în piept. Încercam o senzaţie groaznică. Până atunci mama reprezenta pentru mine o fiinţă inaccesibilă, o zeiţă.

Mama se duse după tânăr în dormitor şi închise uşa dublă în urma sa. O discuţie aprigă se încinse între ei dar nu puteam să disting cuvintele acoperite în parte de muzica unui Hi-fi pus în funcţiune, probabil, de mama mea. Câteva minute mai târziu tipul ieşi ca vântul şi, fără să mă privească, intră în camera lui trântind uşa.

Mama se întoarse în salon unde o aşteptam nemişcat, cu inima strânsă. Jenată, mă mângâie cu dragoste pe obraji.

— Să nu-ţi faci probleme cu scena asta, Roy! Cum să-ţi explic… Sunt o femeie liberă… Am viaţa mea…

Bâlbâindu-mă, zisei:

— Înţeleg, Lisbeth!

Îmi venea să urlu.

— Am să-ţi iau o cameră separată în acest hotel. Acolo ai să te simţi în largul tău. În apartamentul acesta am fi prea mulţi.

Îi mulţumii pentru bunătate şi îi explicai că stau la unchiul Ronald.

— Ah, şi el a venit la Veneţia?

— Da, Lisbeth.

Se bosumflă puţin închipuindu-şi, probabil, că vărul său voise să-i joace o festă.

— Foarte bine, dragul meu! Poţi să vii să mă vezi când vei vrea. Bineînţeles când nu sunt ocupată cu turnarea. Vineri voi participa la o serată pe yachtul unui prieten, David Cummings. Am să-ţi fac rost de o invitaţie. La vârsta ta trebuie să te distrezi, să cunoşti lumea!

Numele lui Cummings îmi aminti de personajul pe care unchiul Ronald îl combătea cu încrâncenare. După ce îmi vorbi de invitaţie, avui impresia că se simţea uşurată, scăpată de o povară.

Ca să-mi îndulcească doctoria, adăugă:

— Într-una din zilele acestea o să luăm masa împreună şi o să vorbim ca doi vechi prieteni. La prânz nu sunt niciodată liberă. Mănânc în cabina rulantă. Mâncarea este detestabilă dar profesia îmi impune anumite sacrificii pe care trebuie să le accept.

Aceste detalii nesemnificative nu mă interesau. Se vedea că vorbea ca să umple golul pe care îl resimţeam amândoi.

Lisbeth aruncă pe furiş o privire spre uşa închisă a camerei, apoi mă cercetă cu atenţie. Cum nu-i puneam niciun fel de întrebări, începu să vorbească aproape liniştită, dar cu o voce joasă, care abia se auzea:

— Ai crescut mare! Nu mi-aş fi putut închipui că am un fiu atât de mare. Dar te-aş fi recunoscut oricum, căci eşti portretul meu. Aş fi vrut să ai un aspect mai bărbătesc, mai viril. Dar tu mai eşti un adolescent. Trăsăturile tale se vor accentua, personalitatea ta se va afirma. În câţiva ani ai să fii un adult. Eh, asta e! adăugă cu regret. Timpul nu stă pe loc!

Se privi cu plăcere într-o oglindă încadrată între două candelabre.

— Timpul nu se opreşte, dar nici nu-şi pune pecetea asupra mea. Încă mai sunt frumoasă, încă mai sunt dorit. Nu-i adevărat?

— De cum am intrat, am fost izbit de strălucirea ta. Eşti splendidă, Lisbeth!

— Sunt mulţumită că mă admiri! Toată lumea mă admiră!

Cu amorul propriu flatat îşi părăsi imaginea şi se întoarse spre mine.

— Acum du-te! Trebuie să-mi repet replicile înainte de a merge pe platou. Şi nici toaleta nu mi-am terminat-o! strigă alarmată.

Deşi machiajul îi era perfect. Cred că nu voia să prelungească discuţia care punea la grea încercare nervii prietenului său.

Mă sărută cu vârful buzelor.

— La revedere şi toate cele bune, Roy!

Părăsii apartamentul ei. Întristat, neajutorat, cu inima strânsă şi cu picioarele de plumb traversai holul. Surprinsei fără să vreau expresia uşor ironică a recepţionerului, care mă salută cu respect. Starea mea jalnică îi făcea plăcere. Oare de ce? Îmi adusei aminte de cuvintele unchiului Charles, scriitorul: „Oamenii, în esenţă, sunt răi. Nenorocirea altora le provoacă senzaţia că sunt mai bine trataţi de soartă şi această constatare gratuită le dă curaj, le dă o anumită satisfacţie”.

Ieşit din hotel pornii drept înainte fără să-i mai văd pe oamenii din drumul meu, înăbuşit de amărăciune. Aveam impresia că un capac de sticlă mă izola de lume.

Mergem orbeşte pe străzi întortocheate, ascunse de soarele arzător. Apoi, fără să-mi dau seama, ajunsei la podul Rialto. Nenorocul se înverşuna împotriva mea. Astăzi mama mă tratează ca pe un străin, ieri trădarea Luciei…

Văzui oameni aşezaţi la mese pe terasa unei cofetării. Oameni veseli, plini de voie bună, îşi luau micul dejun. Foamea se trezi în mine în ciuda tristeţii care mă cuprinsese. Dar nu aveam bani la mine. Aşa că mă îndreptai spre chei unde o şalupă a „Împărătesei Chinei” îşi aştepta eventualii pasageri. Mecanicul, tolănit pe o banchetă, se delecta cu imaginile picante din „Penthouse”. Renunţă la ocupaţia sa agreabilă şi mă duse la yacht. Pe bord am găsit doar câţiva marinari şi un singur ofiţer de serviciu. Unchiul Ronald, verii mei, invitaţii şi restul personalului plecaseră undeva pe uscat.

Ofiţerul îmi dădu un plic destul de burduşit. Rita îmi

scria că se instalase la palatul Montenuovo, reşedinţa familiei Sunderland şi că în seara aceea oferea în onoarea mea o serată grandioasă la care îmi pregătise o mare surpriză. „Dacă nu dejunezi cu Lisbeth din cauza obligaţiilor sale profesionale, ne vei găsi la Rinaldi, un restaurant foarte bun lângă „Ca d'Oro". Îţi las un teanc de bancnote italiene, ca şi cărţi de credit pe numele tău. Ai o şalupă la dispoziţie. Sunt nerăbdătoare s-o văd pe Lisbeth şi s-o îmbrăţişez".

Draga mea Rita! Această fată îmi arată mai multă înţelegere, mai multă afecţiune şi mai mult interes decât propria mea mamă. Îi eram recunoscător şi mă grăbeam să-i mulţumesc.

Înainte de a primi scrisoarea Ritei eram foarte deprimat. Aproape că îmi doream moartea. Îmi amintii de tânărul Werther şi îmi zisei că Goethe avusese dreptate să-i pună capăt zilelor. Simţeam o legătură stranie cu spiritul acestui erou romantic. Căci pentru mine personajele din operele literare au propria lor existenţă care îşi trage seva din creierul autorului. De fiecare dată când un cititor deschide o carte personajele se trezesc la viaţă de la început până la sfârşit. Teoretic Werther este mort. Dar viaţa şi suferinţele sale îşi reiau ciclul lor de îndată ce un cititor se apucă să citească istoria nenorocirilor acestuia. Din păcate sunt un individ din carne şi oase. Cei care îşi vor arunca ochii pe articolul în care se va vorbi de sinuciderea mea putea-vor oare să mă învie dacă voi dori să părăsesc teritoriile lui Hades?

Mi-am petrecut singur ziua rumegându-mi blestematele idei negre. Am aşteptat seara ca să acostez cu şalupa mea la debarcaderul palatului Montenuovo. Îi cunoşteam trecutul de basm. Richard, fondatorul dinastiei, îl cumpărase pentru a-şi adăposti iubirea înfocată pentru Andreea, marea şi unică sa dragoste. Aş fi fost tentat să scriu un roman pe această temă dacă un alt scriitor nu mi-ar fi luat-o înainte. Palatul, construit la începutul Renaşterii, avea un tezaur de obiecte de artă. O parte din statuile de marmură şi din tablouri fuseseră jefuite de un

general al lui Napoleon în timpul ocupaţiei Veneţiei de către francezi. Dar după plecarea lor proprietarul palatului a refăcut vechea colecţie, care ar putea să fie un muzeu de mâna întâi. Ultima dorinţă a fondatorului său a fost ca palatul să fie locuit de oricare dintre descendenţii săi cu condiţia să participe la întreţinerea foarte costisitoare a vecinului edificiu ca şi a personalului numeros, format din specialişti, servitori şi paznici.

Din toată familia numai unchiul Ronald era capabil şi dornic să cheltuiască sumele imense necesare întreţinerii acestui monument al grandorii familiei Sunderland. Sunt mulţi Sunderland, răspândiţi peste tot prin lume, care ar vrea să vândă palatul şi tezaurele sale ca să-şi refacă averile spulberate. Dar unchiul Ronald a respins toate aceste încercări, cu atât mai mult cu cât şi legea este de partea sa. Singura modalitate de a se scăpa de acest simbol al familiei noastre – dacă cheltuielile se vor dovedi imposibil de acoperit – ar fi să se constituie o fundaţie sau, şi mai rău, să fie cedat statului italian.

Dar deocamdată nu se punea problema deoarece unchiul Ronald nu se dădea înapoi de la niciun sacrificiu pentru a păstra intactă această importantă parte a patrimoniului familial.

Ferestrele palatului Montenuovo străluceau de lumină. Bătui la uşa de la intrare. Rita îmi deschise.

— Am reuşit să-l conving pe Ronald să ofere prietenilor săi o serată pe yachtul „Împărăteasa Chinei” şi i-am expediat acolo pe toţi servitorii, zise radioasă. Aşa că, noi, cei tineri, vom fi stăpânii casei. Şi vom face o petrecere până în zori.

Aflându-mă încă sub impresia întâlnirii cu mama, stăteam cu capul plecat. Din palat se auzea muzică vijelioasă a unui grup rock.

— De ce nu intri? Eşti bolnav? continuă Rita grijulie luându-mi mâinile între ale sale. Ceva te chinuieşte. Poţi să ai încredere în mine.

— Cuget!

— Ce-ai spus?

— Mă mistuie focul sacru al filosofiei. Cu cât meditez mai mult, cu atât devin mai misogin, ca Schopenhauer. Voi, femeile, nu înţelegeţi foamea spiritului. Frumuseţea castităţii.

I-am spus în câteva cuvinte despre trista mea întâlnire cu mama. Rita mă privi cu compasiune.

— Sărmanul Roy! Ambianţa veselă de aici îţi va schimba puţin ideile.

Mă conduse prin adunătura gălăgioasă şi pestriţă care se înghesuia ca la metrou în orele de vârf. În jurul unui bufet instalat în marele vestibul se bea.

— Dacă vrei să iei ceva, sunt bufete aproape în toate saloanele. Aici e prea multă lume. Acum te las. Prezentările nu sunt necesare.

Şi fugi, graţioasă ca o libelulă.

În jurul meu erau numeroşi „punks” şi încă mai mulţi „skunks” cu părul creastă de cocoş şi cu feţele pictate în culori ţipătoare. Îşi scoseseră lenjeria de corp şi aveau giaca şi blugii direct pe piele ca să le îmbibe bine de sudoare şi să păstreze mirosul lor natural. Cea mai mare parte dintre ei erau îmbrăcaţi în haine de piele, gen „Hell’s Angels”. Tinerii sătui de neglijenţa vestimentară, prea conformistă după gustul lor, trecuseră în tabăra opusă şi adoptaseră o ţinută de seară. Moda murdăriei se stingea. Voga nouă lansase ţoalele largi. Ai fi spus că răposaţii au fost prea graşi şi că hainele lor sunt acum purtate de urmaşi foarte slabi. Era o ocazie nesperată pentru magazinele de confecţii de a scăpa de stocurile nevandabile de „măsuri mari” pe care, dacă n-ar fi fost această pasiune, nimeni nu le-ar fi cumpărat. În ce mă priveşte, eu respect exigenţele modei. Şi croitorii trebuie să trăiască. Epoca ţoalelor trainice şi costisitoare, transmise din generaţie în generaţie şi care a rezistat secole de-a rândul, se sfârşise de multă vreme. Acum ce se poartă în ianuarie devine demodat în februarie, sau aproape.

Rita le ceruse invitaţilor să-şi pună la bătaie fantezia cea mai debordantă în alegerea costumelor, ca să dea

petrecerii o strălucire deosebită.

Cel mai mare succes îl aveau „punkşii” care îşi păstraseră un moţ de păr în vârful craniului, ceea ce făcea din cap un fel de perie cu care să dai pereţii cu lapte de var. Fetele care îşi arătau fundurile goale prin găurile largi făcute în pantalonii de piele nu mai atrăgeau atenţia de când se lansase această modă. Erau şi câţiva pletoşi cu barbă. Oare cum şi-or deschide gura fără să-i deranjeze ţepii lungi ai mustăţilor care se amestecau cu cei de la barbă? Ultimul răcnet al modei este „crade”, care vine de la „crasseux”, murdar, soios, lansat de Gainsbourg care se rade cu o maşină de tuns ca să dea impresia că are o barbă de trei zile. Asta s-ar traduce prin neglijenţă studiată, culmea rafinamentului.

Mă simţeam puţin pierdut în furnicarul care viermuia prin saloanele supraîncărcate de pânze semnate de marii maeştri ai picturii. Era ca şi cum toţi „punkşii” din Paris ar fi invadat muzeul Luvru ca să-l transforme într-o discotecă.

Ca să nu stricăm tablourile, statuile şi alte obiecte preţioase, Rita ne ceru să trecem în aripa nouă a palatului, construită pentru a fi locuită.

— În camerele acelea puteţi să vă dezlănţuiţi în voie! strigă Rita voind să menajeze galeriile de artă.

Mă executai fără prea mult entuziasm. Încă nu intrasem în priză. Încercai să mă apropii de un bufet, dar aglomeraţia de acolo constituia o barieră de netrecut.

— Salut, Roy!

Întorsei capul şi-l văzui pe Robbie îmbrăcat într-o haină de piele albă. Chiar şi cizmele sale texane erau albe. Cămaşa de mătase de un albastru închis, aproape negru, sublinia sobrietatea ţinutei sale. Ţoalele lui costau o avere. Pe lângă el costumul meu de soie-écrue, convenţional şi îngrozitor de burghez, pe care-l îmbrăcasem pentru mama, părea un moft. Expresia ciudată a feţei sale mă intriga.

Robbie se îndreptă cu un pas sigur spre mulţimea ce se înghesuia în jurul bufetului. Miraculos, dar toţi aceşti tipi care se maimuţăreau făcând pe atleţii, se dădură la o parte făcându-i loc. Robbie se întoarse cu două cutii de

Cola.

— Mulţumesc! îi zisei pe un ton admirativ. Îi stăpâneşti pe toţi indivizii aceştia ca un îmblânzitor de fiare sălbatice!

Deschisei cutia şi băui încet câteva înghiţituri.

— Toţi indivizii aceştia sunt prieteni de-ai Ritei?

— Prieteni, prietenii prietenilor şi aşa mai departe. Personal cunosc doar pe câţiva dintre ei. Dar pot să contez pe ei. În afară de asta sunt agenţi secreţi, prezenţi totdeauna când este nevoie.

Aveam impresia că ar fi vrut să-mi spună ceva important, dar că de data asta întârzia. Mă întrebă de mama şi îi povestit pe scurt cum a decurs întâlnirea.

— Femeile de azi îşi cumpără „gigolo” cum şi-ar cumpăra banane, zise Robbie.

Schimbă subiectul dar nu trecu la problema care îl preocupa vizibil. Îşi frecă jenat vârful nasului.

— Să trecem în grădina de iarnă! zise. Acolo nu e atâta înghesuială.

Ne făcurăm drum prin mulţime şi ne retraserăm într-o încăpere foarte mare plină cu plante luxuriante tropicale. Era o diferenţă ca de la cer la pământ între palatul vechi şi aripa nouă. Uşi largi se deschideau spre grădinile cu fântâni arteziene, luminate de orgi de lumini.

— Tatăl tău, Roy, trece printr-un moment greu. Din fericire situaţia, destul de grea la început, s-a ameliorat sensibil.

Mă ridicai îngrozit. Imaginea lui Calvi şi a lui Sidona îmi revenea în memorie.

— Stai jos!

Tonul lui era impunător. Mă executai, deşi eram foarte agitat.

— Vicepreşedintele băncii tatălui tău a fost arestat.

— Ce spui?

Îi şi vedeam pe poliţişti cum îi puneau cătuşele.

— Nu te agita! Nu-i aşa de grav! În urma unui denunţ Security Exchange Comission a descoperit în seifurile băncii un pachet important de acţiuni furate care garantau

un împrumut acordat unui grup de oameni de finanţe suspecţi din Las Vegas.

— Trebuie să mă întorc imediat la New York! ţipai.

— Pentru ce? Tatăl tău este acum interogat şi, după cum e logic, va fi absolvit de toate bănuielile. Împrumutul a fost aprobat de Lornie Brent, vicepreşedintele, înainte ca tatăl tău să fi cumpărat banca. El este cel care a primit în garanţie acţiunile furate.

— Poate că nu le-a cunoscut provenienţa.

— Asta nu e o scuză. Trebuia să le verifice. Dar tatăl tău va ieşi curat din încurcătura asta. Asta e esenţial. Eventual i se va reproşa neglijenţa că n-a controlat personal. Riscă doar să i se aplice o amendă foarte mare. Avocaţii lui Ronald se vor ocupa de cazul acesta. Din păcate acţiunile au fost confiscate şi banii angajaţi în împrumut sunt practic, pierduţi. Afacerea aceasta reduce considerabil activul tatălui tău.

— Dacă afacerea transpiră, depunătorii vor cere restituirea depozitelor lor. După panică urmează falimentul.

Robbie zâmbi.

— În principiu eşti bine informat. Dar linişteşte-te! Ronald i-a acordat tatălui tău un împrumut pe termen lung ca să-l pună pe linia de plutire.

Îmi ştergeam cu batista fruntea asudată. Cămaşa îmi era leoarcă. Totuşi unchiul Ronald este un tip „chic”.

— Deocamdată se pare că primejdia a trecut!

Mă gândeam la tata, la Alice şi îmi închipuiam groaza prin care trecuseră. Şi eu care mă distram fără să ştiu ce se petrece la New York! apoi gândurile îmi zburară la mama. O parte din milioanele ei i-ar fi permis tatii să-şi refacă banca. Dar această idee nu i-ar fi trecut niciodată mamei prin cap chiar dacă ar fi ştiut că falimentul fostului său soţ ar fi putut să-l distrugă trăgându-l în prăpastie şi pe fiul său.

Îmi împărtăşii gândurile cu Robbie.

— Nu te îngrijora! Lisbeth ţi-ar fi dat mulţi bani ca să poţi trăi în voie, cu o singură condiţie: să trăieşti cât mai

departe de ea, ca sănu-i deranjezi amorurile cu peştişorii.

Ultimele cuvinte ale lui Robbie mă răniră căci, în ciuda vieţii aventuroase, o adoram pe mama.

— Şi când a izbucnit afacerea asta?

— În ziua plecării noastre de la New York.

— Unchiul Ronald nu mi-a spus nimic.

— Pentru ce să te amărască? Ne-a spus nouă, Ritei şi mie, cerându-ne să tăcem până când nu află rezultatul intervenţiei sale. Ross l-a ţinut la curent, oră de oră, cu ceea ce se întâmpla la New York.

Mâhnirea mă îneca ca nişte nisipuri mişcătoare. Îmi era teamă că tata nu se poate adapta la moravurile financiare americane. Îmi amintii de un incident, care mă făcu să zâmbesc, dar care de fapt însemna că tata nu-şi găsea locul în lumea de dincolo de Atlantic. Instalat de puţin timp la New York, circula cu bătrânul şi economicul său Renault 5. Având nişte afaceri la banca Montgomery, se opri cu tărtăreaţa sa în faţa intrării principale. Portarul, rigid şi plin de importanţă, se apropie şi îl invită pe un ton care nu admitea replică să cureţe locul deoarece spaţiul era rezervat maşinilor directoriale. Tata, care se aprinde repede, îl dădu dracului. Diferendul ar fi putut să devină scandal dacă în clipa aceea n-ar fi sosit şi unchiul Louis într-un Lincoln uriaş şi n-ar fi intervenit să aplaneze conflictul. Portarul îşi ceru scuze pe un ton înfumurat, care exprima dispreţul faţă de un bancher ce circulă într-o maşină atât de mică, mult mai potrivită pentru un student sărac. Unchiul Louis îl sfătui pe tata să-şi cumpere o limuzină corespunzătoare nivelului său. Dar tata, din spirit de economie sau din mândrie, se încăpăţâna să-şi folosească Renaultul 5. Portarul de la banca Montgomery, instruit de data asta, îi permitea să ocupe un loc în spaţiul rezervat directorilor.

Robbie, după ce tăcu puţin, continuă.

— Crezi că numai tatăl tău are necazuri? Te înşeli! Poate că îţi aminteşti de raportul lui Ross cu privire la Spendlove? Ei bine, acest personaj important, vicepreşedintele departamentului nostru „fuziuni şi

cumpărări”, a fost arestat. Spendlove furniza prietenilor şi complicilor săi informaţii de bursă foarte importante înainte ca ele să apară în „Wall Street Journal”, ceea ce permitea iniţiaţilor să realizeze beneficii ilicite enorme. Ziaristul care îi furniza informaţiile încă secrete a fost, de asemenea, închis. Vor fi puşi în libertate pe cauţiune până la judecată. Dar nu vor scăpa de mâna justiţiei. Ronald este furios deoarece Spendlove este una din creaţiile sale. Frapat de inteligenţa acestuia, de spiritul său de iniţiativă, de subtilitatea şi curajul lui, îl instalase în fruntea unuia dintre cele mai importante departamente ale Casei noastre. Din păcate Spendlove cunoştea şi dedesubturile afacerii Paul Berman.

— Berman îşi continuă jocul?

— Face echilibristică. De o parte Cummings îl stoarce ca pe o lămâie, de cealaltă parte Ronald îi oferă ocazii de a ieşi din impas. Dar nu o face din milă. Vrea să cumpere IIC-ul, studiourile „World Wide Films” şi încă nişte filiale de puţină importanţă. Hai să mergem să bem un pahar de şampanie în sănătatea lui Ross, care e un spectru blestemat.

Trecurăm într-un salon supraaglomerat. Robbie studia dispreţuitor mulţimea care se îmbulzea în jurul nostru.

— Uită-te la ei cât sunt de prost îmbrăcaţi!

Nu găseam că era chiar aşa. Nu le lipsea fantezia recomandată de Rita.

Muzica rock îmi mai risipi gândurile de înmormântare. Dansatorii ce se bâţâiau în mijlocul sălii emanau un miros acru de transpiraţie.

— Se pare că prietenii Ritei nu se prăpădesc după săpun, zise Robbie făcând o mutră acră. Ritei îi place să se bage în tărâţe.

Îşi aprinse o ţigară egipteană cu un parfum penetrant ca să alunge, după cum se părea, mirosurile dezagreabile. Criticile sale aspre, nemiloase, păreau cel puţin bizare. Pe Coasta de Azur, îmi amintesc, se împrietenea, uneori, cu ultimele lepădături. Dovada nu va întârzia să se

materializeze.

Un punk îmbrăcat în piele neagră, cu capul ras, cu excepţia unui moţ vopsit în roşu şi verde şi lung ca o coamă de cal, ce îi cădea pe ceafă, trecu pe lângă Robbie ducând un pahar de bere în mână. Intenţionat, sau poate din întâmplare, făcu un pas greşit şi vărsă băutura peste vesta albă a lui Robbie lăsând o dâră lungă de spumă. Punk-ul se opri şi-l privi batjocoritor.

— Este o spălătorie după colţ. Vrei să-ţi plătesc spălatul!

Robbie zâmbi fără să se tulbure. Un zâmbet aparent amabil, dezminţit de strălucirea îngheţată a ochilor. Imediat pumnul său se izbi de bărbia punk-ului care, surprins de această lovitură neaşteptată, se clătină. Apoi evenimentele se precipitară. Prietenii învinsului, ieşiţi nu se ştie de unde, ne încercuiră. Apărură cuţitele lucind în lumina reflectoarelor. În clipa aceea mi se păru că-mi văd măruntaiele, ale mele şi ale lui Robbie, zburând prin aer. Dar spre surprinderea mea apărură şi alţi tineri, probabil prieteni de-ai lui Robbie, şi porniră spre agresori. Vârtejul drăcesc ce se dezlănţui îmi aminti de cele mai bune bătăi din westernurile hollywoodiene. Bufetul fu dat peste cap, băuturile, mâncarea se răspândiră pe parchet. Combatanţii, împiedicându-se de sticlele de bere şi de Coca-Cola, mai alunecau din când în când, căzeau pe jos. Prins în vârtej, mă băteam ca un tigru bengalez, nu numai ca să-mi salvez pielea, dar să nu mă fac de râs în faţa tuturor acelora care, după cum se părea, se dedicau sportului favorit: lupta corp la corp. Robbie îmi făcea cu ochiul şi pocnea pe câte unul. Se bătea cu o uşurinţă şi o naturaleţe uluitoare.

Deodată dinspre holul cel mare se auzi un vacarm asurzitor. Sute de voci scandau în cor:

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!

Combatanţii se opriră ca pironiţi de o baghetă magică, apoi se aruncară spre holul cel mare, uitând de divergenţele trecătoare, ca s-o salute pe Karina, idolul tinerilor.

Robbie se opri lângă mine. Îşi şterse uşor pata de pe vesta albă, apoi mă privi zâmbind.

— Ne-am distrat bine, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunsei fără entuziasm.

Nu-mi plac încăierările gratuite. Noi, francezii, suntem mai puţin bătăioşi ca americanii care ridică mâna fără niciun motiv, adesea din plăcere.

— Hai să mergem s-o vedem pe Karina, propuse Robbie. Fata asta îl are pe vino-încoace! Asta-i mare surpriză anunţată de Rita.

Reuşirăm să ne strecurăm în primul rând al fanilor ce se înghesuiau plini de admiraţie în jurul Karinei. Nu era frumoasă, dar toată fiinţa sa emana un magnetism, o chemare senzuală care îi electriza pe admiratori făcându-i sclavii ei.

Această intrare triumfală mă entuziasmase dar nu-i făcu nicio impresie lui Robbie, care o privea cu o indulgenţă superioară. Atitudinea sa îmi tempera oarecum ardoarea. Îi admiram aerul blazat de mare senior care nu suportă să se amestece cu vulgul.

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!

Dopurile de la sticlele de şampanie explodau. Pivniţa de vinuri a unchiului Ronald se golea încet, ca un corp omenesc rănit ce îşi pierdea sângele.

La megafon se auzi vocea Ritei care anunţa, cu un glas tăiat de emoţie:

— Karina, divina Karina, incomparabila Karina, Karina noastră va cânta pentru noi „Îmbrăţişaţi-mă toţi”! Concertul va avea loc în grădina de iarnă, dar şi cei care nu vor găsi locuri, vor putea să o asculte în toate camerele acestei case graţie amplificatoarelor Hi-fi!

— Hai în grădina de iarnă, Robbie! strigai înflăcărat.

— Dacă vrei!

Şi mă urmă resemnat.

Grădina de iarnă, cât era de mare, se umplu repede, căci nu puteai opri mulţimea invitaţilor Ritei. Ornamentul cel mai frumos al grădinii, în afară de magnificele plante exotice, era o piscină mare acoperită cu o placă imensă de

sticlă luminată pe dedesubt. Grupul „The Devils” atacă primele măsuri ale acestei piese muzicale vândute în zeci de milioane de discuri.

Publicul îi susţinea prin răcnete asurzitoare în timp ce ghitarele electrice invadau cu sonoritatea lor palatul ieşit din letargie. Apoi se auzi vocea vibrantă, caldă, uşor răguşită a Karinei. Dar în loc să pronunţe cuvintele „Îmbrăţişaţi-mă toţi”, versiunea publică a acestui cântec, ea cânta „Iubiţi-mă toţi”. Entuziasmul atinsese proporţiile unui uragan. Karina cânta nişte versuri care i-ar fi făcut să urle de plăcere pe amatorii de literatură pornografică. În clipa aceea eram sigur că toţi tinerii de acolo se culcau în închipuirea lor cu Karina. Un cuplu se destrăbăla în mijlocul altora care aplaudau spărgându-şi palmele. Cei mai mulţi dansau. Băieţi şi fete se contorsionau, tremurau cu o voluptate contagioasă. La început mă uitam la ei cu toleranţa unui filosof în faţa slăbiciunii omeneşti. Dar, încet-încet, începui să simt furnicături în picioare, sângele începu să-mi clocotească şi muşchii mi se încordau. Presupun că aceeaşi senzaţie o încerca şi eroul legendar care mânca cărbuni aprinşi serviţi pe o tavă de aur. Mă simţii aruncat printre dansatori ca Tarzan venit într-o vale plină de crocodili să-şi salveze iubita încercuită de reptile. Dar comparaţia se opreşte aici. Dansurile moderne prezintă un mare avantaj. Fiecare individ, băiat sau fată, dansează pe socoteala sa. Dacă partenera te plictiseşte, o virezi printre tineri care preferă, ca şi tine, dansul sfântului Vitus şi îţi găseşti altă fată, lăsată de partener, şi aşa mai departe.

Mă distram privind în jur până când am avut senzaţia stranie că planşeul de sticlă al piscinei începe să vibreze sub picioarele mele. Mişcările ritmice ale dansatorilor îi imprimau un fel de ondulaţii din ce în ce mai pronunţate. Cum mă aflam aproape de piscină, simţii o mână care mă apucă de guler şi mă aruncă cu o forţă neobişnuită dincolo de pista de dans. În timpul acesta auzii un trosnet puternic şi îi văzui pe dansatori căzând în piscină. Ţipetele lor fură acoperite de zgomotul tunător al amplificatoarelor. Aterizai

pe marginea piscinei. Vocea lui Robbie se auzi lângă urechea mea:

— Capacul de sticlă al piscinei a intrat în rezonanţă şi s-a spart, aşa că toţi au căzut în apă. Te-am scos de acolo în ultimul moment.

Dar această baie involuţitară nu făcu rău nimănui căci piscina nu era adâncă. Mai mult, provocă mare ilaritate, îi mulţumii lui Robbie pentru ajutor.

— La asta servesc prietenii, zise Robbie zâmbind.

Invitaţii, uzi până la piele, fură trimişi în camere să se dezbrace şi să-şi usuce hainele.

Karina îşi termină concertul salutată cu ovaţii şi aplauze frenetice. Apoi intră discoteca în funcţiune în timp ce Rita o conducea pe Karina şi grupul său într-un salon de la primul etaj unde amenajase un bufet pentru cei aleşi. Avui plăcerea să figurez printre invitaţii privilegiaţi. Numai Robbie îşi păstra un aer blazat care contrasta cu entuziasmul general.

Mâncărurile şi băuturile servite aici includeau tot ce era mai scump pe piaţa gurmanzilor din înalta societate.

Strânsei foarte impresionat mâna Karinei, care îi trata pe toţi ca pe nişte prieteni şi îi bătea cu putere pe umeri pe cei cu care vorbea. Între admiratorii care nu mai puteau de plăcere că sunt în preajma ei, că pot să-i facă complimente, că pot s-o atingă, să respire acelaşi aer, Robbie făcea opinie separată. Nu aş fi putut spune că o desconsidera, dar îşi menţinea faţă de ea un aer superior, care amintea de indulgenţa amuzantă a lui Clark Gable în prezenţa femeilor şi îndeosebi a Scarlett-ei O'Hara. Cred că această comportare o intriga pe Karina, obişnuită să primească omagiile cele mai extravagante şi cu adoraţia cea mai adâncă. Aşa că ea începu să-i facă avansuri, apropiindu-se şi vorbind numai cu el, spre marele necaz al celorlalţi fani.

Salonul era dominat de un acvariu imens, înalt până la tavan. Sute de peşti cu forme bizare se jucau printre plantele acvatice, pietre şi recife de coral, totul iluminat de o manieră atât de fantastică încât aveai impresia că eşti

înconjurat de apele albastru-verzi ale mării.

Deodată se auziră zgomote puternice. Lumea bătea cu violenţă la uşă.

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na! O vrem pe Ka-ri-na!…

Rita ne privi jenată.

— Nebunii ăştia o să scoată uşa din balamale! zise.

— Sunt furioşi fiindcă faci favoritisme, interveni Robbie.

Zgomotele şi ţipetele se înteţiră. În clipa aceea aveam impresia că mă aflu într-un salon din Versailles, lângă Ludovic al XVI-lea şi Marie-Antoinette în timp ce gloatele de parizieni flămânzi se pregăteau să ia cu asalt palatul.

— Lăsaţi-i pe toţi copiii aceştia să vină la mine! strigă Karina cu o căldură teatrală.

— Pe riscul dumneavoastră! zise Rita care cunoştea moravurile şi îndeosebi violenţa invitaţilor săi.

Deschise uşa. Valurile de tineri care năvăliră în salon ne înecară. Karina era punctul de atracţie, dar şi bufetul avea amatorii săi hămesiţi.

— Cred că e momentul să ne retragem! ţipă Robbie la urechea mea ca să acopere tumultul din jurul nostru. O să ne sufocăm!

Ne-am strecurat cu forţa pumnilor şi a umerilor spre uşă şi, în sfârşit, ieşirăm din salon. Ajunşi pe palier respirarăm uşuraţi. Apoi coborârăm pe scară râzând de toată povestea asta când un zgomot bubuitor de geamuri sparte, urmat de o avalanşă, se auzi din salonul pe care abia îl părăsiserăm.

— Se îngroaşă gluma! zise Robbie. Să ne grăbim să ieşim afară.

Nici nu terminase bine ultimele cuvinte că un val uriaş de apă, ducând cu el peşti, scaune, oameni, ieşi în trombă prin uşa deschisă a salonului inundând palierul şi revărsându-se pe scară cu o violenţă ce ne târî ca pe nişte firicele de iarbă, aruncându-ne în holul cel mare peste mulţimea de tineri care dansau fără griji. Valul ne împinse brutal peste zecile de trupuri secerate de impetuozitatea

apei, care se revărsa prin camerele de la primul etaj pierzându-şi treptat din forţă. Apoi, brusc, avalanşa de apă se opri.

Ne scularăm uzi, năuciţi, gemând de durere, cu capetele pline de cucuie. Dar imediat ce prima surpriză trecu, tinerii izbucniră în râs. Fiesta se terminase apoteotic. Nu eram, însă, la capătul încercărilor. Luminile se stinseseră şi casa fu inundată de tenebre. Amplificatoarele îşi încetară emisiunile iar ţipetele izbucniră din toate părţile. Era o distracţie generală. Deodată semnalul de alarmă începu să scoată sunete ascuţite.

Robbie se sufoca de râs.

— Pun pariu că invitaţii cu spirit practic au pus ochii pe tablourile de mare preţ. Ei au debranşat curentul electric ca să blocheze sistemul de alarmă. Dar n-au bănuit că sistemul de alarmă este legat de propria sa sursă de energie. Sunt sigur că asta o să pună în mişcare primul post de poliţie.

Sosirea agenţilor forţei publice puse capăt petrecrii. Prinseră de guler câţiva derbedei care se strecuraseră printre ivitaţi. Încercările de furat, baia generală, bufetele răsturnate, aparatele Hi-fi distruse de huligani, plecarea invitaţilor lăsară în urmă dezolare şi ruină.

Rita examină cu tristeţe, sub privirile zeflemiste ale lui Robbie, stricăciunile provocate de vandali.

— Renovarea va costa peste un milion de dolari, zise Robbie. Administratorul trebuie să facă imediat inventarul tablourilor.

Rita răspunse cu o nepăsare afectată.

— Toate pânzele sunt asigurate.

Robbie îşi ridică ochii şi răspunse matur:

— O cifră în dolari urmată de multe zerouri poate înlocui semnătura unui Rafael sau Rembrandt?

Rita se întunecă la faţă.

— Mereu îmi strici orice plăcere şi îmi reduci la zero toate eforturile de a face o petrecere răsunătoare.

— Am uitat numele filosofului care zicea că şi iadul

este pavat cu intenţii bune. Cum îl chema, Roy?

— Johnson citat de Boswell.

— Toată admiraţia mea, dragă vere! Mergi pe urmele unchiului Charles, îi eşti discipol fidel.

Telefonul, instalat pe o măsuţă rococo, scăpată ca prin minune de dezastru, ţârâi şi Robbie ridică receptorul. Vocea unchiului Ronald suna atât de puternic încât se putea auzi de departe.

— Alo, Robbie! Trimiteţi acasă prietenii căci într-o oră plecăm la Hong Kong. Vreau să-ţi arăt cum se duc negocierile cu blestemaţii de miliardari chinezi. Facem o scurtă escală la Viena, unde trebuie, în sfârşit, să mă întâlnesc cu Berman. Crede că mă dă peste cap dacă îmi schimbă mereu programul. Cu cât face pe inaccesibilul, cu atât mai mult îşi dezvăluie slăbiciunile. O să vă odihniţi după faimosul vostru „be în „în avion. Dacă vreţi, vă aştept la micul dejun.

— Venim acolo! răspunse Robbie.

— Sper că palatul n-a suferit prea mult din cauza orgiei voastre? La revedere!

Robbie puse receptorul şi suspină.

— Când specialiştii o să-i prezinte devizul, n-o să fie prea încântat.

Oamenii de serviciu, care veniseră mai repede decât ne aşteptam, făcură o mutră lugubră la vederea stării de devastare a palatului.

V

Ori financierita, încă un cuvânt inventat de mine, este o boală contagioasă, ori eu am, fără să ştiu, geniul afacerilor, care se adaugă la cel al literaturii. Cel mai bun roman de Scoot Fitzgerald, „Marele Gabsby”, îmbină într-un mod uluitor, în sensul cel mai bun al cuvântului, înalta finanţă cu dragostea cea mai romantică.

Îmi găsisem vâna inspiraţiei. Unchiul Charles mă învăţă farmecul literaturii şi voluptatea de a serie iar unchiul Ronald îmi deschisese porţile comorilor Golcondei. Nu aveam decât să le trec pragul ca să devin, la rândul meu, miliardar. Ca să ajungi la o situaţie strălucitoare îţi

trebuie doar timp ca să încerci să ajungi acolo.

Afacerea Berman ilustra perfect adagiul „peştele cel mare, cu dinţii de oţel, îl înghite pe cel mic”. Se mai întâmplă ca prin mijloace mai puţin curate o scrumbie măruntă să reuşească să înghită un rechin alb, lung de doisprezece metri. Dar explicaţia acestui fenomen de neînţeles şi aparent imposibil o voi da mai târziu.

Deocamdată mă opresc la afacerea Paul Berman, un model al genului „peştele cel mare îl înghite pe cel mic”, o variantă pe care unchiul Ronald o ilustra într-un mod remarcabil.

Nu sunt un caracter şovăielnic, dar afacerile tatii mă lasă rece. El urmează cu tot tipicul un drum drept, legal, plictisitor, care îi aduce un anumit profit dar este lipsit total de elementul surpriză. Chiar respectând regulile jocului de-abia a reuşit să scape de nenorocirea de a cădea într-o groapă săpată chiar sub picioarele lui. Fără emoţii, fără fiori de groază în aşteptarea unei lovituri senzaţionale jocul nu face doi bani.

Recunosc că eram puţin dezamăgit de complezenţa unchiului Ronald care, în ciuda forţei pe care o are, acceptă cu indulgenţă capriciile lui Berman. După ce că nu venise la întâlnirile de la Portofino şi Veneţia, acum îi fixa ultima întâlnire la Viena.

La început nu înţelegeam prea bine secretele jocului de bursă, manevrele multinaţionalelor şi ale plurinaţionalelor, operaţiunile bancare de mare anvergură, combinaţiile financiare şi industriale care angajează miliarde de dolari. Treptat îmi dădeam seama că numeroasele trucuri se reduceau în esenţă la înşelăciuni, care depăşeau cu mult faimoasa „ziua prostiţilor” regizată de Richelieu pentru a pune mâna pe putere în frumosul regat al Franţei.

Îi vorbisem unchiului Ronald de îndoielile mele în ceea ce priveşte onorabilitatea unor bancheri şi financiari. Falimentele, fraudele, „obligaţiunile putrede”, „pilulele otrăvite”, Ofertele Publice de Cumpărare, raidurile sălbatice, „pietrele de mormânt” te făceau să reflectezi la

lucruri nu prea plăcute. Mulţimea de afaceri suspecte, care umplu paginile ziarelor, pachetele de acţiuni furate şi folosite ca garanţii de către bancheri veroşi, băncile şi societăţile fantomă, toate acestea miroseau urât.

Unchiul Ronald izbucni în râs.

— Piraţii de altă dată şi-au găsit în prezent noi terenuri de activitate. Printre acestea şi înalta finanţă. Societăţile care se bat între ele nu sunt altceva decât pirateria consfinţită prin moravurile şi ferocitatea unor financiari hotărâţi să se îmbogăţească pe orice căi, jefuind prada pe care au pus ochii. Faţadele severe şi impunătoare ale Wall Street-ului ascund ecuaţii cu multe necunoscute. Un singur principiu conduce această lume închisă. „Socal-ul" a înghiţit „Gulf Oil-ul" aruncând pe piaţă treisprezece miliarde şi câteva sute de milioane. „Texaco" a cumpărat „Getty Oil-ul" pentru zece miliarde. „Dupont de Nemours" a înghiţit „Conoco" aruncând pe piaţă opt miliarde. Ţi-am citat doar câteva exemple din multe altele.

Unchiul Ronald făcu o pauză, apoi continuă:

— De câteva luni mă bat să cumpăr „Petrolex-ul", un titan care valorează mai mult de cincisprezece miliarde de dolari. Ca să ajung acolo trebuie să combin tot felul de planuri false prin care să încurc pistele celor care mă spionează şi mă urmăresc pas cu pas ca să-mi descopere jocul. Cumpărarea „IIC-ului" lui Paul Berman şi călătoria la Hong Kong se înscriu în proiectul căruia vreau să-i dau drumul împotriva „Petrolex-ului", băgând beţe în roate rivalului meu David Cummings şi, eventual, să-l distrug.

Explicaţiile unchiului Ronald, chiar dacă erau limpezi ca apa de izvor, erau pentru mine teribil de întortocheate.

Unchiul Ronald continuă:

— De altfel ai să asişti la operaţiunile care se vor derula sub ochii tăi. Vei înţelege toate subtilităţile, ca şi Robbie, care e deja un expert în acest domeniu.

Sosirăm la Viena pe la prânz. În cursul unei conversaţii telefonice politicoase unchiul Ronald îi propuse lui Berman, în sfârşit punctual, să dejuneze la restaurantul hotelului „Imperial", locul unde se întâlnesc de obicei

oamenii de afaceri. Dar Berman invocă ambianţa posomorâtă a acestui local şi propuse restaurantul turnant din vârful unui turn gigantic care domină Viena. Ambianţa agreabilă, zicea el, facilitează digestia. Unchiul Ronald acceptă şi acest capriciu.

O masă rezervată într-un decor somptuos ne aştepta, în afară de Robbie, de Rita şi de mine, unchiul Ronald era însoţit de Robert Dillon, care îi luase locul lui Spendlove, şi de doi avocaţi. Garda unchiului Ronald ocupa trei mese separate din jurul nostru. Pentru a evita riscurile, rezervarea se făcuse în ultimul moment sub un nume de împrumut.

Paul Berman şi suita sa sosiră imediat după aceea. Avea aerul unui playboy trecut de prima tinereţe, îmbrăcat în alb şi cu lănţişoare de aur şi bijuterii de mare valoare. Era însoţit de trei tipi îmbrăcaţi în haine de piele. Vicepreşedintele „IIC-ului" avea ţeasta împodobită cu un ciuf negru iar directorul contabilităţii se mândrea cu o coadă de cal care îi atârna pe ceafă; toţi păreau foarte caraghioşi. Grupul mai cuprindea patru indivizi la patru ace, care păreau avocaţi sau oameni de afaceri.

Cum ar putea să inspire încredere clienţilor nişte indivizi îmbrăcaţi în haine de piele? Căci „IIC-ul" valora câteva miliarde de dolari. Eu, care sunt obişnuit cu dimensiunile europene, eram pur şi simplu uluit. Mi se părea grotesc, absurd, ca nişte indivizi cu alură atât de excentrică să poată să stoarcă sume atât de importante de la oameni dotaţi cu bun simţ. Schimburile de scuze, de politeţuri, de glume au creat o atmosferă asemănătoare cu cea a unei asociaţii religioase la reuniunea sa anuală. Dar sub amabilitatea aceasta de faţadă se ascundea un întreg arsenal de viclenii.

În timp ce chelnerii aduceau specialităţile gastronomice cele mai rafinate, vinuri cu parfumuri subtile şi indispensabilul „Dom Perignon" pentru unchiul Ronald, Viena defila sub ochii noştri cu palatele, bisericile, grădinile sale, cu străzile brodate în jurul panglicii sinuoase a Dunării. Se conversa pe diverse teme în

aşteptarea discuţiilor serioase; interlocutorii păreau nişte jucători de tenis care se încălzesc câteva minute sub privirile spectatorilor înainte de a începe jocul adevărat.

Berman, care afişa un aer nevinovat, aproape naiv, era adesea citat în presă pentru succesele sale în domeniul investiţiilor. Expansiv, făcu aluzie la sângele său nobil şi la pasiunea sa pentru marile orgi. Unchiul Ronald, care avea un dosar voluminos privitor la Berman, alcătuit de Ross, aflase că numele lui coincidea cu numele unei vechi familii de conţi stinse demult. În realitate, era fiul unui croitor evreu din Birmigham, o origine modestă pe care voia s-o uite. Vorbea de pasiunea sa pentru maşinile sport, de slăbiciunea sa pentru bijuteriile Renaşterii şi pentru mobilă de autor. Lansă o filipică împotriva lui Hugh Hefner şi Saint Laurent. Ajuns la lichioruri părea obosit de vorbăria sa.

După preambulul acesta, purtătorul său de cuvânt, un avocat, intră în subiect. El enumeră filialele care constituie „International Investment Corporation" societăţi de investiţii mutuale, companii de asigurări imobiliare, o reţea de întreprinderi de construcţii, ca şi „World Wide Films", una dintre cele mai importante case de producţie din Hollywood.

Unchiul Ronald aflase multe lucruri despre Berman. Plecând de la nimic, doar cu ceva economii şi mai ales cu nişte împrumuturi obţinute datorită artei sale de a convinge, care i-a servit adesea în cursul ascensiunii sale uluitoare. Berman realizase „International Investment Corporation". Pasăre de pradă, ataca întreprinderile pe moarte, cumpărându-le la preţuri de nimic, înglobându-le în corporaţia sa şi dându-le un nou lustru. Folosea, de asemenea, un sistem pe care îl generalizase şi anume folosea capitalurile întreprinderilor recent cumpărate pentru a rambursa împrumuturile făcute pentru cumpărarea acestor întreprinderi. În felul acesta mărea valoarea corporaţiei sale fără să scoată din buzunar un ban.

Agenţii săi recrutau clienţi din toată lumea cu scopul

de ai vinde acţiunile care, fără să strălucească prin soliditate, aduceau în schimb beneficii importante. Ca să-şi mărească cifra de afaceri nu ezita să spele banii dobândiţi necinstit sau să primească în depozit capitaluri pe care dictatorii prevăzători le trimiteau peste graniţă. Băncile elveţiene refuzau să se angajeze în asemenea combinaţii în ciuda secretului operaţiunilor.

„IIC-ul" lui Berman, prost administrat, era vizat de numeroşi rechini care pluteau în jurul său aşteptând clipa în care să se arunce asupra victimei.

Unchiul Ronald făcea parte din această haită de oameni ai banilor. Îşi pregătise de multă vreme lovitura. O lovitură de maestru. Căci dacă înghiţea corporaţia uriaşă a lui Berman, submina indirect şi bazele imperiului financiar al lui David Cummings, legat de „IIC". Dacă îl ruina pe Cummings, scăpa de cel mai primejdios concurent al acţiunii ce o întreprindea împotriva „Petrolex-ului".

Unchiul Ronald ştia, prin intermediul lui Ross, nepreţuitul său şef al spionajului industrial, că „IIC", în ciuda faţadei strălucitoare, ascundea sub pojghiţa de luciu fisuri primejdioase care trebuiau urgent astupate. Altfel exista pericolul ca spărturile să se lărgească şi să pătrundă apele, ale căror valuri, imense şi irezistibile, ar dărâma totul.

Berman avea urgent nevoie de un miliard de dolari ca să acopere cheltuielile ruinătoare ale unor complexe de locuinţe în curs de construcţie în Statele Unite, Spania, Franţa şi Italia, ca şi investiţiile făcute în Iran pe timpul şahului pe care ayatolahul refuza să le onoreze. Din nefericire pentru el, directorul contabilităţii, cel care se remarca printr-o bogată coadă de cal, nu era prea priceput în acest domeniu deoarece nu fusese în stare să găsească decât o sursă periculoasă pentru a acoperi parţial acest abis financiar. Şi anume obţinuse un împrumut important din partea lui David Cummings. Numai că acesta voia să înghită „IIC-ul" fără să angajeze mari capitaluri într-o bătălie care risca să se îndrepte împotriva „Petrolexu-lui". De aceea s-a limitat la un împrumut de cinci sute de

milioane de dolari. Şi cum Berman n-o să-şi poată plăti datoria, acesta avea să pună laba pe „IIC”.

Dar, în timp ce Cummings îşi petrecea vacanţa pe yachtul său la Veneţia, unchiul Ronald îi propunea lui Berman o întrevedere secretă.

Preşedintele „IIC-ului” părea absent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Din când în când arunca priviri admirative spre Rita şi se umfla în pene ca un păun. Tovarăşul său cu coadă de cal se uita ţintă şi gânditor la unchiul Ronald, cheia crizei. Jocul acesta era mai captivant decât o comedie de Goldoni. Un joc de capcane întinse de unchiul Ronald.

Pe faţa lui Robbie plutea o expresie ironică şi tulburătoare. Colaboratorii unchiului Ronald se ţineau în spatele său în aşa fel încât să nu-i împiedice manevrele.

Enervat de bâlbâielile contabilului său, Berman se hotărî să intervină. Zise că un împrumut de un miliard i-ar acoperi toate nevoile şi că dispune de garanţii de prim ordin.

Unchiul Ronald îi făcu o contrapropunere care îi tăie suflarea.

— Să vorbim deschis, domnule Berman! Nicio bancă din lume nu va accepta să vă împrumute. În loc de un împrumut, care n-ar face altceva decât să prelungească agonia corporaţiei pe care o conduceţi, vă fac propunerea s-o cumpăr. Un miliard şi jumătate. Ăsta e ultimul preţ. Altfel Cummings vă va înghiţi datorită împrumutului ce vi l-a dat.

Chiar în noaptea aceea cele două părţi au încheiat un acord în scris. A doua zi de dimineaţă contractul de cumpărare a fost semnat. Paul Berman îşi vârî în buzunar cecul, suspină visător şi se retrase urmat de grupul său. Unchiul Ronald îşi freca mâinile satisfăcut.

— Iată o ofertă de cumpărare terminată amiabil. Am băut şi şampanie cu acest prilej. Asta e un lucru foarte rar. Cummings va face urât, va folosi toate mijloacele ca să anuleze contractul. Îşi va pierde, însă, doar timpul şi banii.

Robbie schiţă un surâs cinic.

— Bietul Berman! Mi-a lăsat impresia unei veveriţe care îşi ronţăia fără griji aluna în faţa unui şarpe ce o privea ţintă, legănându-şi capul şi corpul acoperit de solzi. Dacă scapă de Ronald, îmi ziceam, o să-l înghită Cummings.

Unchiul Ronald răspunse calm.

— Dacă Berman n-ar fi acceptat formula, îl aştepta falimentul. Acum şi-a salvat pielea. N-o să mai fie „Gatsby Magnificul” dar cel puţin şi-a asigurat o existenţă lipsită de griji până la capătul zilelor. Cu o singură condiţie, să nu mai arunce banii pe fereastră şi să renunţe la grandomanie.

Robbie îşi privi tatăl cu nelinişte.

— Cumpărarea „IIC-ului” şi, îndeosebi, a „World Wide Films” este un succes. Dar banii plătiţi lui Berman nu-ţi vor lipsi când vei încerca să duci la bun sfârşit operaţiunea „Petrolex”?

Unchiul Ronald îl bătu prietenşte pe umăr.

— O să împart „IIC-ul”. Am să arunc peste bord filialele neproductive şi am să împart corporaţia în mai multe societăţi „pure”, dintre care o parte îşi va găsi uşor cumpărătorii. Le voi păstra doar pe acelea care aduc beneficii importante. Îmi voi recupera aproape toţi banii. Şi ca să terminăm cu această chestiune, gândeşte-te la călătoria noastră la Hong Kong! Aşteaptă şi ai să vezi!… Dar să terminăm cu discuţiile serioase! Avem şi noi dreptul la destinderi. Ce program ne sugerezi, Patrick, pentru această după amiază?

Secretarul său îi propuse vizitarea unor anticariate şi muzee, plimbare cu maşina prin împrejurimile Vienei, un tur la Prater sau un turneu internaţional de tenis.

— Stop! îl întrerupse unchiul Ronald. Să ne oprim la turneu. În tinereţea mea eram un bun jucător. Dacă aş fi participat la turneele internaţionale poate că aş fi făcut carieră. Dar tatăl meu mi-a ordonat să mă ocup numai de afaceri. Am vrut să păstrez legăturile cu pasiunea dar mi-a lipsit timpul.

O oră mai târziu eram instalaţi cât se poate de bine

pentru a putea urmări de aproape un meci între McEnroe şi Ivan Lendl. Patrick adusese aparate de fotografiat, camere video şi chiar pachete de floricele. Unchiul Ronald urmărea cu interes evoluţiile celor doi „aşi" care jucau foarte tare. Părea că i se şterseseră din memorie peripeţiile afacerii Berman, că acum îşi spăla creierii de toate grijile.

Dar atitudinea să suferi o transformare uluitoare când cei doi rivali terminară partida şi pe teren apărură două fete. Una dintre ele, foarte frumoasă, de altfel, avu efect de trăsnet asupra unchiului Ronald. Evenimentul nu avea nimic excepţional în sine deoarece reputaţia sa de cuceritor de inimi era bine cunoscută.

Unchiul Ronald deschise programul şi văzu că fata, o americancă, se numea Chris Lawrence, nume romantic care lega de personaj toate calităţile imaginabile. Juca mediocru în comparaţie cu partenera sa, o nemţoaică urâtă, cu nasul lung, care, neputând să se afirme prin fizic, alesese o cale ocolită pentru a deveni cineva.

Unchiul Ronald aplauda cu entuziasm orice lovitură reuşită a jucătoarei preferate. Admiraţia sa frenetică atrase atenţia vecinilor noştri. Rita, obişnuită cu exploziile sale de bucurie, îi urmărea blazată exaltarea.

Când partida se apropie de sfârşit, unchiul Ronald scrise câteva rânduri pe spatele programului şi le încredinţă lui Patrick recomandându-i să le dea domnişoarei Lawrence.

Cred că Patrick avea talente la agăţat deoarece, zece minute mai târziu, reapăru cu zâmbetul pe buze.

— Domnişoara Lawrence acceptă cu plăcere invitaţia dumneavoastră la dineu. La ora nouă una dintre maşinile noastre o va duce de la hotelul ei la „Intercontinental".

Ochii unchiului Ronald străluceau ca nişte rubine. Fremăta tot de încântare.

După terminarea partidei ne despărţirăm de unchiul Ronald, care se hotărî să se ducă la hotel să se odihnească puţin după o zi atât de încărcată.

— Să se odihnească! comentă Robbie ironic. Se duce

să se pregătească pentru diseară. Coafură, manichiură, pedichiură, saună, masaj. Toată toaleta de dinaintea unui rendez-vous galant. La vârsta lui ar trebui să fie mai reţinut. Este o slăbiciune care ar putea să-l coste scump. Foarte scump!

— Lasă, Robbie, parcă ai fi un predicator puritan. Nu e genul tău.

— Ronald, zise Robbie, este omul cel mai strălucit dar şi cel mai capricios şi mai desfrânat din câţi cunosc. Cu ani în urmă, când încă mai eram un băieţel, nu prea înţelegeam de ce atâtea femei tinere roiesc în jurul său. Credeam că sunt secretare, chiar dacă gesturile lor denotau o intimitate şocantă… Eram la Londra, în casa de la Begravia. Aveam o cameră separată, destul de departe, de camera lui Ronald. Într-o noapte s-a întâmplat să nu pot dormi. Mă gândeam la o maşină sport miniaturizată, pe care voiam s-o cumpăr. Mă gândeam atât de mult la ea încât nu puteam închide ochii. Mi-am zis că dacă mă duc la el, o să-mi dea imediat banii de care aveam nevoie. Era ora unsprezece – unsprezece şi jumătate. Nu m-am gândit la nicio primejdie, cu atât mai mult cu cât mă primea totdeauna cu plăcere în camera sa, este adevărat, nu la ore atât de târzii. Când am intrat în cameră, l-am găsit gol sărutând o fată. O altă fată, şi ea goală, îi dezmierda, iar a treia dansa aţâţată plimbându-şi buricul în faţa lui. Reacţia sa m-a făcut să cad din nori, izbucni în râs. „Într-o zi îţi vor place şi ţie plăcerile acestea, care transformă magic această putreziciune de pământ în rai. Pleacă de aici! Eşti încă prea mic ca să le apreciezi”. Scena m-a scârbit. Ronald, zeul meu, cădea la nivelul actorilor de mâna a şaptea care fac dragoste în faţa spectatorilor de la TV pentru un pumn de dolari. Am închis uşa şi am plâns singur, pe coridor. Apoi m-am dus în camera Ritei şi i-am povestit totul. Spre uimirea mea Rita începu să râdă ca o nebună şi m-a tratat, jignindu-mă profund, ca pe un sugar.

Rita asculta şi zâmbea cu indulgenţă.

— El nu vrea sau nu poate să înţeleagă că Ronald este un om ca toţi oamenii. În afară de asta el n-a cunoscut

niciodată mizeria. Viaţa i-a servit tot ce a vrut pe o tavă de aur. Majoritatea moştenitorilor bogaţi îşi risipesc averile lăsate de înaintaşi. Ronald le-a însutit. Ce dacă-i plac femeile? Cu atât mai bine! Chiar dacă ar prefera băieţii, tot nu l-aş condamna.

— Aventurierii ăştia cu sânge albastru sau proveniţi din drojdia societăţii sunt foarte primejdioşi. Aceştia trec pe lângă prăpastie cu un sânge rece uluitor! zise Robbie.

— Oamenii escaladează Himalaya fără să alunece în prăpăstii. Mai e şi Ross care se ocupă de fetele acestea. Dosarele lor sunt aliniate cu grijă în dulapuri metalice.

— Ştii că a primit scrisori de ameninţare? Zău! Mă tem! Nu pentru mine, pentru el!

— Cred că eşti singurul dintre copiii lui care se teme pentru viaţa lui.

— Dar tu?

— Eu sunt prin definiţie de partea ta. Dar neamurile noastre ar fi mulţumite să-l vadă mort ca să-şi ia felia din tortul familiei.

Discuţia asta mă indispuse. În ciuda averii lor imense, verii mei tremurau. Tata, cu toată prudenţa sa care uneori semăna a calicie, abia dacă reuşise să evite crahul.

Ca să înveselească atmosfera Rita făcu o glumă:

— Pariez că Ronald, după întâlnirea cu Chris Lawrence, o să sponsorizeze un turneu de tenis. Ceva care să depăşească Cupa Davis.

Apoi Rita ne propuse să facem turul magazinelor. Robbie ar fi vrut să ne distrăm într-o discotecă. Eu mă dusei să mă plimb singur pe străzile Vienei. Mă despărţii de ei după ce le-am promis că ne vom vedea la ora opt pe platforma turnului care străjuia Viena.

De obicei detest singurătatea, căci mă dezolează. Acum, însă, voiam să părăsesc pentru o oră sau două această casă de nebuni care se joacă cu milioanele cum se joacă copiii cu bilele.

Afişe mari lipite pe ziduri anunţau un mare concert al Karinei. Chiar dacă nu era inimoasă, vocea ei caldă mă

cucerise. Aş fi vrut să-i ascult din nou cântecele, dar a doua zi trebuia să plecăm la Hong Kong. Intrasem într-un vârtej din care nu mai puteam ieşi. Rareori mă las furat de gândurile negre, dar atunci când le cad pradă mă simt mai nenorocit decât prinţul Hamlet după discuţia nocturnă cu tatăl său. Viaţa trepidantă pe care o duceam de câteva zile mă îmbăta, dar îmi lăsa şi un gust amar.

O căldură mare învăluia Viena. Cămaşa îmi era umedă de transpiraţie. Amurgul nu aducea niciun pic de răcoare. Intrai în hotel, unde aveam o cameră alături de cea a lui Robbie. Unchiul Ronald închiria de obicei trei etaje. Unul pentru sine şi personalul său, între două etaje goale pentru a i se asigura izolarea. Dar cum picaserăm la Viena în plin sezon, statul major abia reuşise să îi rezerve vreo zece camere plasate la acelaşi etaj.

Făcui un duş, apoi deschisei uşa care dădea în camera lui Robbie. Aşa cum ne înţeleseserăm, îi cercetai garderoba bogat asortată de bătrânul papagal. Mi-am ales un costum de piele albă. Voiam să-mi schimb puţin „look-ul" meu când am auzit un zgomot de vaze sparte, urmat de un strigăt de femeie. Scandalul se petrecea într-o cameră învecinată cu a mea. Părea că cineva vrea să omoare sau să violeze o femeie! Datoria îmi cerea să intervin. Mă şi vedeam în pielea unui paladin care se bătea cu cei care voiau să răpească o frumoasă prinţesă. Trebuie să recunosc că elanul meu era puţin temperat de teama necunoscutului. Dacă agresorii erau înarmaţi, intervenţia mea n-ar fi avut nicio şansă de reuşită. Riscăm chiar să fiu străpuns de un glonte sau să primesc o lovitură de cuţit în burtă. Dar cei din neamul Courtenay n-au dat niciodată bir cu fugiţii.

Ieşii alergând din camera mea, traversai culoarul şi mă îndreptai spre uşa de unde se auzea zgomotul. O împinsei cu piciorul şi intrai într-un salon plin de buchete de flori. Urletul se auzi din nou dintr-o cameră laterală. Mă năpustii spre camera din care venea ţipătul şi elanul meu mă împinse într-o sufragerie plină de flori ca o grădină de iarnă. Spectacolul din faţa ochilor mei era atât de uluitor,

atât de neaşteptat, atât de aberant, încât mă oprii în prag cu răsuflarea tăiată.

Întinsă pe masă, cu picioarele desfăcute şi atârnate în gol, Karina, goală, urla de plăcere în timp ce un bărbat tânăr, gol şi el, cu picioarele înfipte în parchet, o posedă cu energie. Un al doilea bărbat, dezbrăcat, cu pielea bronzată, îşi aştepta rândul.

Karina urla ca o nebună:

— Bandă de brute… nu sunteţi buni de nimic… impotenţilor…

Împingea vazele de flori de pe masă şi le aruncă pe jos. Ocupaţia asta suplimentară o obligă să se ridice ceea ce se pare că îl deranja pe partener, care se străduia cu disperare să păstreze ritmul. Scena asta evoca gravurile baroce care ornează vechile volume erotice ascunse în infernul marilor biblioteci.

Năucit de spectacolul acesta, care îi delecta admiratorii, dar care pe mine mă umplea de ruşine, vrui să mă retrag, însă vocea Karinei mă opri:

— Ei, tu!… Unde te duci?… Stai!… Unde mi-e rochia?

Rămăsei pe loc ca trăsnit.

— Ce rochie? bâiguii.

Primul tânăr îşi termină opera scoţând un geamăt de vită înjunghiată. Prietenul său mă privea neştiind ce să facă.

— Rochia pe care am dat-o la spălat! ţipă Karina.

Dialogul început în asemenea condiţii avea ceva halucinant în el. Karina, eliberată de greutatea partenerului său, se ridică în şezut.

— Mă priveşti ca un tâmpit şi nici nu mi-ai adus rochia! Ce, n-ai mai văzut niciodată oameni destrăbălaţi?

Îşi scutură trupul ca o găină călcată de cocoş, apoi sări de pe masă şi se apropie de mine.

— Arăţi destul de bine, băiete! zise ciupindu-mă de obraji.

Cei doi băieţi mă priveau furioşi. Îi recunoscui. Făceau parte din ansamblul Karinei.

Karina întinse mâna spre ei cu dispreţ.

— Doi pederaşti îndrăgostiţi de aceeaşi femeie! E absurd, dar asta mă excită!... Poţi să le spui prietenilor tăi de la spălătorie că ai avut privilegiul s-o vezi pe Karina făcând dragoste!

— Vă rog să mă scuzaţi! Eu sunt vecinul dumneavoastră de apartament. V-am auzit strigând şi am alergat să vă ajut.

Karina izbucni în râs.

— Adevărat!

Apoi se adresă celor doi băieţi:

— Plecaţi de aici! Peste o oră începe spectacolul!

Băieţii îşi luară repede hainele şi se cărară. O cameristă tânără intră aducând pe un umeraş o rochie roşie acoperită de paiete.

— Rochia dumneavoastră este gata, domnişoară. Pata a fost scoasă.

— Mulţumesc! Pune-o pe pat!

Karina trase sertarul unei comode, scoase câţiva dolari şi îi băgă în mâna tinerei subrete. Apoi se întoarse spre mine zâmbitoare:

— Mă cunoşti?

— Sunteţi Karina! Marea Karina! Ne-am cunoscut la Veneţia, la Rita Sunderland.

Îşi frecă sprâncenele răscolindu-şi amintirile. Figura i se lumină:

— Ah, Rita! Dansatorii care au căzut în piscină, acvariul care s-a revărsat, casa jefuită... Te însoţea un băiat blond, frumos...

Preferinţa sa pentru Robbie îmi trezi invidia.

— Nu l-aţi uitat!

— Am o slăbiciune pentru blonzi! Dar şi tu îmi placi. Eşti sexy.

Mă tutuia. Era semn bun.

— Cum te cheamă?

— Roy! Roy Courtenay!

— Ah, îmi amintesc de numele tău caraghios.

Mă examină cu un ochi critic.

— Nu vrei să faci dragoste cu mine?

Iarăşi mă înroşii.

— Acum?

— Nu! Nu acum. Trebuie să mă pregătesc pentru spectacol. Vrei să vii să mă vezi cântând în seara asta?

— Este dorinţa mea cea mai arzătoare!

— Atunci eşti invitatul meu! Ai să mă însoţeşti la concert! Îţi place muzica?

— O ador! Cânt la pian! Dar aş vrea să mă fac scriitor. Sunt pasionat de literatură!

Karina replică visătoare:

— Idealul este să poţi face ceea ce îţi place. Mie îmi place să cânt! Sunt fericită când cânt! Îmi iubesc publicul! Îmi place să fiu aplaudată, ovaţionată! Am cucerit gloria! Dar ca s-o păstrez trebuie să fac sacrificii! Şi eforturi epuizante!

Îşi puse un halat apoi deschise iarăşi un sertar de la o comodă şi începu să caute ceva cu febrilitate. În sfârşit, găsi ceea ce căuta şi suspină uşurată.

— Câteodată mă simt obosită! Foarte obosită! Atunci îmi vine să las totul şi să fug!

Karina se asemăna cu mine. Trecea de la veselie, de la euforie, la cealaltă extremă. Scoase din sertar un pacheţel minuscul cu o pudră albă, îi goli conţinutul în palmă, apoi îl duse la nări. Aspiră cu voluptate pudră albă. Privirea sa stinsă se învioră.

— Iartă-mi, Roy, această criză de melancolie! Uit-o! Acum vreau să fac o baie. Aşteaptă-mă aici! Ai să găseşti la bar tot ce ai nevoie ca să-ţi petreci în mod agreabil timpul până ce ies din baie.

Când ieşi, o jumătate de oră mai târziu, aproape că n-o mai recunoşteam. Fardată, transfigurată de faptul că se apropia ora spectacolului, îmbrăcată în roşu şi acoperită de paiete strălucitoare, strălucea toată. Cei doi prieteni ai ei, îmbrăcaţi în haine de piele ca şi mine, îşi făcură din nou apariţia.

— Prezenţa ta, Roy, nu deranjează ansamblul meu.

Cei doi îndrăgostiţi mă priviră bănuitori. Gelozia îi rodea dar nu aveau îndrăzneala să şi-o manifeste.

În sfârşit, părăsirăm apartamentul. Eram uluit că mergeam în urma Karinei. Traversarăm holul cel mare şi aplauze spontane, salutară trecerea ei. Maşina Karinei, un Rolls alb, ţipător, ne aştepta la intrarea în hotel. Vreo sută de gură cască se îngrămădeau în jurul maşinii, iar câţiva agenţi de poliţie, mobilizaţi cu acest prilej, îi ţineau la distanţă. Cum ieşirăm în stradă, flash-urile aparatelor de fotografiat ne orbiră. O escortarăm pe Karina până la maşină. Karina salută cu mâna sa fină mulţimea de fani ce îşi spărgeau gâturile scandându-i numele, apoi se instală pe bancheta din faţă, lângă şofer. Cei doi prieteni ai ei şi cu mine ne înghesuirăm pe bancheta din spate şi Rolls-ul porni.

Karina, tăcută, se concentra gândindu-se la concert. Tăceau şi cei doi prieteni ai ei. Mai târziu aflai că se numeau Matt şi Gordon. Primul era ghitarist, cel de-al doilea pianist. Băieţi frumoşi, făceau paradă de farmecul lor viril. Şoferul, o gorilă cu diplomă, o însoţea pe Karina când ieşea în public. Mânuia cu măiestrie volanul.

Karina făcea gesturi mici şi îşi mişca buzele de parcă ar vorbi cu nişte interlocutori invizibili. Vedeam de departe reflectoarele care străpungeau cerul de deasupra stadionului unde urma să cânte. Asistam pentru prima dată la un concert lângă interpreţi. Era o experienţă care putea să îmbogăţească cunoştinţele unui scriitor avid să se documenteze asupra vieţii unei mari stele a cântecului.

Pătrunserăm în stadion pe o intrare laterală păzită de poliţişti care îi împiedicau pe fani să se arunce asupra Karinei şi s-o sufoce cu afecţiunea lor gălăgioasă. Traversăm un labirint de culoare, apoi Karina mă duse în cabina sa unde doi tipi, unul grăsuţ între două vârste, şi altul bărbos, cu ochii pătrunzători, o aşteptau cu nerăbdare.

— Roy, ţi-i prezint pe Blackie şi pe Pierce! Roy Courtenay!

Blackie, dolofanul, îşi înclină uşor capul. Pierce abia îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

Blackie zise cu un aer plictisit:

— Ai întârziat zece minute, Karina! Oamenii fac scandal!

— Du-te dracului! ripostă Karina, apoi adăugă adresându-mi-se: Blackie este un bun impresar, dar uneori îmi vine să-l omor!

Bărbosul o întrerupse brutal:

— Grăbeşte-te, frumoasa mea!

Apoi se întoarse spre instrumentiştii din grup care aşteptau pe culoar şi se uitau blazaţi, prin uşa deschisă, la ceea ce se petrecea în cabina Karinei.

— Intraţi în scenă, băieţi!

— Un moment! interveni Karina. Matt, dă-i o ghitară lui Roy! El îmi aduce noroc!

Pierce îmi aruncă o privire întunecată.

— Karina îşi schimbă aproape în fiecare seară talismanul. Ascultă, Karina, ai nevoie de o mobilă în spate?

— Pierce, încetează să mai faci pe şeful! Aici sunt eu aceea care dau ordine!

Pierce vru să riposteze, dar se abţinu.

— Ce trebuie să fac cu instrumentul ăsta? întrebai zăpăcit.

Matt îmi puse în mâini o ghitară.

— Intri în scenă cu noi şi îmi repeţi mişcările, fără să atingi corzile. Te balansezi ca şi mine, respectând ritmul! Asta-i tot ce ţi se cere. Ai priceput?

Mă simţeam ridicol. Cum să accept comedia asta?

Karina îşi puse mâna pe braţul meu.

— Îmi faci un mare serviciu, Roy! Am nevoie de un întăritor! Nu mă refuza!

Blackie interveni cu dezaprobare:

— Într-o zi publicul îşi va da seama că îţi baţi joc de el! Atunci ai să plăteşti scump toate capriciile astea.

— Vezi-ţi de treaba ta, Blackie! ţipă furioasă Karina.

Matt mă aşeză în faţa sa. Karina ne urma de aproape. Mai trecurăm prin culoare lungi escortaţi de poliţişti. Apoi urcarăm nişte scări, o uşă se deschise şi intrarăm în culise.

Zgomotele confuze venite din public ajungeau până la mine.

— Intraţi! zise Karina.

Instrumentiştii, cu Gordon în faţă, intrară în scenă. Matt, în spatele meu, încheia cortegiul. Eram uluit, dar căutam să-mi păstrez calmul. Blackie avea dreptate. Karina se expunea unor riscuri mari. Mă aflam în faţa unui abis, care parcă se căsca în faţa mea. Zeci de reflectoare ne inundau cu lumina lor orbitoare. Alte fascicole luminoase cădeau asupra publicului, câteva sute de mii de tineri care urlau ca nişte nebuni. Eram obişnuit cu aceste concerte monstruoase, dar faptul că mă aflam pe scenă îmi dădea ameţeli. Masa mişcătoare, care se agita în faţa mea, mă îngrozea. Iar flash-urile sclipeau în salve.

Instrumentiştii atacară un rock îndrăcit, care declanşă o avalanşă de ţipete şi de aplauze. Conform instrucţiunilor primite, căutam să imit mişcările celor trei ghitarişti fără să ating corzile. Intensitatea urletelor crescu, se scanda:

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!

Frenezia generală mă cuceri. Mă agitam de parcă înnebunisem încât Matt, care mă urmărea cu coada ochiului, îmi făcu semn discret să mă mai potolesc.

Apoi intră în scenă Karina. Era un delir. Fanii ţipau atât de tare încât uneori acopereau vocea Karinei, deşi aceasta era amplificată de nişte megafoane uriaşe. Mă întreb dacă tinerii plătesc atât de scump intrarea ca să asculte cântecele Karinei sau ca să-şi audă propriile urlete şi fluierături, tremurând ca nişte dervişi înfrigurați. Descrierea amănunţită a acestui infern ar fi plictisitoare şi inutilă. Tinerii ştiu despre ce este vorba iar bătrânii nu vor încerca niciodată să înţeleagă ceea ce nu poate fi înţeles.

Profitai de pauză ca să părăsesc printre primii scena. Simţeam că plutesc. Ai fi zis că mi-am mânuit instrumentul cu ardoarea ghitariştilor experimentaţi ai ansamblului. În timp ce ne odihneam pe culoare, Karina îşi manifesta entuziasmul.

— Sunt mulţumită de succesul nostru din seara asta! Scumpul meu Roy mi-a adus noroc! Blackie, oferă-i o Coca-cola rece până mă schimb pentru partea a doua.

Lămureşte-l să rămână cu noi! îi găsim ceva să facă.

Apoi ieşi fugind. Impresarul fugi ca un glonte până la bar şi se întoarse cu două sticle de Coca-Cola. O desfăcu pe a sa şi o dădu pe gât. Îl imitai.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti pe această corabie a nebunilor?

— Este o lume amuzantă, răspunsei fără să mă angajez cu nimic.

— Voi fi brutal cu tine, băiete! Dacă ai ceva mai bun de făcut, întinde-o de aici cât mai e timp! Dacă eşti un instrumentist foarte bun, ai putea să câştigi ceva bani. Dar este o meserie dură şi obositoare. Iar gloria îl încoronează numai pe cântăreţ, unicul idol al ansamblului. Ce instrument cunoşti?

— Pianul. Dar ca amator.

— Atunci ce ţi-aş putea oferi? Eventual să faci parte din trupa de dansatori a ansamblului nostru. Ai urmat vreodată şcoala de dans?

Nu aveam nicio intenţie să lucrez cu ei, dar cum îmi era antipatic, voiam să-l înnebunesc puţin.

— Nu. Nicio şcoală. Dar amintiţi-vă de Travolta…

— Astea sunt poveşti de adormit copiii. Să faci figuraţie multă ca în seara asta nu-i nicio afacere. Aş putea să te angajez ca secretar sau ca paznic, dar nu ţi-o recomand. Karina este capricioasă, într-o zi se va plictisi de tine şi te va lăsa pe drumuri. Căci ea este îndrăgostită de Matt. Şi Matt o adoră, dar în felul său.

Scena neplăcută de la hotel îmi reveni în memorie.

— În jurul Karinei gravitează o lume nebună, nebună, nebună! adăugă. În umbra ei n-ai niciun viitor. Îţi vorbesc cu toată sinceritatea.

Karina intră îmbrăcată în lamé verde. Făcu în faţa mea o piruetă graţioasă ca un manechin care vrea să cucerească publicul sofisticat al unei mari case de modă.

Blackie mă privi gânditor. El care nu încerca să mă convingă din simpatie pentru mine ci pentru că voia să păstreze, de bine, de rău, armonia din cadrul ansamblului. O armonie precară care ameninţa în orice clipă să se

destrame cu bubuituri.

După ce spectacolul se termină apoteotic. Karina veni la mine şi mă luă de mână.

— În seara asta vom dejuna în doi! M-am săturat de mutrele colegilor mei!

Mă simţeam flatat de a fi alesul unei femei adulate de tot tineretul. Nu ştiam dacă asta va dura mult, dar în clipa aceea mă simţeam fericit. De altfel prefer legăturile efemere deoarece detest femeile sâcâitoare. Părăsirăm stadionul protejaţi de cordoane de poliţişti, care îi împiedicau pe fanii prea entuziaşti să ne potopească. Recunosc că excesul admiratorilor Karinei băgase spaima în mine.

Ne urcarăm în maşina lui Blackie, un Buick de culoare neutră, ca să trecem neobservaţi pe străzile Vienei. În timp ce conduceam încet Buickul prin fluviul de maşini care se îndreptau spre Ring, Karina, care şedea cuminte în colţul său, începu să râdă cu lacrimi.

— Cât sunt de fericită! În seara asta voi dansa, voi supa la lumina candelabrelor, voi asculta muzică… cântată de alţii! Este aşa de bine când te simţi eliberată de toţi fanii aceştia, pe care îi ador dar care mă obosesc… mă obosesc… mă obosesc…

Râsul său nereţinut, zgomotos, nervos, exprima mai mult o amărăciune profundă. Această femeie era pentru mine o enigmă. N-aş fi putut niciodată să trăiesc alături de ea. Imprevizibilă, capricioasă, răsfăţată, mă deruta.

Lacrimile îi curgeau pe obraji stricându-i fardul, care se scurgea lăsând nişte dungi albastre, verzi şi roşii.

— Sunt obosită, foarte obosită, Roy! Dar trebuie să-mi continui munca! Nu mai pot să mă opresc deoarece publicul nu este constant! Dacă m-aş da la fund o vreme ca să mă odihnesc, m-ar uita!

Reclamele luminoase dădeau străzilor un aer de sărbătoare.

Karina încerca să-şi stăpânească lacrimile. Le şterse, apoi îşi refăcu, de bine, de rău, fardul.

— Opreşte în faţa dancingului de aici! Nu vrei?

Mă executai. Ne dădurăm jos din maşină. Încredinţai portarului cheile maşinii şi intrarăm. La început nimeni nu remarcă prezenţa noastră. Pentru un bacşiş gras şeful de sală ne instală la o masă aproape de orchestră. Karina ar fi preferat un loc mai retras, dar sala era arhiplină. Priveam în jurul nostru. Lux, decoruri strălucitoare, chelneri foarte politicoşi, cocote provocatoare, un balet format din tinere dansatoare nude, cu corpuri superbe, clientelă elegantă, ambianţă şic.

— Aş vrea să mănânc! zise Karina.

Chelnerul ne întinse meniul. Fără să-l mai deschid, zisei ca şi cum aş fi fost de-al casei.

— Caviar, stridii, şampanie! În rest, la alegerea dumneavoastră!

Chelnerul mă privi uşor uimit. Uitându-se la vârsta mea se gândea dacă sunt în stare să-mi plătesc asemenea extravaganţe. Aici icrele negre trebuie să coste ochii din cap.

Enervată, Karina deschise poşeta plină de bancnote de cinzeci şi de o sută de dolari. Chelnerul se făcu că nu-i observă gestul. Îşi notă comanda în carneţel.

— Mi-aş permite să vă recomand, domnule, somon cu cremă de ouă şi trufe, ca şi un gigot de bibilică cu trufandale şi rozmarin.

— Foarte bine! răspunsei.

Chelnerul dispăru ca o umbră.

— N-am priceput nimic din încâlceala lui de limbă, zise Karina.

— E vorba de cea mai fină bucătărie franţuzească, e o desfătare!

Karina mă privi cu o căldură care mă emoţiona.

— Poţi să comanzi tot ce vrei! Am destui bani la mine ca să plătesc un rând de şampanie şi icre negre pentru toţi.

— Am văzut.

Surâsul meu în doi peri o întristă.

— Ştiu, nu-i frumos să-ţi arăţi banii. Dar aerul bănuitor al chelnerului m-a şocat.

Îşi înclină capul ca un copil surprins asupra unei greşeli.

— În afară de asta te simţi foarte liniştit când ai sume mari de bani la tine. Este şi asta o satisfacţie. Am fost săracă, foarte săracă! Dar acum sunt bogată! Nu ştiu cât va dura asta. Am o armată de paraziţi în jurul meu. Şi le dau bani fără niciun regret. Vreau să-i fac fericiţi. Ştiu cât îndură omul când nu are bani. Să te uiţi cu ochi pofticioşi la uşa restaurantului când ţi-e foame sau la vitrinele în care sunt expuse rochii frumoase şi pantofi noi când tu porţi zdrenţe şi pantofi găuriţi. M-am culcat chiar şi cu necunoscuţi pentru câţiva dolari. Cu banii aceştia îmi cumpăram mâncare de la o cantină. Acum mă culc cu cei care îmi plac. Acum e rândul meu să-mi plătesc partenerii. E cam trist, nu-i aşa?

Abia atinse icrele negre.

— Mi-a trecut foamea!

Pe frunte îi apărură stropi de sudoare. Căută, agitată, ceva prin poşetă, apoi respiră uşurată. Faţa i se înverzi.

— Trebuie să mă duc până la toaletă!

— Dă-mi voie să te însoţesc.

— Nu! Nu e nevoie! Aşteaptă-mă aici. Sunt obişnuită să mă descurc singură.

Se sculă şi se îndreptă clătinându-se imperceptibil. După câteva minute se întoarse înviorată. Obrajii îşi recăpătaseră culoarea, ochii îi străluceau. Acum era aproape frumoasă.

— Iarăşi mi s-a făcut foame! zise atacând icrele negre cu o plăcere vădită. Sunt delicioase!

Apoi abordă alt subiect.

— Într-o zi n-am să mai câştig bani. Asta-i legea. Puţini cântăreţi îşi păstrează averea după ce cad în anonimat. Dar eu n-am să aştept bătrâneţea, sărăcia… Până atunci vreau să mă bucur de tinereţe, de celebritate, de bani… Sper că ai să te lipeşti de grupul meu. Simt nevoia să am în jurul meu figuri noi. Ele îmi creează un sentiment de independenţă faţă de vechii mei colaboratori, care mă sufocă cu aşa-zisul lor devotament, zise Karina şi

izbucni în râs. Matt şi Gordon sunt foarte porniţi pe tine.

— Ar trebui să se liniştească. Eu am să te las în curând, Karina.

Paloarea îi apăru pe obraji.

— De ce? Nu-ţi place compania mea?

— Ba da! Dar trebuie să plec neapărat la Hong Kong.

— Ce păcat! Turneul meu prin Europa se va termina la Paris. Apoi voi pleca la San Francisco.

— Când?

— Peste trei săptămâni. Am un program foarte încărcat. Dar toate eforturile acestea aduc bani. Iar eu trebuie să asigur existenţa tuturor celor din jurul meu…

— N-am să fiu niciodată parazitul tău, Karina.

— Dar te iubesc, Roy!

— N-am stofă de peşte, draga mea. De altfel, am banii mei care îmi permit să-mi păstrez independenţa.

— Te iubesc, Roy! repetă Karina pe un ton plângăreţ.

— Nu sunt decât una din fantasmele tale, Karina!

— Taci! Îmi strici seara!

— N-am să te mai necăjesc…

— Dar tu o faci intenţionat!

— Iartă-mă!

— Te urăsc!

— Iar eu te ador!

Expresia tăioasă a ochilor i se îndulci.

— Aş fi preferat să-mi spui, te iubesc!

— Poate că am să ţi-o spun într-o zi.

— Aşadar, vrei să mă părăseşti! Invită-mă la dans! Simt nevoia să mă mişc!

Ne amestecarăm printre cei care dansau în sunetele unui tangou monoton.

— De când am devenit celebră, nu m-a refuzat nimeni până la tine.

— Să schimbăm subiectul, Karina!

Eram plăcut surprins. Îmi descopeream resurse necunoscute care îmi permiteau să rezist dorinţelor unei femei foarte exigente. Mă simţeam capabil să conduc, mergeam instinctiv pe urmele lui Beau Brunell! Să fiu şi eu

un „lady killer” ca şi el? Începusem să mă gândesc cu respect la calităţile mele de mascul!

Karina se lipise de mine. Nu mai spunea nimic dar corpul îi vibra ca o coardă mult întinsă. Ne întorsesem la masă. Ochii Karinei erau plini de lacrimi. Încă o descoperire: puteam să fac o femeie să plângă. O armă pe care n-o folosisem niciodată.

Vecinii noştri de la masa de alături ne aruncau priviri insistente şi discutau despre noi. O femeie între două vârste, blondă, elegantă, se scula cu meniul în mână şi se apropie zâmbind de Karina.

— Dragă domnişoară Karina, vă rog să-mi daţi un autograf pe meniul acesta! Este pentru nepoata mea care vă divinizează. Şi eu vă iubesc.

Karina zâmbi stăpânindu-şi lacrimile.

— Cu plăcere!

Semnă pe meniu şi îl restitui.

— Transmite-ţi, vă rog, complimentele mele nepoatei, doamnă.

Prezenţa Karinei în salon fusese semnalizată din gură în gură. Şeful de orchestră întrerupse programul şi anunţă cu o voce emoţionantă:

— Domnilor şi doamnelor, o nouă bucurie! Karina, marea Karina, se află printre noi!

Aplauzele izbucniră din toate părţile în timp ce reflectoarele aruncau jerbe de lumini spre Karina, care se ridică şi mulţumi înclinându-şi capul. Amatorii de autografe se înghesuiră în jurul mesei noastre. Cu un zâmbet profesional pe buzele fardate, Karina împărţea autografe pe meniuri, pe programe, pe carneţele, pe bucăţi de hârtie şi chiar pe şerveţele de la masă.

Nu mai puteam să rămânem în condiţiile astea.

— Acum o să-mi ceară să cânt! şopti Karina în timp ce semnă fără să se oprească. Să plecăm de aici, te rog.

Făcui un semn chelnerului şi îi cerui nota de plată. Îmi prezentă imediat nota urmat de patron, care ne aduse o sticlă de şampanie Dom Perignon.

— Omagiul casei pentru domnişoara Karina!

Niciunul dintre admiratorii Karinei nu se interesa de mine, de parcă nici n-aş fi existat. Această indiferenţă faţă de persoana mea îmi răni puţin amorul propriu. Oamenii aceştia habar n-aveau că în faţa lor era un scriitor în devenire. Cu greu plecarăm de la dancing. Karina abia mai sufla.

— Asiduitatea fanilor mă oboseşte uneori, dar nu mă plictiseşte niciodată! îi zise patronului care ne însoţi până la uşă.

Ştiam că face teatru.

Când ne întoarserăm la hotel Karina mă invită la ea. Matt şi Gordon nu erau. Sună telefonul. Obosită, abia ridică receptorul.

— Alo!... Bună seara, Matt!... Nu, mulţumesc! Acum sunt istovită!... Ştii bine că detest scenele!... Te îmbrăţişez! Îmbrăţişează-l şi pe Gordon din partea mea!... Şi nu te mai văicări! Găsiţi voi cum să vă distraţi în noaptea asta!... Pe mâine şi nu mă mai suna! Vreau să dorm!

Era frântă; tensiunea spectacolului, extenuarea, aproape că îi închideau ochii încercănaţi, umflaţi de somn. Mă rugă să-i deschid fermoarul de la rochie, care îi căzu la picioare lăsând-o goală. Nu purta niciodată lenjerie sub rochie. Alunecă, aproape clătinându-se, în pat sub cuvertură de mătase de culoarea tutunului şi se întinse suspinând uşurată.

— Dezbracă-te! zise cu o voce şoptită. Vreau să fac dragoste cu tine... Te iubesc, Roy... Te iubesc...

Mă executai imediat scoţându-mi hainele. Mă urcai în pat lângă ea şi dădui la o parte cuvertura de mătase. Corpul său gol îmi apăru în toată splendoarea. Karina era o femeie care trezea dorinţa! Şi încă cum!

Îi dezmierdai uşor sânii dar, când privirea îmi căzu pe faţa ei, văzui că adormise. Abandonai tentativă. Aveam impresia că mă culc cu o moartă. Ceea ce pentru un necrofil ar fi avut un farmec deosebit, mie îmi răcea ardoarea. Adormii lângă ea.

Vise stranii îmi tulburară somnul. Mă vedeam pe scenă în grupul Karinei dominând sutele de mii de oameni

care se transformau apoi în rechini şi o porneau pe urma mea. Apoi mă vedeam pe fundul unui ocean cu ape şi peşti mari şi hămesiţi, care mişunau în jurul meu. Mă învârteam ca un drac ca să scap de ei. Apoi apărură Paul Berman, cu lănţişoarele sale de aur, unchiul Ronald, Rita şi Robbie, care mă urcară sus de tot, pe turnul din Viena. Rechinii pluteau prin văzduh fără să mai aibă nevoie de aripi. Deschisei ochii şi tresări.

Dimineaţa invadase camera. Cu capul greu şi gura cleioasă o privii pe Karina. Sforăia. Fără s-o mai trezesc, mă dusei la duş, apoi mă îmbrăcai.

Karina dormea atât de adânc încât n-am avut curajul să-i tulbur somnul. Avea nevoie de odihnă. Apoi ce aş fi putut să-i spun? Detest momentele de adio. Aşa că îi lăsai un mesaj scris cu săpunul pe oglinda din baie: „Eşti minunată, Karina! La revedere!” Eram tentat să adaug şi „te iubesc”, dar n-am avut sufletul s-o mint. Petrecusem o seară originală, care n-o voi uita niciodată. Încercam un sentiment de simpatie faţă de ea, căci îmi inspira o duioşie amestecată cu milă.

Când mă întorsei, îmbrăcat, la mine, Robbie, în halat, îşi lua micul dejun. Îl salutai cu un aer dezinvolt, dar el nici nu-şi înclină capul.

— Ne-ai lăsat toată seara să ne învârtim prin restaurantul ăla nenorocit de deasupra Vienei până când am simţit că mi se întorc maţele. A fost o glumă mai mult decât proastă.

Când Robbie renunţa la limbajul său stilat şi îmi făcea scandal în argou, însemna că era foarte supărat. Băguii o scuză vagă. Tonul său deveni sarcastic.

— Ţi-ai petrecut noaptea în patul unei târfe care îşi schimbă bărbaţii cum îmi schimb eu ciorapii.

Era bine informat. Se vede că agenţii săi îi prezentaseră un raport amănunţit cu privire la activitatea mea nocturnă. Îmi venea să-i trântesc un pumn în gură, dar mă abţinui. Era atât de furios încât dacă îl provocam era în stare să mă facă să-mi culeg măselele de pe jos. Îi cunosc forţa.

Rita intră aranjată ca un manechin înainte de a urca pe podium.

— De ce vă certaţi?

— V-am făcut să mă aşteptaţi! Am făcut o greşeală de neiertat! Vă rog să mă iertaţi!

— Bine! Îţi acceptăm scuzele! Robbie, du-te să te schimbi! În douăzeci de minute plecăm la aeroport!

Un zâmbet ironic se desenă pe obrajii ei.

— Încă o noutate! continuă Rita. Domnişoara Chris Lawrence ne va însoţi la Hong Kong. Şi dacă vreţi să ştiţi, are exact vârsta mea.

VI

Boeingul survola Oceanul Indian, o întindere orbitoare de apă care reflectă incandescenţa soarelui. În salon aclimatizorul menţinea o atmosferă plăcută. Aromele îmi gâdilau simţurile olfactive.

Unchiul meu era îmbrobodit de jucătoarea de tenis. Îi prepara personal cocktailurile inventate de el, se învârtea în jurul ei ca un cocoş în jurul găinii iar glumele lui o făceau să râdă cu hohote. Fata asculta anecdotele puţin cam pipărate surâzând cu o modestie virginală care îi făcea persoana şi mai seducătoare.

Robbie, aşezat într-un fotoliu lângă mine, urmărea cu ironie stăruinţele tatălui său. Se aplecă şi îmi şopti pe un ton persiflant:

— Bătrânul satir arde ca o torţă aprinsă la ambele capete.

Rita privea filosofic şi cu indulgenţă la zelul tatălui său.

Simţurile încinse ale acestuia nu-l împiedicau, totuşi, să-şi continue conversaţiile telefonice. Numai că evită să vorbească în prezenţa tinerei alese şi se retrăgea în cabinetul său de lucru. Prudenţa sa înnăscută nu-i dădea voie să-şi descopere bateriile în faţa unei necunoscute în stare să joace rolul unei spioane internaţionale sau al unei agente a unei multinaţionale rivale. Suspiciunile sale de om de afaceri avizat îl obligau să-şi ia toate măsurile de precauţie, să tatoneze terenul. Lipsa de vigilenţă putea să-l

coste scump.

Chris era veselă, jucăuşă şi cochetă chiar şi faţă de Robbie, care o pusese cu botul pe labe prin frumuseţea şi aerul său superior. Era obişnuită cu complimentele iar rezerva vărului meu o intriga şi o irita. Şi mie îmi acorda atenţie, dar din politeţe.

Tinerele femei, toate superbe, care îl înconjurau pe unchiul Ronald, în calitate de secretare, experte, consiliere, agente de publicitate, ziariste, fotografe, se uitau pieziş la această intrusă care ameninţa să spargă echilibrul existent.

Dacă Boeingul nostru ar fi survolat Rusia europeană şi Siberia în linie dreaptă de la Viena la Hong Kong, distanţa ar fi fost redusă considerabil. Dar unchiul Ronald vorbea cu dispreţ de Hammer, miliardarul roşu şi apologet entuziast al sovieticilor care îi acordau, printre alte avantaje, privilegiul de a străbate cu avionul său spaţiul aerian rusesc. Aşa că Boeingul nostru trebuia să facă un mare ocol ca să ajungă la ultima colonie britanică din Asia şi mai multe escale – în Cipru, la Bahrein şi Rangoon – ca să-şi facă plinul.

Unchiul Ronald spunea cu convingere:

— Toţi aceşti linge-blide pe la sovietici îmi fac greaţă chiar dacă stau pe saci de aur, obţin avantaje importante, fac afaceri fabuloase şi sunt primiţi şi de preşedintele Uniunii Sovietice şi de cel al Statelor Unite…

Eram foarte impresionat de această călătorie, prima de altfel, în Extremul Orient. Survolaserăm Arabia în plină noapte. India, însă, văzută de sus, la lumina zilei, mă decepţiona. Oraşe şi sate, furnicare umane, spaţii întinse pârjolite de soare, turme pe care abia puteam să le disting, ce păreau covoare de muşchi, acopereau colinele. Râurile aminteau de şerpi cu solzi strălucitori. Trecând peste golful Thailandei am căutat cu binoclul să văd ambarcaţiunile încărcate de refugiaţi. Era o mulţime de vase, dar nu puteam să-mi dau seama de provenienţa lor. Piloţii evitau cu grijă vasta limbă de pământ a Vietnamului scăldată de Marea Chinei de Sud.

Robbie aţipise în fotoliul său. Rita răsfoia o revistă. Doar Chris privea cu lăcomie peisajul, împărtăşea interesul meu pentru coastele Vietnamului, care se profilau la orizont. Mă gândeam la nenorociţii care trăiau sub asuprirea comunistă şi făceam comparaţie între mizeria lor şi bunăstarea occidentalilor. Îmi ziceam că naşterea nu este decât o chestiune de loterie. Să te naşti în universul sângeros şi despotic al comuniştilor, indiferent de obedienţa lor, sau să vii pe lume într-o societate civilizată, bogată, plină de atracţii, aşa numita „societate de consum”, este de la bun început o chestiune de şansă. Cui trebuie să-i mulţumeşti că te-ai născut francez, englez, american, italian, suedez sau chiar chinez şi japonez! Destinului părinţilor sau acestei „karma” care ne urmăreşte de la naştere până la mormânt? Viaţa este un blestemat de bordel. Am meditat asupra drumului ce mi se deschidea în faţă. Păcătosul meu de viitor mă indispune, cu atât mai mult cu cât nici eu nu ştiu ce surprize îmi rezervă.

L-am privit atent pe Robbie care moţăia în fotoliul său. Ştiu că stă pe o grămadă de bani. Dar la ce-i serveşte tot bănetul ăsta? Se zice că Dumnezeu îi protejează pe cei săraci: îi împiedică să facă păcate costisitoare şi le păstrează silueta zveltă. Mizeria nu te îngraşă. Din cauza acestor gânduri eram cu moralul la pământ. Ca să nu mă mai gândesc, îmi îndreptai privirea spre Chris, care şedea în genunchi pe fotoliu ca să admire mai bine marea ce defila sub picioarele noastre.

Îi vedeam fundul mic, acoperit doar pe jumătate de fusta scurtă şi albă de jucătoare de tenis. De ce şi-o fi păstrat fustiţele de sport? O idee îmi trecu prin cap. Chris nu era decât o târfuliţă care purta, din calcul, aceleaşi fustiţe care îl aţâţaseră la nebunie pe unchiul Ronald. Din prudenţă nu-i acordăm decât o minimă atenţie ca să nu-l indispun pe admiratorul ei.

Unchiul meu intră radios şi-l trezi brusc pe Robbie.

— Copiii mei, vreau să vă dau o veste fantastică! Am dispus organizarea unui turneu de tenis dotat cu un trofeu

în aur masiv, mai impunător chiar decât cupa Davis.

În ce mă priveşte nu eram prea încântat de cupa Davis care îmi amintea de un tort foarte ornamentat, aşezat cu capul în jos. Dar îmi păstrai cugetările pentru mine. Nimeni n-a regretat vreodată că şi-a ţinut gura. Unchiul Ronald o luă pe Chris de mână.

— Acum, fiindcă mi-am terminat treburile, vreau să fac cu tine un tur de proprietar.

Chris sări din fotoliu cu graţia unei gazele.

— Te urmez cu mare plăcere, Ronald!

Ia te uită, deja se tutuiesc. Ieşiră. Unchiul meu părea un elev mort după o fată.

— Pun pariu că o va conduce direct în camera sa ca să-i demonstreze calităţile patului său rotund, trepidând de vibraţii excitante, zise Robbie plictisit.

Rita izbucni în râs.

— Bine că nu s-a aprins după călăreaţa de circ! I-ar fi cumpărat un circ întreg sau ceva asemănător.

— Îi va oferi alt mijloc ca să poată să-şi valorifice talentele, fu de părere Robbie. Nu vrea să cumpere „World Wide Films”?

— Ca să obţii un rol îţi trebuie talent.

— N-are importanţă. Marion Davies parcă era o coadă de mătură, totuşi, Hearst a ridicat-o la rang de vedetă.

— Dar s-a făcut de râs.

— Dragostea este în stare să distrugă echilibrul mental al celui mai înţelept dintre oameni! replică Robbie.

Maturitatea şi cinismul său mă uluiră.

Comandantul echipajului anunţă prin interfon:

— Ne apropiem de Hong Kong! În zece minute vom ateriza pe aeroportul Kai Tac. Vă rugăm să vă legaţi centurile!

Înainte de a sosi la Hong Kong unchiul Ronald făcu o declaraţie zdrobitoare anunţându-şi intenţia de a intensifica activitatea de construcţii în zona Wenchai, vechiul Pigalle ale Hong Kong-ului, şi de a transforma zona într-un centru comercial şi de locuinţe de mare lux.

Miliardarul chinez Gordon Wu construise deja un zgârie-nori de şaizeci de etaje prevăzut cu un restaurant turnant deasupra Wenchai-ului. Apoi unchiul Ronald le spuse euforic ziariştilor că este îndrăgostit de vila sa de la Causeway Bay şi că se simte fericit când multiplele ocupaţii şi interminabilele sale călătorii de afaceri îi oferă răgazul de a se bucura de grădiniţa minunată care îi înconjoară casa.

Reporterii care îl aşteptatu la coborârea din avion îl bombardară cu tot felul de întrebări şi îl orbeau cu flash-urile. Afişând bună dispoziţie, unchiul Ronald dădea răspunsuri scurte şi spirituale.

Un Rolls blindat şi două limuzine englezeşti Bentley – doar ne aflam într-o colonie britanică – ne aşteptau supravegheate de şoferii lor, nişte chinezi robuşti.

În sfârşit unchiul Ronald îşi făcu cunoscută intenţia de a participa la licitaţia internaţională a explorărilor petroliere începând de la golful Chiwan până la zona economică specială stabilită de Den Siao Pin, care îşi propusese să deschidă economia chineză lumii occidentale. Chinezii, care reprezentau oficios Beijingul, îşi frecau mâinile încântaţi de aceste declaraţii, care constituiau o propagandă de prim ordin pentru Hong Kong după plecarea englezilor. Urmat de reporterii, care îl bombardau cu flash-urile, unchiul Ronald se urcă în Rolls însoţit de Chris şi de Patrick McLauglin. Roobie, Rita şi cu mine ne făcurăm loc în cea de-a doua maşină.

Eram puţin mirat de cuvintele mieroase ale unchiului meu, după ce îi auzisem filipicele împotriva comuniştilor şi ale uneltelor lor. Robbie, care îl cunoştea mai bine decât mine, îmi aruncă o privire ironică.

— Nu lua în serios declaraţiile exuberante ale financiarilor. De cele mai multe ori ascund gânduri care contrazic cuvintele…

Hong Kong-ul nu-mi făcu o impresie prea grozavă. Speram să mă trezesc într-un oraş de un exotism debordant, dar spre stupoarea mea mă aflam într-o metropolă care îţi amintea de un New York mai restrâns,

cu numeroşi zgârie-nori. Singura deosebire o reprezentau chinezii, care mişunau pe străzi ca miriadele de furnici. Reclamele şi firmele scrise, în majoritate în chinezeşte, mă dezorientară puţin, căci trebuie să mă uit în vitrină ca să-mi dau seama de ce este vorba. Albii erau foarte rari, în afară de turiştii care umblau în grupuri conduse de ghizi chinezi.

Puţin câte puţin ambianţa începu să mă enerveze. Acest New York invadat de oameni îmbrăcaţi ca europenii, dar cu pielea galbenă, se transforma în coşmar. Eram vag familiarizat cu imaginile acestui oraş ciudat, publicate în cărţile de călătorii, în ghidurile turistice, în revistele ilustrate sau văzute la cinema. Citisem că la Hong Kong, trăiau patru milioane de chinezi şi doar treizeci de mii de englezi. Cred, însă, că ultima cifră era exagerată deoarece europenii păreau de negăsit. Doar poliţiştii erau adevăraţi „bobbies" britanici, ceea ce mă liniştea puţin. Dar ce puteau face ei în această mare de galbeni care, după cum şi se părea, semănau toţi între ei.

Traversarăm străzile supraaglomerate din Kowloon, care prelungeau zona chinezească, peninsulă pe care şi-o păstraseră chinezii după instalarea englezilor în concesiunea de la Hong Kong. Ladder Street, Upper Lascăr Road, Cât Street, inundate de baruri, de mici restaurante, de magazine cu mărfuri de categoria treia, pe care nimeni nu le-ar cumpăra în Europa sau în Statele Unite, în afara sărăntocilor din lumea a treia care caută mărfuri la preţuri accesibile, după punga lor. Pe mese întinse în plină stradă se vindeau tot felul de lucruri comestibile: cârnaţi, orez, dulciuri, fructe, peşti, şerpi. Nu simţeam mirosurile deoarece aerul condiţionat din Bentley îmi proteja nările izolându-le de mirosurile din afară. Am remarcat ceva: chinezii sunt oamenii foarte ciudaţi, tinerii par foarte tineri iar bătrânii ramoliţi ca dracul. Nu vedeai indivizi între două vârste. Am văzut şi câteva fete drăguţe, eleve cu bluze albe şi fuste plisate, ca şi câţiva băieţi, care aveau un farmec deosebit în ciuda ochilor lor migdalaţi.

Un ferry-boat ne transportă în adevăratul Hong-

Kong. Kowloon-ul nu era decât vestibulul acestei insule acoperite de zgârie-nori, bănci, magazine de lux, restaurante chinezeşti şi japoneze la preţuri inabordabile, chioşcuri de ziare şi, mai ales, boutique-uri atrăgătoare cu aparate electronice la preţuri uluitor de mici în comparaţie cu cele din Europa.

Cortegiul nostru avansa cu greu prin furnicarul de oameni şi de maşini – limuzine, camioane, autobuze, cărucioare şi chiar câteva rikşe trase de oameni slabi, descărnaţi, dar care, sigur, ar putea să-i bată pe cei mai buni alergători de cursă lungă. Reclame luminoase, în continuă mişcare, se aprindeau în reprize acoperind edificiile cu un extravagant foc de artificii.

Cu toată curiozitatea mea faţă de tot ce vedeam în jur, observai că Rita, aşezată între mine şi Robbie, păstra tăcerea. Rece, impenetrabilă, urmărea trecerea miilor de pietoni care se încrucişau ignorându-se reciproc. Robbie avea o mină posomorâtă. Cred că era ciclotimic, încă un termen însuşit de la unchiul Charles, deoarece la el alternau perioadele de euforie, amabilitate, generozitate, cu stări depresive prelungite. Adeseori, aproape fără niciun motiv, îi brusca pe cei din serviciul nostru şi îi critica cu o vervă răutăcioasă pe cei din familie. Din fericire, aceste crize de neagră melancolie treceau repede. În schimb Rita putea să fie comparată cu un sfinx. Niciodată nu puteai ghici ce se ascundea sub surâsul pe care îl afişa pe buze fără să-şi schimbe expresia. Capabilă de nebunii, să accepte capriciile prietenilor şi chiar să le încurajeze excentricităţile, niciodată nu puteai să ştii dacă în sufletul său nu-i dispreţuia. Să fie în atitudinea lor o reflectare a unei anumite psihoze moştenite de la strămoşi? Să fie răsfăţul a doi tineri care consideră că totul le este permis? Adesea mă întrebam dacă fraţii lor de la alte mame semănau cu ei. Ştiam că sunt destui, deoarece unchiul meu a fost de şase ori căsătorit şi divorţat, dar că nu păstra niciun contact cu ceilalţi copii. Rita şi Robbie, respectând se pare un consemn sever, nu vorbeau niciodată de ceilalţi fraţi. Unchiul Ronald trimitea regulat

cecuri soţiilor părăsite şi copiilor lor, chiar dacă averile pe care le aveau erau destul de mari. Doar uneia dintre ele, care reuşise să-i stoarcă o sumă mare de bani după un proces zgomotos de divorţ, nu-i trimitea decât o mie de dolari pe lună pentru întreţinerea copilului. Cu excepţia lui Robbie şi a Ritei, niciunul dintre aceste vlăstare nu avea voie, fără să fie chemat, să treacă pragul caselor sale.

Într-o zi am încercat să caut motivul pentru care mă invitase, pe mine, simplul văr al lui Robbie şi al Ritei, să-i însoţesc în această călătorie. Se spunea în taină că ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de mama mea, sora lui vitregă, şi ar fi sedus-o profitând de lipsa ei de experienţă. Familia, scandalizată de această legătură incestuoasă, o măritase repede pe mama cu tatăl meu. Dar eu mă îndoiesc că unchiul meu ar fi profitat de inocenţa mamei mele deoarece la vremea aceea ea ştia ce voia şi n-ar fi cedat niciodată fratelui său vitreg, dacă nu i-ar fi împărtăşit sentimentele, Bănuiesc, chiar, că ea a fost capul răutăţilor.

Căsătoria dintre mama mea şi tatăl meu se dovedise catastrofală. Născută Sunderland, lady Elizabeth Darnley nu iertase niciodată originea burgheză a soţului său care, în ciuda bogăţiei sale, era pentru ea un parvenit. „Parvenit” este un fel de a spune. Strămoşii săi, toţi bancheri, îşi fondaseră banca încă din secolul XVIII. Şi banca aceasta a fost prosperă până la recenta naţionalizare.

Mama îi reproşa tatii pudoarea sa ridicolă, manierele sale depăşite şi mucegăite, ca şi lipsa de înţelegere faţă de prietenii ei din înalta societate. Ea detesta zgârcenia soacrei sale, care făcea crize de inimă de fiecare dată când Nina Ricci şi Yves St. Laurent, Courrèges şi Christian Dior îi trimiteau notele de plată. Ca să nu mai audă reproşurile care îi otrăveau viaţa, mama plătea din propriul buzunar toate cumpărăturile. Ajunsă la marginea răbdării, îşi părăsi soţul.

Un producător american, uluit de frumuseţea ei, îi oferi un rol secundar într-un film oarecare. Prezenţa ei, electriza mulţimea. Datorită ei filmul, nu prea reuşit, aduse

milioane în seifurile studioului. Cariera sa cinematografică începuse. Adoptă pentru scenă numele de familie al mamei sale: Montgomery. Mama mea s-a măritat şi a divorţat de câteva ori. Legăturile sale matrimoniale durau o lună sau două, apoi îşi trimitea soţul la plimbare. Cu un cinism scuzat doar de frumuseţea sa, declara ziariştilor extaziaţi de această performanţă: „Dacă m-aş culca cu toţi bărbaţii care îmi plac, fătarnicii ar zice că sunt o femeie destrăbălată. Ca să le închid gura mă mărit de fiecare dată când un bărbat îmi aţâţă libidou-ul. Dar cum preferinţele mele sunt schimbătoare, divorţurile urmează în ritm accelerat. Este minunat să te culci cu un bărbat o săptămână, două sau chiar trei. Apoi ajungi la saturaţie. Cum nu fac parte din femeile care se agaţă ca nişte lipitori de bărbaţii lor din cauză că mediocritatea nu le permite să-şi găsească alt idiot, gata să se lege la cap căsătorindu-se, îmi reiau libertatea de fiecare dată când simt nevoia. Sincer, n-aş putea să vă spun de câte ori am fost măritată. Mă trădează memoria. Într-o zi am să caut în agenda mea şi am să vă dezvălui «curriculum nuptiae»”.

Prin culise se şoptea că n-aş fi fiul tatălui meu Henri, ci fructul amorului interzis care-l unise pe Ronald Sunderland, marchiz de Beauclair, cu sora sa vitregă, Elizabeth Darnley.

Tatăl meu legitim a fost multă vreme urmărit de această fantomă a trecutului, cu atât mai mult cu cât nu-i semănam. „La cap e leit maică-sa, comentau cu acreală damele din Parc Monceau. Nicio asemănare cu Courtenay. Sărmanul Henri, ar fi meritat o nevastă mai bună”.

Când mama mea părăsi definitiv casa conjugală luându-şi doar propriile bijuterii şi blănurile scumpe, bunica jubila de bucurie. Părea o bătrână vrăjitoare care îşi lua zborul pe coada de mătură. În schimb tata a plâns în tăcere luni de zile. La bancă îşi păstra faţa imobilă, dar cum se întorcea acasă izbucnea în plâns. Şi plângea până a doua zi dimineaţă, când îşi refăcea figura pentru a se prezenta demn şi tare în faţa colaboratorilor şi clienţilor.

Alice îl salvă de la melancolia cronică. Veselă,

jucăuşă, transparentă ca un cristal, îl vindecă de disperarea care ar fi putut să-l ducă la nebunie.

Uneori tata mă privea lung. Se întreba, oare, dacă sunt fiul său sau bastardul rudei sale? Dar cei trei actori ai acestei enigme aveau gura cusută. Bănuiesc că tata mă accepta fiindcă îi aminteam de Elizabeth, visul vieţii sale. Mă iubea în felul său. Vreau să spun că mă trata dur. Oare mă pedepsea fiindcă nu era sigur că sunt fiul său? Sau aplica concepţia sa educativă foarte severă? N-am să ştiu niciodată. Atribuiam zgârceniei din familie subsidiile parcimonioase pe care mi le acorda şi caracterului său închis răceala cu care mă trata.

Alice nu-i născuse copii. Apariţia pe lume a unui nou Courtenay poate că ar fi dezlegat enigma. Tata poate că i-ar fi arătat o anumită preferinţă, l-ar fi răsfăţat, i-ar fi dat mai mulţi bani. Dar acestea sunt doar supoziţii.

Singura chestiune care mă tortura era indiferenţa mamei faţă de mine. Trimiţându-mi jucării foarte scumpe îşi închipuia că se achită de îndatorirea de mamă. După întâlnirea noastră la Danieli am înţeles adevărul.

Deocamdată şedeam în două luntri. De o parte tata, dur, politicos, arogant, iar de cealaltă mama, care părea că a uitat de existenţa mea. O situaţie care mă făcea să vărs. Trăiam într-o lume enorm de bogată. Dispuneam de toate avantajele, de toate privilegiile… Şi, totuşi, eram un copil nenorocit…

Traversarăm insula Hong Kong de la nord la sud şi ne oprirăm în faţa grilajului aurit al unei grădini atât de frumoase, atât de bine amenajate, atât de îngrijite, încât părea ireală. Fântânile strălucitoare aruncau gheizere de argint topit în cer. Pe colina din spatele nostru erau vile ascunse printre arborii tropicali, ferige uriaşe, boschete de trandafiri şi magnolii.

Palmieri, cocotieri şi o mare de orhidee în culori şi forme de o frumuseţe stranie creşteau în jurul vilei chinezeşti a unchiului Ronald. Joasă, dar foarte întinsă ar fi putut să adăpostească o sută de invitaţi.

În faţa casei, o terasă vastă domina Repulse Bay, un

golf magnific în care se legănau leneş yachturile, vedetele rapide şi unde amatorii de schi acvatic făceau demonstraţii spectaculoase. Vile împodobite cu coloane albe sau roşii, înconjurate de peluze verzi, se întindeau de-a lungul malului înflorit. Servitori în livrele îi serveau pe invitaţii care şedeau sub pergolele de trandafiii.

— Aici este aşa-zisul paradis al miliardarilor, îmi explică Robbie pe un ton indiferent. Kowloon-ul şi mulţimea sa de nenorociţi, Wanchai-ul şi turmele sale de prostituate sunt departe, foarte departe de aici. La celălalt capăt al lumii. Distanţa dintre săraci şi bogaţi este mai mare decât distanţa dintre pământ şi lună.

Vorbea cu un aer dispreţuitor. Dar nu puteam să-mi dau seama dacă îi dispreţuia pe cei din Kowloon sau pe miliardarii din Repulse Bay.

O masă pentru treizeci de persoane încărcată de argintărie, de porţelanuri de o fineţe extremă, de lumânări aprinse şi de flori îl aştepta pe unchiul Ronald şi pe invitaţii săi. În spatele fiecărui scaun stătea câte un chelner în alb cu şerveţelul pe braţ.

O orchestră plasată lângă un boschet de trandafiri începu să cânte în surdină o muzică de dans care amintea de anii cincizeci. Sute de lampioane chinezeşti, rotunde ca nişte bostani şi multicolore, dădeau grădinii un aspect feeric.

Unchiul Ronald îşi privi ceasul brăţară.

— Este ora opt! constată cu voce liniştită.

În clipa aceea se auziră pneurile maşinilor care opreau în faţa intrării. Unchiul îi primea personal pe invitaţi, onoare deosebită pe care o acorda doar unor înalte personaje, englezi şi chinezi, cu care avea relaţii de afaceri sau unor prieteni foarte sus puşi. Toţi domnii galbeni, firavi şi mărunţi, purtau cravate albe şi fracuri, cu excepţia unui individ vânjos, pe a cărui faţă era întipărit un surâs îngheţat, profesional. Severitatea costumului său negru croit fără gust era accentuată de o cravată neagră, largă ca un plastron.

Individul era un personaj foarte important în Hong

Kong, colonie ajunsă în amurgul dominaţiei britanice. Domnul Kuang, directorul agenţiei oficiale de presă chineze „China Nouă”, juca sub paravanul acestei agenţii rolul de reprezentant al Republicii Populare Chineze. El era acela care dădea vizele de intrare în vechiul imperiu al Soarelui Răsare, devenit cea mai mare ţară comunistă în Sud-estul asiatic.

— Agenţia noastră, domnule Sunderland, zise el, urmăreşte cu mult interes dorinţa dumneavoastră de a obţine o concesionare a petrolului. Sperăm că reuşita dumneavoastră va fi totală.

Unchiul Ronald se înclină cu politeţe.

— Vă mulţumesc pentru urările dumneavoastră!

Doamnele, delicate, fine, cu feţe surâzătoare, perfect machiate, purtau rochii create de mari croitori francezi, în schimb etalau cu discreţie bijuterii a căror modestie contrasta cu somptuozitatea toaletelor lor. După ce Madame Thatcher, de acord cu Deng Xiaoping, anunţase oficial că Hong Kong-ul va fi retrocedat Chinei Populare şi că administraţia sa va fi asigurată de funcţionari trimişi de Beijing, aceste doamne şi-au ascuns fabuloasele bijuterii în seifurile băncilor sau le-au expediat pe ascuns în Elveţia, Statele Unite sau Franţa.

Dineul debuta cu icre negre şi şampanie, apoi urmară mâncăruri alese care ar fi făcut cinste la Maxim’s sau la Père Bise.

Conversaţiile abordau banalităţi mondene, se vorbea de ultimul festival al artelor din Asia, despre ultimele filme turnate de domnul Kim Fu Wong şi despre câştigătorii curselor de cai din ajun. Apoi discuţiile alunecară spre politică şi se axară, în sfârşit, pe viitorul Hong Kong-ului.

Toţi miliardarii adunaţi în jurul mesei strălucitoare a unchiului Ronald se întreceau în a lăuda realizările epocale ale Chinei comuniste, fericita evoluţie politică şi economică imprimată de Deng Xiaoping şi avântul fantastic pe care Hong Kong-ul îl va cunoaşte după 1997. Domnul Kuang îi asculta cu un zâmbet enigmatic în colţul stâng al gurii închise. Privirea i se cernea printre

pleoapele închise pe jumătate şi trezea fiori comesenilor, care se întrebau ce se urzea sub fruntea acestui om care se desfăta vizibil văzând groaza de pe feţele comesenilor săi. Omul acesta era atât de antipatic încât îmi trezea instincte sadice. Citeam în ochii lui plăcerea unei pisici care se distra cu un şoarece aproape paralizat de groază. Că şi printre bogătaşi sunt unii care afişează un ataşament sincer faţă de ideile comuniste, nu mai miră pe nimeni. Naivii mişună în această lume atinsă de nebunie, în care contradicţiile se înfruntă în mod liber.

Domnul Wu, mare constructor şi rival al unchiului meu, îi spuse o întrebare aparent anodină:

— Concesiunile petroliere vă interesează mai mult decât lucrările de amenajare a Wanchai-ului?

Unchiul surâse cu bonomie.

— Ah, nu! Ţin mult la această reconstrucţie! Deja am băgat câteva miliarde în afacerea asta. Acum mi-ar fi greu să dau înapoi. Pe deasupra, am încredere în viitorul Hong Kong-ului.

Robbie, aşezat în dreapta mea, îmi şopti:

— A aruncat momeala! Lansată foarte abil! Să vezi ce va urma.

Stânjeneala provocată de prezenţa domnului Kuang nu se risipi decât după plecarea sa. El se retrase primul cum se şi cade unui înalt demnitar al Republicii Chineze. Sub lustrul politeţii oaspeţii unchiului meu se priveau cu suspiciune. Niciunul nu ştia ce se ascunde sub fruntea interlocutorului tău. Chinezii, şireţi prin definiţie, făceau un joc foarte periculos.

— Sunt sigur că China continentală şi coastele sale maritime ascund zăcăminte fabuloase de petrol.

Comesenii îl ascultau cu atenţie politicoasă înclinându-şi capul în semn de aprobare. Dar toţi, fără nicio excepţie, îşi spărgeau capetele ca să afle adevăratele intenţii. Petroliştii, care începuseră bătălia pentru noile concesiuni, nu se simţeau deloc în largul lor.

După miezul nopţii serata se termină şi invitaţii se retraseră, după ce îl invitară pe unchiul Ronald la recepţia

oferită în onoarea sa. Era un schimb de amabilitate strict respectat de ceremonialul chinezesc.

Eram atât de uluit de declaraţiile unchiului meu, încât îndrăznii să-l întreb:

— Unchiule, sunteţi într-adevăr, hotărât să vă lansaţi în prospectarea şi exploatarea petrolului chinezesc? Dumneavoastră, care l-aţi condamnat pe Hammer şi pe cei de-o teapă cu el?

Mă privi amuzat:

— Ăsta-i cel mai bun compliment pe care mi l-ai făcut. Înseamnă că am minţit cu atâta artă şi cu atâta siguranţă încât mi-am înşelat auditorii. Şi nu-mi mai spune „unchiule”! Este prea rece, prea oficial! Pentru copiii mei şi pentru cei apropiaţi sunt Ronald!

A doua zi, la micul dejun, Norton, majordomul englez, aduse pe o tavă corespondenţa particulară, ziarele şi o duzină de invitaţii, cu marginile aurite, la dineuri, la „cocktails parties”, la banchetele organizate la Jockey-Club sau la Royal Hong Kong Yacht Club.

În timp ce unchiul Ronald desfăcea scrisorile, Rita apucă un ziar la întâmplare, îl deschise şi îşi aruncă ochii pe un articol care îi trezi interesul. La început ezită, apoi, mi-l întinse.

— Citeşte! zise cu o voce incoloră.

Titlul scris cu litere mari îmi tăie suflarea. Era pentru mine o lovitură foarte grea. „Scandal monden la Monte Carlo. Contele Trionto, un nume cunoscut în înalta societate, a fost arestat pentru introducerea în circulaţie a unor cecuri fără acoperire şi pentru abuz de încredere”.

Emoţiile mă sufocau. Mă gândeam la Lucia şi la situaţia ei după această catastrofă care îi lovise familia. Acum era repudiată de prieteni. De acum va suferi şi va cunoaşte chinurile sărăciei. Oare mama ei va fi în stare să ţină cârma? Au părinţii ei mijloace s-o ajute? Trebuie să intervin ca s-o salvez?

Robbie remarcă tulburarea mea.

— Ce-i cu tine?

Rita îmi luă ziarul din mâna care tremura şi i-l dădu

lui Robbie. Acesta, după ce parcurse articolul, dădu din umeri fără să pară surprins.

— Mă aşteptam la asta! zise. Mă aşteptam.

— Trebuie să zbor ca s-o ajut! exclamai.

Ronald observă agitaţia mea. În ciuda împotrivirii mele, Rita îl puse la curent cu afacerea.

— Roy este nebun! Vrea să se bată cu morile de vânt! Ce-ai putea să faci pentru el?

Unchiul mă privi cu bunăvoinţă.

— Mila ta faţă de fata asta mă emoţionează. Dar e ridicol să faci pe cavalerul fără teamă şi reproş care zboară să şi salveze dulcineea. Fii realist! Ca să-ţi fac plăcere am să-i trimit un cec mamei sale. Dar pentru tine capitolul acesta este închis. Închis definitiv.

Apoi se ridică şi intră în casă.

— Marile familii care îşi pierd averea ar trebui să se facă uitate. Mafia celor bogaţi este puternică şi crudă, zise Robbie. Pentru ei, cei săraci, chiar şi cei din lumea lor, sunt nişte paria. Îi acceptă uneori cum erau acceptaţi pe timpuri bufonii de la Curte. Bogaţii trăiesc între ei, fac afaceri împreună, se căsătoresc între ei. Poate că într-o zi te vei căsători cu Rita. Chiar dacă se urăsc, toţi aleargă după un singur scop: banii. Şi sunt solidari când este vorba să lupte împotriva duşmanului comun: omul sărac.

Robbie era bine informat. Apoi continuă cu o voce egală:

— Săracii care pătrund în lumea celor bogaţi plătesc până la urmă oalele sparte. Moştenitoarele bogate îi acceptă uneori în paturile lor – dacă sunt foarte frumoşi – şi merg chiar în faţa altarului la braţul lor. Dar mai devreme sau mai târziu se plictisesc, deoarece în străfundurile sufletului îi dispreţuiesc pe cei săraci, îi consideră intruşi. Căsătoriţi sau nu, ei nu sunt decât nişte peşti, toleraţi pentru calităţile lor de masculi. Din când în când li se scoate pe nas originea umilă. Mai sunt şi săraci care devin bogaţi. Dar aceştia „nouveaux riches” nu sunt niciodată admişi în cluburile bogătaşilor din tată în fiu. Odată unchiul Charles mi-a vorbit de familia Astor care în

secolul XIX a amenajat în hotelul său magnific de pe Fifth Avenue o sală de bal în care puteau intra doar patru sute de persoane, elita New York-ului. Această selecţie severă a dobândit autoritate de lege nescrisă, dar cu atât mai imperativă. Şi această tradiţie se menţine până în zilele noastre.

Cuvintele acestea nu făceau decât să-mi mărească şi mai mult amărăciunea. Probabil că Lucia va fi silită să-şi câştige existenţa acceptând servicii umilitoare. Sau va deveni o întreţinută. Una dintre acele aventuriere care frecventează marile hoteluri şi cazinouri.

Ronald reveni la masa noastră. Râdea cu gura până la urechi.

— Câţiva antreprenori mi-au făcut propuneri să le vând şantierele mele din Wanchai. Telefonul sună fără încetare. Ei nici nu-şi închipuie că, în realitate, vreau să scap de toate bunurile mobile şi imobile din Hong Kong. Căci Hong Kong-ul este o lume pe ducă. În 1997 vom asista la înmormântarea sa.

Apeluri telefonice din Paris, Los Angeles, New York şi Pretoria ne întrerupseră convorbirea.

— Copii, până la dejun mergeţi şi vă plimbaţi. Rita, fă un tur până la golf şi arată-i lui Roy minunile de la Repulse Bay. Să vă uitaţi bine căci în curând paradisul acesta nu va mai fi al nostru. Nu mă bucură că va trebui să-l părăsesc, fiindcă îl ador, dar mai bine să-i primesc contravaloarea în dolari sunători decât să fiu anunţat că sunt expropriat fără despăgubiri. Vreau să lichidez totul pe insula asta blestemată… Dacă vă veţi hotărî să daţi o raită prin oraş – cunosc interesul Ritei pentru magazine – să nu vă îndepărtaţi de însoţitorii voştri. Aici răpirile sunt la modă. Wong, producătorul de filme pe care l-aţi văzut aseară, a plătit sume fabuloase pentru copiii săi răpiţi, unul câte unul, de către gangsteri.

Norton intră în urma unui croitor chinez care nu mai contenea cu temenele.

Ronald îi porunci:

— Luaţi măsurile acestor domni tineri şi faceţi-le câte

o duzină de costume albe, fiecăruia, să fie gata mâine dimineaţa!

Croitorul se înclină adânc.

— Aici, la Hong Kong, continuă unchiul meu, căldura este atât de umedă încât trebuie să-ţi schimbi cămaşa şi costumul cel puţin de două sau trei ori pe zi. Şi să nu uitaţi că la prânz Sir Neville ne aşteaptă la dejun, la Yacht Club! Roy, dacă ai chef să cumperi ceva, nu te sfii! Secretarul care vă va însoţi, va plăti totul. De altfel ai şi tu cartea ta de credit.

Pluteam de o oră la bordul unei vedete rapide care mergea de-a lungul coastei fermecătoare de la Repulse Bay. Ne-am încrucişat cu vase cu pânze, cu yachturi, cu catamarane şi trimarane, cu veliere de concurs extrem de rapide, ale căror echipaje se adunau pe partea de unde sufla vântul ca să contrabalanseze înclinaţia vasului.

— Aţi observat că Ronald nu se mai desparte de Chris? zise Rita.

— Trei zile o să fie nebun după ea iar în cea de-a patra o să-i uite şi numele, răspunse Robbie cu indiferenţă.

Goana vertiginoasă a vedetei, care îmi dădea frisoane de plăcere, o plictisea pe Rita.

— Hai să facem o plimbare cu maşina, zise ea. Să arătăm lui Roy oraşul. Marea e aceeaşi la Repulse Bey ca şi la Saint Tropez, la Palm Beach sau la Viareggio. Doar decorul terestru prezintă unele variaţii.

Lăsarăm cele două maşini, a noastră şi a însoţitorilor, într-un garaj în care şoferii au găsit cu greu locuri libere şi pornirăm imediat pe stradă, atraşi de spectacolul său dezordonat. Îi vedeam de aproape pe vânzătorii de şerpi vii, cărora le scoteau pielea înainte de a-i vinde, pe dentiştii care lucrau sub cerul liber, pe femeile bătrâne de când lumea care găteau pe tăciuni lipii, broaşte şi fripturi de câine. Mă uitam la tejghelele încărcate de vinuri, de haine, de tot felul de rădăcini, de elixiruri cu puteri miraculoase, de băuturi răcoritoare, de rulouri de hârtie pictată ca şi de tot felul de articole electronice, în cea mai mare parte uzate.

Afişe uriaşe anunţau ultimul film „kung-fu” ca şi superproducţii americane. La chioşcuri ziarele anunţau cumpărarea de către unchiul Ronald a societăţilor „World Wide Films” şi „International Investment Corporation”. Wall-Streetul reacţionase deja înregistrând creşteri spectaculoase la acţiunile Sunderland.

— M-ar tenta să fiu producător de filme, zise Rita.

Robbie îi răspunse zeflemist:

— Cu banii lui Ronald au să-ţi dea şi premiul Oscar!

Reacţiile acestor doi tineri mă uimeau. Evident, se iubeau, dar în acelaşi timp îşi lansau săgeţi înveninate care depăşeau limitele tachinăriei. Ce se ascundea sub aceste conflicte latente?

Robbie cumpără toate ziarele americane, franceze şi italiene care comentau trecerea societăţii „World Wide Films” în mâinile lui Ronald. Unii corespondenţi din Los Angeles îşi puneau întrebarea dacă studiourile sub noua conducere vor combate simpatiile prosovietice şi colaborarea cu cinematografia rusă inaugurată de Ted Turner, destul de nou la MGM. Se făceau supoziţii cu privire la studiourile „World Wide Films” sau orientarea lui Ronald Sunderland şi la influenţa lor în lumea de la Hollywood.

Robbie ne citea cu voce tare pasajele mai interesante în timp ce noi înaintam cu paşi mărunţi prin marea de oameni.

— Cred că David Cummings turbează! zise Rita. Ronald i-a jucat o festă pe care n-o va uita niciodată!

Deodată apăru în faţa noastră un tip tânăr, neras, murdar, cu blugi şi o vestă peticită de piele. Singurul său bagaj era o chitară pe umăr. Adidaşii săi vechi de o mie de ani şi trupul îi miroseau a sudoare râncedă care îţi producea greaţă. În calitatea mea de vechi „skunk” eram obişnuit să înghit fără nicio jenă mirosurile cele mai puturoase. Ne oprirăm în faţa acestui individ care ne tăiase calea. Rita făcu o mutră dispreţuitoare şi îşi duse batista parfumată la nas.

— Frumoasa şi delicata mea soră vitregă cu mirosul

atât de fin, zise individul zâmbind prietenește.

— Soră vitregă?! exclamai uluit.

Robbie zise cu milă:

— Roy, să ți-l prezint pe Red, vărul tău. Nu-i așa că are un aspect strălucit?

Red replică ironic:

— Citeai articole cu privire la ultima achiziție a tatălui tău…

— Este și al tău. Vrei, nu vrei, îi porți numele.

— Crede-mă că nu mă mândresc cu asta. Puțin îmi pasă de miliardele sale! Când va muri, va trebui să se mulțumească cu o groapă de doi metri pătrați într-un cimitir ca oricare dintre muritori. Chiar dacă îl închid într-un sicriu de argint tot o să-l mănânce viermii.

— Filosofia ta m-ar amuza dacă n-aș fi conștient de absurditatea ei, zise Robbie cu ironie.

— Absurdă? De ce absurdă? Și eu mă plimb ca și voi, prin Hong Kong. Respir același aer, privesc aceleași peisaje, trec pe lângă aceeași chinezi! Ce mi-ar mai trebui? Mă odihnesc ca și voi noaptea și mă trezesc dimineața proaspăt și bine dispus, mănânc cu poftă. Când am nevoie de bani cânt acompaniindu-mă la ghitară. Mi se aruncă câțiva bani cu care îmi cumpăr ce am nevoie. Este adevărat că nu stau la hotelul „Mandarin” și nici în vreuna din vilele care se înșiră pe Repulse Bay. În schimb sunt fericit. Nu mă tem că îmi voi pierde bogățiile deoarece nu am nimic de valoare la mine. Nu sunt nici țintă pentru teroriști și kidnapperi. Deci nu mă roade grija că mi s-ar putea fura milioanele pe care nu le am. Nu sufăr de boala care vă roade pe voi, bogații, zi de zi. Nu sunt nici blazat deoarece mă zbat mereu ca să-mi câștig pâinea de toate zilele. Voi nu doriți nimic fiindcă totul zace la picioarele voastre. Sunteți sufocați de monotonia existenței. În afară de dolari, de franci, de lire sterline, de mașini, de acțiuni, de zgârie-nori, mai sunt și flori, mai e cerul albastru, mai sunt fluturi. Este mult mai plăcut să te plimbi printr-o pădure, pe malul unui lac sau pe malul mării, visând la toate și la nimic, decât să te cocoșezi în fața unui birou ore

întregi ca să găseşti un mijloc de a înmulţi banii sau să urmăreşti cu teama în suflet operaţiunile de bancă, să aştepţi cu groază loviturile adversarilor, crizele economice internaţionale. Să-ţi construieşti un imperiu financiar? La ce bun? Viaţa mea este o vacanţă fără sfârşit. Toate fanteziile îmi sunt permise. Îmi place să vagabondez, îmi plac aventurile, să agăţ femei fără urmări, lenea… Îndeosebi lenea!…

Rod se opri istovit de tirada sa. Apoi ne salută vesel atingându-şi cu degetul fruntea bronzată şi se pierdu în mulţime. Eram uimit de lipsa sa de preocupări, de dispreţul său faţă de bani şi faţă de convenţiile care ne conduc.

— Un ratat! exclamă Robbie. La moartea lui Ronald n-o să uite să-şi pretindă partea de moştenire. Dezinteresul său se va opri acolo.

— Ronald îl detestă, adăugă Rita. Nu-i dă decât un ajutor de o mie de dolari pe lună. Nu merită nici atât!

Vocea ei suna răutăcios. O trăsătură de caracter care părea că îi este străină…

Yacht Clubul plutitor era o vastă construcţie originală, de culoare roşie purpurie, împodobită cu sculpturi aurite chinezeşti. Înainte de a deveni un cerc închis, cel mai elegant şi mai exclusivist din Hong Kong, fusese un bordel de mare lux. La Yacht Club chiar şi miliardarii chinezi aveau cu greu acces. Clubul era un vestigiu depăşit al colonialismului britanic în faza sa de dezagregare. În timpul splendorii sale era de ajuns o singură bilă neagră ca să nu mai fi admis printre membri. Numai chinezii înnobilaţi de Majestatea Sa britanică erau admişi în această Sfântă a sfintelor.

Ca să intri în club trebuia să ai Cartea de membru. Dar când am spus că am fost invitaţi de Sir Neville, şeful de sală ne conduse personal la o masă plasată lângă o fereastră deschisă spre mare. Mii de sampanguri, lipite unele de altele ca icrele, stăteau nemişcate pe apă. Aceste luntri fragile şi murdare serveau de adăpost refugiaţilor chinezi care nu primiseră permisiunea de a debarca la

Hong Kong şi nici dreptul de rezidenţă. Restaurantul era aproape plin. Acesta era singurul colţişor unde albii se puteau întâlni, fără ca să fie înghiţiţi de mulţimea de chinezi.

Sir Neville, fost guvernator al Hong Kong-ului, acum în retragere, ne primi cu politeţea aleasă a unui aristocrat englez de şcoală veche. Unchiul Ronald, de data asta fără Chris, şedea în dreapta sa.

— Presupun că după ce vă veţi retrage din activitate, o să vă instalaţi la Londra sau în frumoasa dumneavoastră reşedinţă din Sussex, zise unchiul în timp ce chelnerul aşeza pe masă mâncăruri tipic englezeşti.

— Dragă Ronald, nu pot să mă despart de acest oraş. Hong Kong-ul mi-a intrat în sânge. E ca şi cum m-aş fi născut aici.

— Şi ce veţi face după ce chinezii vor prelua puterea?

Sir Neville dădu din umeri.

— Nici chiar aşa! Dar nu cred că am să trăiesc până în 1997. Am deja şaizeci şi şapte de ani… Să schimbăm subiectul. Nu-mi place să mă gândesc la asta. Mă străduiesc să nu mă gândesc la viitorul acesta urât şi respingător. Mă liniştesc, însă, întâlnirile cu vechii prieteni! Nu mai am impresia că sunt singur şi părăsit de toţi. Nu mă voi întoarce în Anglia fiindcă acolo nu mă mai aşteaptă nimeni. După ce ai petrecut treizeci de ani la Hong Kong vechile cunoştinţe din metropolă sfârşesc prin a uita chiar că exişti. Soţia, copiii, mi-au murit. Şi nu mai sunt la vârsta la care să înnod alte legături. Nu mai sunt, dragă Ronald, decât un cadavru viu. Sau, dacă vrei, un condamnat la moarte amânat. Când o să ne mai revedem?

— Aş fi foarte fericit să vă revăd! Dar într-o zi sau două trebuie să plec din Hong Kong.

Aveam impresia că făceau un schimb de replici ca două automate care, afundate în gândurile lor, urmăreau fără interes un dialog aproape artificial. Sir Neville trăia în trecut pe când Ronald era chinuit de viitor. Părea preocupat. În timpul dejunului primise telefoane de la agenţii săi din New York, Paris şi Londra.

Fără să vreau, gândurile îmi zburară la Red şi la viaţa sa lipsită de orice grijă.

— Am senzaţia că te preocupă ceva, Ronald, zise gazda noastră.

— Am fost anunţat că acţiunile mele cresc vertiginos.

Posomoreala lui Ronald nu scăpă spiritului lui Sir Neville.

— Creşterea aceasta ar trebui să te bucure. Înseamnă că societăţile tale sunt în plină ascensiune.

— Sau că sunt indivizi care cumpără în secret acţiunile mele ca să devină majoritari în unele din consiliile de administraţie şi să-mi impună legile lor. Am rivali care vor să mă lase fără multinaţionalele care le aţâţă poftele. Dar ei uită că sunt un luptător încăpăţânat.

Sir Neville îşi strânse mâinile cu admiraţie.

— Dacă aţi şti cât de mult vă invidiez! Aveţi probleme de rezolvat, afaceri care vă complică viaţa, dar vă dau un sens, în timp ce eu n-am nimic de făcut. Vagabondez fără nicio ţintă pe străzile pline de necunoscuţi, mănânc de unul singur, seara răsfoiesc ziarele, apoi mă culc sperând să mor în timpul somnului, ca să nu mai suport corvoada zilei de mâine şi singurătatea care mă apasă ca o greutate de plumb.

Contradicţiile umane m-au intrigat totdeauna. În timp ce Red se bucură că este liber, Sir Neville ura vacanţa sa fără de sfârşit. Să fie vârsta cea care îi desparte atât de mult pe cei doi? Bătrânii nu au ce face cu libertatea lor. Această constatare adânceşte aversiunea noastră împotriva bătrâneţii. Eu n-am să devin unul dintre aceşti ramoliţi care abia îşi târăsc picioarele şi privesc cu tristeţe la tot ce se petrece în jur. Este adevărat că bogăţia are o influenţă considerabilă şi în acest domeniu. Miliardarii, chiar şi cei care au trecut de o sută de ani, au totdeauna în jurul lor o haită de linguşitori. Se găsesc mereu fete tinere şi frumoase gata să încerce să le trezească senzualitatea. Medicii se întrec între ei să le prelungească viaţa şi plăcerea de a trăi.

Bogaţii nu sunt niciodată singuri. Dacă îşi aleg

solitudinea, ca Edward Hughes, aceasta fiindcă o vor ei. Sir Neville nu este decât un pensionar afundat până la gât în mediocritatea poziţiei sale.

Acum câţiva ani mă aflam cu părinţii la Deauville. Asistam la un meci de polo. Trebuie să vă spun că ador meciurile de polo şi că visul meu este să-l depăşesc pe Porfirio Rubirosa. Lângă masa noastră era o masă ocupată de o pereche de tineri: o fată superfrumoasă şi un băiat superb, un student care, ca să câştige nişte bani, se angajase la salvamar şi umbla pe plajă scrutând marea în căutare de înotători ameninţaţi de înec. Fata părea teribil de îndrăgostită iar tânărul se uita la ea ca la cea de-a opta minune a lumii. Cred că îşi cheltuise toţi banii ca să-i rezerve o masă din cele mai scumpe, în loc să-i cumpere două bilete la tribună, unde preţurile sunt mai accesibile.

Un chelner se apropie de fată, îi şopti ceva la ureche, apoi îi arătă cu mâna un bătrân îmbrăcat elegant, cu un monoclu aurit, care îşi sorbea şampania în compania a trei domni în vârstă şi a doi tineri care, după atitudinea lor respectuoasă, păreau să fie ori secretari, ori din garda personală. Fata ezită un moment, zâmbi jenată, apoi, fără să ţină seama de consternarea partenerului său, se scuză şi se duse dezinvoltă la tipul cu monoclu.

— Ce spectacol scabros! zise acru Alice. Cine e ramolitul ăsta care agaţă fete?

Tata aruncă spre bătrân o privire de cunoscător:

— Face vreo cinci miliarde de dolari, asta îi explică „sex appeal-ul”.

— Şi bietul băiat? întrebă Alice cu milă.

— Mâine dimineaţă va găsi pe plajă o altă fată. Pun pariu că n-ar rezista nici la chemarea unei dame mai răscoapte dar cu degetele pline de diamante.

După scena aceasta iluziile mele cu privire la dragoste se mai risipiră…

La ieşirea din club Ronald refuză să răspundă la întrebările ziariştilor care se înghesuiau în jurul lui ca lăcustele în jurul unui arbust înverzit.

— Se pare că se pregătesc mari evenimente

financiare!

— Se aude că aţi început negocieri secrete cu un grup de constructori şi de bănci de investiţii din Hong Kong!

— Se vorbeşte de câteva miliarde de dolari americani?

— Vreţi să acaparaţi concesiunile petroliere ale Chinei comuniste?

— Fără comentarii! răspundea unchiul meu.

Îi salută cu mâna pe ziarişti apoi se vârî în Rolls-ul său făcându-ne semn să-l urmăm. Imediat ce maşina se puse în mişcare, Robbie îl întrebă intrigat:

— Nu sunt premature zvonurile care se aud în legătură cu negocierile acestea? Cumpărătorii nu vor fi tentaţi să ofere preţuri sub valoarea reală a investiţiilor?

— Nu! Toată lumea ştie că nu vând presat de nevoie. Am declarat că sunt gata să declanşez o campanie monstruoasă de construcţii la Wachai, ceea ce l-a alarmat pe Gordon Woo care vrea să pună laba pe cartierul acesta. El şi asociaţii săi vor semna foarte repede un acord cu mine. Este o chestiune de ore. Să ştii, Robbie, că îmi aşez pionii în aşa fel încât să-mi asigur o poziţie tare. Vânzarea are două scopuri: să scap de Hong Kong şi să fac rost de bani în acţiunea forţată împotriva „Petrolex-ului”. Cummings va încerca o contraofensivă. El crede că prin cumpărarea societăţii „International Investment Corporation” am rămas fără bani lichizi. Dar se înşală şi greşeala aceasta îl va costa scump. Foarte scump!

Când am ajuns acasă, la vilă, am avut surpriza să dăm peste un „garden-party” neprevăzut, organizat de Chris. Se răzbuna, probabil, pe Ronald fiindcă n-o luase la Yacht Club. Dar Sir Clive, un moralist foarte sever, nu l-ar fi privit cu ochi buni pe unchiul meu dacă ar fi intrat în club la braţ cu o păpuşă, ce nu reprezenta decât o atracţie trecătoare.

Chris invitase câţiva tineri din vecinătate, ca şi pe ofiţerii unei fregate britanice ce făcuse o escală la Hong Kong. Toată lumea dansa veselă pe terasă, lângă piscină.

Chermese asemănătoare se organizau adesea la Repulse Bay. Muzica rock zguduia zidurile groase. Chris se bâţâia aţâţată, ca o nimfă urmărită de o turmă de satiri.

Unchiul Ronald, un dansator pasionat în pofida vârstei sale, atras de spectacol, se băgă în mulţime şi o luă pe Chris din braţele unui locotenent de marină care, ofuscat de această intervenţie, îl bătu agresiv pe umăr.

— Ei, papa! Vezi-ţi de treburile tale şi lasă fata în pace!

Martorii la această scenă, care îl cunoşteau pe unchiul meu, rămăseseră stupefiaţi de lipsa de tact a ofiţerului. Unul din garda personală îl luă de guler şi de turul pantalonilor şi-l aruncă în piscină.

— Ca să-ţi calmezi nervii şi să înveţi bunele maniere!

Ceilalţi ofiţeri au vrut să intervină în ajutorul camaradului lor dar, informaţi cu privire la motivul plonjonului şi la identitatea oaspetelui, se opriră fâstâcindu-se. Evident, „garden-party” se termină şi musafirii se retraseră cu ochii în pământ. Furios, Ronald intră în casă însoţit de Chris înlăcrimată.

După amiază unchiul Ronald, încă prost dispus, mai primi câteva telefoane de la Paris, New York şi Zürich, care îl făcură şi mai irascibil.

Îmbrăcaţi de seară, ne pregăteam să mergem la domnul Hing Tiu Wong, cel mai mare producător de filme din Hong Kong, când majordomul aduse pe tavă un plic pentru unchiul meu. Acesta îl deschise, citi conţinutul scrisorii şi făcu ochi mari.

— Red a fost răpit! Aici, la Hong Kong! strigă. Gangsterii cer o răscumpărare de un milion de dolari. Nici mai mult, nici mai puţin! E nebun! Ce căuta el la Hong?

Noi confirmarăm că-l întâlniserăm de dimineaţă.

— Idiotul! De trei ori idiot! exclamă unchiul. N-am să plătesc niciun cent. Sunt sigur că a aranjat lovitura împreună cu pretinşii săi răpitori!

Am intervenit şi eu:

— Red dispreţuieşte bogăţia şi îi urăşte pe cei bogaţi!

— Cioace! ţipă unchiul meu servindu-se perfect de

această expresie golănească, semn că era înfuriat la culme. Nu mă voi lăsa dus de acest tâmpit! El şi complicii săi pot să aştepte mult şi bine milionul! Să plecăm!

Am remarcat că Chris nu era cu noi, dar niciunul dintre noi nu îndrăzni să întrebe ceva în legătură cu aceasta.

Serată la domnul Hing Ţin Wong avu loc în saloanele imense ale vilei sale, o combinaţie destul de nereuşită de baroc italian şi stil clasic chinezesc, şi pe peluza înfrumuseţată de o piscină de dimensiuni olimpice. Un amănunt trebuie, totuşi, subliniat: iarba, arborii, răzoarele cu trandafiri erau din material plastic. Din material plastic era şi mobilierul aurit îngrozitor, covoarele, statuile exotice, plantele decorative. Lipsa aceasta de gust avea o explicaţie. Gazda noastră avea, printre alte numeroase întreprinderi industriale, cea mai mare fabrică de material plastic şi expoziţia asta ţipătoare îi făcea publicitate produselor.

Domnul Wong este unul din numeroşii miliardari din Hong Kong. Când vorbesc de miliarde, nu fac nicio figură de stil. Cei care trăiesc pe această insulă cosmopolită nu au decât un singur scop: să se îmbogăţească şi asta cât mai repede.

De când împărtăşeam modul de existenţă al familiei Sunderland, noţiunea de bani îşi pierduse în ochii mei valoarea reală. Importanţa bancnotei verzi se deprecia. Când citeam în ziare că s-au furat bijuterii de valoare de zece mii sau douăzeci de mii de dolari, că o vilă s-a vândut cu un milion de franci elveţieni sau că o mare casă de modă dispunea de un capital de opt sute de mii de franci francezi, mă apuca râsul. Nici milionul cerut de răpitorii lui Red nu m-a impresionat. Acum numai sutele de milioane sau miliardele îmi trezeau respectul. Înainte un miliard reprezenta „psihologic” o sumă pe care nu mi-o puteam imagina. Între milioane şi miliarde se ridica o barieră de netrecut. Cifrele fabuloase le asociam cu bugetele marilor puteri.

Datorită unchiului Ronald am înţeles că un miliard

sau, dacă preferaţi, un milion, putea deveni „psihologic” o cantitate de bani pe care s-o pricepi. Căci se vorbea cu nonşalanţă de afaceri în care se aruncau miliarde. Era, însă, cât pe aici să cad jos când, într-o zi, am auzit o discuţie în jurul unei tranzacţii între două multinaţionale sau plurinaţionale, care ajungea la un trilion. Că cifrele care reprezintă distanţe interstelare pot să devină accesibile muritorilor – este adevărat, mai puţin numeroşi decât degetele de la o mână – asta mă lasă rece.

Probabil că zeii Olimpului erau pe vremuri nişte oameni foarte bogaţi, instalaţi pe vârful muntelui lor, aşa cum se instalează astăzi miliardarii din Hong Kong pe faleza de la Repulse Bay. Lumea antică, superstiţioasă şi idolatră, îi înzestrase pe aceşti oameni, care se detaşaseră de gloata săracă şi înfometată, cu puteri supranaturale. Povestea vieţii lor, înfrumuseţată de imaginaţia populară, s-a cristalizat sub forma unei mitologii care la origini nu avea nimic neomenesc. Un fel de „dinastie” a lumii antice care reproduce în zilele noastre, prin mijloace moderne, faptele „miliardarilor” de altă dată.

Faptul că unii indivizi pot să adune sume astronomice dovedeşte că sunt dotaţi cu un talent inexplicabil. Într-adevăr este uluitor să reconstitui în proporţii şi mai mari tezaurele Golcondei, să umpli până la refuz seifurile băncilor, să creezi reţele de organizaţii pe toate continentele şi să ridici zgârie-nori uriaşi pe lângă care faimoasele castele ale feudalilor nu sunt decât nişte amărâte de cocioabe.

Mă uitam la domnul Wong, gazda noastră. La şaptezeci de ani fetele îl răsfăţau şi îl dezmierdau şi toate astea în faţa invitaţilor săi şi chiar a soţiei. Era miliardar. Aşadar nu era nimic extraordinar.

Chelnerii, îmbrăcaţi după moda chinezească, aduceau cupe de şampanie pe tăvi din plastic roz încrustate cu monede de aur franţuzeşti, englezeşti, americane, spaniole, care ar fi umplut de bucurie pe cei mai pretenţioşi colecţionari. Tablouri de Corot, Degas, Gauguin, Picasso – un miliardar care se respectă trebuie să

aibă pânze exorbitante – împodobeau pereţii tapisaţi cu mătase roşie. Acuarele care la Paris se vând pe străzi, cu patruzeci de franci bucată, ornamentau din belşug saloanele festive.

— Amintiri din voiajurile mele în Oraşul Lumină! explică el râzând.

Era pirpiriu, slab ca un schelet, îmbrăcat în frac. Urâţenia şi bătrâneţea îi dispăreau în spatele veşnicului său surâs scânteietor. Fericirea înscrisă pe faţa sa ilustra succesele sale neîntrerupte. Soţia, scundă şi grasă, acoperită de bijuterii, nu-şi lua ochii de pe el privindu-l cu o duioşie nemărginită.

Casa de filme a domnului Wong lansa anual pe piaţă sute de filme, cât toată Asia, inclusiv India, la un loc. O reţea de şase sute de săli de cinema îi prezenta operele aducându-i venituri imense. Numeroasele filme turnate în India, dulcege şi fade, nu aduceau decât spectatori indieni. În schimb domnul Wong câştiga foarte mult datorită faimoaselor filme de arte marţiale. Piaţa internaţională, inclusiv cea occidentală, începea să-i deschidă porţile. Westernul american, care revenea ca modă, se înnoia în manieră chinezească.

Drăguţul domn Wong mai avea şi imobile lucrative, bănci, o reţea de hoteluri şi de magazine de lux. Familia sa cuprindea treizeci de copii şi nepoţi.

După ce l-am cunoscut pe acest om mi-am dat seama că miliardarii nu sunt feriţi totdeauna de nenorociri. După faimoasa declaraţie comună dată de doamna Thatcher şi tovarăşul Deng Xiaoping cu privire la viitorul Hong Kong-ului, blândul domn Wong aproape că nu mai închidea ochii. Nu avea încredere în cuvintele liniştitoare ale conducătorului Republicii Comuniste Chineze, care exprimau intenţia de a menţine actuala autonomie economică a insulei. Comuniştii nu sunt obişnuiţi să-şi respecte angajamentele. Zâmbitorul domn Wong ştia el ce ştia. După intrarea victorioasă a comuniştilor în Shanghai, aceştia au confiscat toate bunurile burgheziei. Domnul Wong cel bătrân, un industriaş prosper, abandonă totul şi

se refugie la Hong Kong. Fiul său, înzestrat de geniul de care v-am vorbit, a pornit de la zero devenind unul dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai insulei.

După dineu îl luă pe unchiul Ronald de o parte şi îi mărturisi îngrijorarea sa. Milioanele de locuitori ai insulei, în cea mai mare parte refugiaţi chinezi, sunt îngroziţi de ideea de a-i vedea pe comunişti invadând Hong Kong-ul după plecarea englezilor.

— Aduceţi-vă aminte, domnule Sunderland, ce s-a întâmplat în Vietnam şi Cambodgia după invazia comunistă. Jafuri, masacre, piramide de capete decapitate ridicate pe la colţurile străzilor, lagăre de concentrare, fuga înnebunită a locuitorilor îngroziţi… Îi invidiem pe străinii care au posibilitatea să zboare spre ţărmuri mai blânde. Chinezii din Hong Kong nu mai au voie să părăsească oraşul. Paşarpoartele britanice, pe care le avem, ne interzic de câţiva ani emigrarea în metropolă. Nu mai avem voie să stăm mai mult de trei săptămâni în Anglia. Hong Kong-ul a devenit o mare închisoare. Săracii nu mai pot să-l părăsească. Thailanda, Filipinele, Taiwanul, Singapore, Indonezia, Australia oferă permise de şedere numai milionarilor în stare să investească în aceste ţări. Singapore cere nici mai mult, nici mai puţin, decât 500.000 de dolari refugiaţilor din Hong Kong în schimbul unui paşaport.

Domnul Wong făcu o pauză să-şi tragă sufletul.

— Toţi oamenii de finanţe de aici, inclusiv cei vânduţi comuniştilor, comentează intrigaţi intenţia dumneavoastră de a scăpa de o parte din investiţiile din Hong Kong. Încă două operaţiuni ca acestea şi bursa se va prăbuşi. Concesionarea petrolului chinez este doar un pretext nu-i aşa?… Cunosc capitalişti din Hong Kong care cred că vor supravieţui deoarece 40% din devizele străine care intră în Republica Chineză, vin prin intermediul acestei colonii britanice pe moarte. În consecinţă, zic ei, comuniştii n-o să omoare găina cu ouă de aur. Dar se înşală…

Domnul Wong se uită în jur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că ceea ce voia să spună va rămâne confidenţial.

— Aţi cumpărat societatea „World Wide Films”, domnule Sunderland. Dacă aţi fi de acord, sunt gata să particip alături de dumneavoastră la o acţiune împotriva celor mai mari case de filme din Hollywood. În această bătălie pot lansa câteva miliarde de dolari, lichidităţi depuse în locuri sigure. Vă rog să reflectaţi bine. Ştiu că preferaţi să vă bateţi de unul singur, dar un bun aliat ar putea să vă fie util, domnule Sunderland. Deoarece aveţi duşmani puternici! Foarte puternici!

Unchiul Ronald a fost printre primii invitaţi ce s-au retras mulţumindu-i domnului Wong pentru ospitalitatea sa generoasă. Mai adăugă că va acorda cea mai mare atenţie propunerii sale. Cred că vorbea serios. Am o anumită intuiţie care îmi spune că mă înşel rar. Nu mi-a servit însă, în cazul Luciei deoarece mă îndrăgostisem de această domnişorică snoabă. Dar pe viitor n-o să mă mai las îmbrobodit.

În maşină unchiul Ronald ne zise prieteneşte:

— După dineul acesta ucigător meritaţi şi voi o plimbare ca să vă distraţi puţin. Numai că beleaua cu Red îmi ajunge. Nu vreau să mai dau şi de alte necazuri.

Făcu o mutră dezgustată.

— Deşi am o armată de gărzi personale!

După ce sosirăm acasă, Ronald se retrase în cabinetul său de lucru.

— N-am niciun chef să mă culc! zise Rita.

Comandă o Coca-Cola unui chelner, apoi continuă:

— Nu v-a mirat că Ronald n-a mai luat-o pe micuţa Chris la domnul Wong?

Robbie dădu din umeri plictisit.

— Am uitat să vă spun că înainte de a pleca noi la domnul Wong, Patrick i-a înmânat lui Chris un bilet de clasă lux pentru primul avion care pleacă în Europa, ca şi un plic cu bani. Asta dovedeşte că Ronald nu i-a iertat scena din grădină.

Rita zâmbi cu răutate.

— Sărmana Chris! Hong Kong-ul nu i-a purtat noroc!

Remarca sa ironică mă surprinse. De obicei se arăta

indulgentă, înţelegătoare. Am schimbat subiectul.

— Nu cred că Red s-a înţeles cu răpitorii săi!

VII

Sunt un idiot! Un mare idiot! Declaraţia asta solemnă nu trebuie să vă mire! Nu sunt în stare să pun punct final la un capitol terminat! Un exemplu: cazul Luciei, în fundul inimii mele sper, împotriva oricărei logici, că într-o zi Lucia va fi a mea. Că o să revină, că o voi strânge în braţe, că am să uit trecutul şi vom trăi fericiţi şi uniţi pentru totdeauna. Un termen pe care muritorii îl folosesc prosteşte, cu atât mai mult cu cât semnificaţia sa se confundă cu infinitul. Iar viaţa unei fiinţe omeneşti şi infinitul se exclud prin definiţie.

Îmi dau seama că toate punţile dintre mine şi Lucia sunt tăiate. Că ea nu va fi niciodată nevasta mea. Că tatăl ei este un escroc şi că afacerea asta murdară l-a ras definitiv, atât pe el cât şi familia sa, din lumea noastră. Moda Arsène Lupin, Raffles, Rocambole, a gentlemenilor tâlhari, a trecut irevocabil.

Atâta timp cât escrocul nu este demascat, onoarea sa este intactă. Dar când porcăriile ies la suprafaţă, prăbuşirea sa este iminentă. Lucia, fiica unui infractor arestat, fie el şi conte, deşi se pare că este vorba de un titlu uzurpat, trebuie să fie exclusă din viaţa mea. Romanul s-a terminat. Definitiv şi ireversibil. Şi totuşi eu sper. Ce oi fi sperând?… Imposibilul! Aşadar, sunt un idiot! Căci sunt incapabil să raţionez, să înţeleg realitatea care mă pocneşte peste bot de câte ori visez imposibilul!

Dar să reluăm firul vieţii mele care mă duce spre vârtejuri din ce în ce mai tulburi.

Am părăsit Hong Kong-ul cu avionul. Într-o dimineaţă frumoasă Boeingul ateriză pe aeroportul Marco Polo din Veneţia să-şi facă plinul şi să continue drumul spre Statele Unite.

— Vă las la Veneţia, copii, zise unchiul Ronald, deoarece trebuie să-mi continui turneul fulger la New York, Chicago, Frisco şi Anchorage. Apoi mă întorc în Europa. Petreceţi şi voi câteva zile de vacanţă. La Lido sau

unde vă cheamă inima.

Sosirea la Veneţia a fost organizată cu toată grija. Două Rolls-uri blindate ne aşteptau în faţa aerogării. Unul pentru noi şi altul pentru însoţitorii noştri. După necazul cu Red unchiul mări măsurile de precauţie.

— Dar, adăugă el, nu faceţi pe nebunii, suportaţi prezenţa permanentă a însoţitorilor.

Ne strânse mâna cu un aer preocupat, apoi ne despărţirăm.

— Ai noutăţi, Vernon? îl întrebă Robbie pe şeful însoţitorilor.

Acesta îşi scarpină ceafă cu un aer şovăitor.

— Umblă zvonul că marea bătălie dintre tatăl dumneavoastră şi David Cummings va începe zilele astea. Suntem în stare de prealarmă. Aşa se explică măsurile de precauţie…

Cele două maşini traversară podul care leagă uscatul de Veneţia. Robbie era bine dispus.

— Să vezi ce viaţă o să-i facă Ronald! E ciudat că David Cummings n-a învăţat nimic din toate loviturile eşuate pe care a îndrăznit să le îndrepte împotriva tatii.

Ne lăsarăm maşinile într-un garaj din Piazzale Roma, apoi ne îmbarcarăm pe o vedetă rapidă care ne duse la palatul Montenuovo. Primul meu gând a fost să-i dau un telefon mamei. Îmi era teamă de o primire şi mai rece. Cu toată atitudinea sa distantă, o iubeam. Uneori mă întrebam dacă vrusese să mă aducă pe lume sau existenţa mea se datora unui accident. Spre surprinderea mea mama îmi răspunse pe un ton vesel şi mă invită să iau micul dejun împreună la Danieli.

Alergai cu inima bătând să-mi spargă pieptul la hotel unde acelaşi recepţioner, slab ca un ţâr, îmi spuse cu o voce mieroasă că domnişoara Montgomery mă aşteaptă deja la restaurant. Mă privi neîncrezător. Credea, probabil, că e ceva necurat la mijloc căci nu putea să-şi închipuie că celebra actriţă americană ar fi putut avea un copil de vârsta mea. Presupunea că această legătură de rubedenie nu era decât un paravan menit să adoarmă bănuielile

amantului oficial al mamei.

O găsi la o măsuţă retrasă. Mă îmbrăţişă cu afecţiune, apoi îmi arătă cu un gest teatral un scaun lângă ea. Purta un costum gris perle de o eleganţă rafinată. O singură bijuterie – un diamant enorm – îi împodobea mâna frumoasă. Mă privi cu admiraţie.

— Eşti un băiat foarte frumos! Ştii asta? Semeni cu mine. Şezi lângă mine, aici, în stânga mea! Şi povesteşte-mi viaţa şi problemele tale de când nu ne-am văzut.

Atmosfera de la Danieli nu era favorabilă intimităţilor. Mulţi oameni, mai mult sau mai puţin celebri, o salutau, veneau să-i sărute mâna sau o priveau de departe cu admiraţie.

Mă prezentă prietenilor săi, actori sau regizori ai filmului la care lucra şi care îi adresau complimente, pronunţând simplu numele meu.

Un actor în vârstă, un bătrân frumos din anii cincizeci, mă privi cu curiozitate şi îi făcu mamei şmechereşte cu ochiul.

— Totdeauna ai avut gust, dragă Lisbeth! Sidney nu este gelos?

Îi sărută galant mâna şi se retrase. Mama surâse jenată.

— Toţi îl critică pe Sidney! Bietul băiat! Şi cu toate acestea mă iubeşte şi îl iubesc. Nu vreau să-l pierd! Te iubesc şi pe tine, fiindcă eşti copilul meu! Pentru Sidney simt o altfel de dragoste! El este viaţa mea!

Mă cuprinsese o mare tristeţe.

— Înţeleg, Lizbeth! Înţeleg!

Îmi luă mâna şi mi-o mângâie. Dar nu mai avea acelaşi farmec.

În timp ce chelnerul îmi aduse un mic dejun bogat, mama se mulţumi cu un suc de portocale.

— Trebuie să-mi păstrez silueta, îmi zise şi adăugă, cu mândrie: Nimeni nu-mi dă mai mult de douăzeci de ani! Am descoperit izvorul tinereţii!

Nu-mi spuse, însă, nimic de numeroasele „liftinguri” care îi asigură această aparenţă. Apoi mă întrebă cu ce

impresii am venit de la Hong Kong.

— Am stat prea puţin ca să-mi pot face o idee mai exactă despre această lume bizară. Ceea ce m-a frapat a fost numărul fantastic de chinezi.

Replica era idioată, dar nu găsii ceva mai spiritual. Lisbeth zâmbi.

— Acum câţiva ani am făcut un film la Hong Kong. Îmi amintesc că atentatele teroriste se succedau cu o frecvenţă îngrozitoare. Comuniştii voiau să-şi afişeze forţa iar membrii Triadei – gangsterii chinezi – se băteau între ei ca bandele de la Chicago în timpul prohibiţiei.

Făcu o pauză, apoi continuă iritată:

— De ce, oare, Ronald i-o fi declarat război lui Cummings. „World Wide Films" ar trebui să-i revină lui Cummings care i-a împrumutat lui Berman câteva sute de milioane de dolari, ceea ce îi oferă nişte drepturi. Ronald a dat totul peste cap.

— Unchiul nu-mi dezvăluie niciodată planurile, Lisbeth.

Scoase din poşetă o ţigaretă pe care chelnerul se grăbi s-o aprindă cu bricheta.

— Ronald m-a pus într-o situaţie penibilă, foarte neplăcută. David Cummings îmi este un prieten vechi. Mulţumită influenţei sale am obţinut totdeauna cele mai bune roluri. Berman nu s-a ocupat de studiourile sale. Ca şi unchiul tău, călătorea tot timpul. Era, incontestabil, un rechin. Astfel nu şi-ar fi făurit imperiul. Dar nebunia grandorii, tămâierile lăudătorilor, ca şi ale femeilor care îi preamăreau calităţile virile, l-au pierdut. Acum nu mai este decât un milionar oarecare. Fosta lui putere a fost făcută praf.

Îşi bău sucul cu înghiţituri mici.

— Cummings nu va ceda. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte între el şi unchiul tău.

— Lisbeth, nu pot face nimic în treaba asta!

Un groom se apropie în mare grabă şi se adresă roşindu-se mamei:

— Scuzaţi-mă, domnişoara Montgomery! Doamna

ducesă de Northland vă cheamă la telefon!

Lisbeth îşi ridică mâinile alarmată.

— Spuneţi-i că sunt în plină turnare! Plecată din zori! Am zburat!

O privii stupefiat. Refuza să vorbească cu mama ei. Această bătrână autoritară, care ţinea sub control toată familia, nu reuşise să-şi îmblânzească fata.

— Mă plictiseşte, mă plictiseşte, mă plictiseşte! strigă furioasă. Nu mai pot suporta veşnicele ei reproşuri! Nu permit nimănui să-l ponegrească pe Sidney!

Ne grăbirăm să terminăm micul dejun. Mama se grăbea să ajungă cât mai repede pe platoul de turnare. Eu voiam să uit de amărăciune, de decepţia mea. Pentru ce se căsătoresc oamenii! Ca să ajungă la complicaţiile acestea! La compromisurile acestea? E lamentabil.

A doua zi dimineaţa privirile îmi căzură pe o revistă de cinema aşezată lângă micul dejun.

— M-am gândit că poate vreţi să citiţi un articol şi că vedeţi o fotografie legată de acest articol, zise chelnerul.

Desfăcui revista şi în interiorul ei îmi descoperii fotografia la ieşirea din hotel, iar sub ea o notiţă maliţioasă în care se spunea: „Viaţa intimă a Elizabethei Montgomery iese la iveală. Frumoasă şi ingenua vedetă, care încarnează tinereţea veşnică, este mama unui adolescent cu alură de dandy. Aparenţele sunt adesea înşelătoare. La optzeci de ani Ninon de Lenclos aprindea inimile tinerilor săi admiratori. A descoperit cumva Elizabeth Montgomery elixirul lui Ninon?”

Uluit, citeam şi mă gândeam la aceste cuvinte murdare. Vedeam aievea zâmbetele sarcastice ale duşmanilor mamei. Când ieşii din palatul Montenuovo doi ziarişti mă asaltară cu întrebări indiscrete. Le dădui un singur răspuns: „Este o greşeală, domnilor! Nu sunt fiul Elizabethei Montgomery!”

După masă primii un telefon de la mama, care plângea cu sughiţuri.

— Roy, cum ai putut să faci una ea asta? Te-ai lăudat că eşti fiul meu! Sunt disperată, dărâmată, distrusă!

— Te asigur, Lisbeth, că n-am vorbit cu nimeni despre asta…

Tăcui, însă, imediat. Îmi amintii că atunci când am venit la Danieli îi spusesem recepţionerului că sunt fiul Elizabethei Montgomery. El a vândut taina ziariştilor. Apoi îmi amintii că verii, prietenii şi colegii mei de şcoală de la Paris şi de la New York cunoşteau adevărul.

— Lisbeth, sunt dezolat!… Acesta era secretul lui Polichinelle! O convenţie pe care o respectă toată lumea! Francheţea brutală a ziariştilor este condamnabilă!

— Dar de ce au ales tocmai momentul acesta? Trebuie să fie o explicaţie. Mi s-a propus rolul Scarlettei O'Hara într-un „remake" „Pe aripile vântului"! Rivalele mele, care vor să mă înlăture, au pus la cale campania de presă asta.

— Duşmanii tăi au profitat de prezenţa mea aici ca să-ţi facă rău. Regret foarte mult că am venit la Veneţia. Plec cât pot de repede din oraşul ăsta!

— Nu! Să nu faci asta! Comentariile veninoase o să se pornească mai îndârjit. O să ştiu să fac faţă furtunii. Crede-mă! Viaţa m-a învăţat nu numai să mă apăr, dar să şi ripostez. Hai să râdem de toţi tâmpiţii care încearcă să mă muşte…

Întors la palat povesteam cu tristeţe verilor mei discuţia stranie pe care am avut-o cu mama, când un servitor îmi aduse o invitaţie, cu marginile aurite, pentru o serată, care trebuia să aibă loc în seara aceea chiar pe yachtul domnului David Cummings. Acesta adăugase cu propria sa mâna că ar fi fericit să-l primească printre invitaţi pe fiul vedetei sale preferate. Aflase chiar în dimineaţa aceea din ziare că mă aflam la Veneţia. Arătai invitaţia verilor mei.

— Nici nu mă gândesc să mă duc!

— Dimpotrivă, zise Robbie. Du-te! Ai să-i întâlneşti acolo pe prietenii lui Cummings. Poate că ai să afli secrete interesante pentru noi.

— Invitaţia este pentru două persoane, zise Rita. Aş fi tentată să te însoţesc. Totdeauna am visat s-o joc pe Mata

Hari.

Robbie făcu o mutră contrariată.

— Gândeşte-te la comentariile reporterilor de scandal dacă află că fiica lui Ronald Sunderland, cel mai mare duşman al lui David Cummings, s-a strecurat printre invitaţii acestuia!

— Cummings are un băiat de vârsta mea. O să spun că m-am îndrăgostit de tinerelul acela. Romeo şi Julieta în secolul douăzeci.

Perspectiva nu-mi surâdea. Dar a încerca să rezişti unei femei când îşi pune ceva în cap este ca şi cum ai lupta cu morile de vânt.

Puţin mai târziu mama îmi telefona că ar fi fericită să mă vadă la Cummings.

Recepţia uriaşă oferită pe yachtul lui David Cummings trebuia să preceadă primul tur de manivelă la „Patru iubiri”, serial de televiziune care trebuia să concureze cu „Dinastia” şi cu „Dallas”. Aproape toate celebrităţile filmului italian erau invitate, ca şi toţi actorii americani şi francezi, vedete ale serialului. Reporteri, fotografi şi un numeros public asistau la sosirea personajelor îmbrăcate în ţinută de seară şi la urcarea lor pe punte. Aceştia îi salutau cu mâinile înmănuşate pe fanii care urlau entuziasmaţi în timp ce flashurile orbeau toată această lume în delir.

Am sosit împreună cu Rita care îşi impusese, până la urmă, voinţa. Yachtul, cu numeroasele sale saloane, era neîncăpător pentru mulţimea ce se îngrămădea, nu atât de plăcere cât din snobism şi obligaţii profesionale. În mulţime o recunoscui pe mama la braţul prietenului său. Părea fericită de această paradă publicitară deoarece o prezenta alături de omul pe care îl adoră. În dragoste Lisbeth era o excentrică. Nu avea ochi decât pentru Sidney. Fascinată de el nu se mai vedea nici pe sine.

Nu mă nemulţumea faptul că treceam neobservat, cu atât mai mult cu cât prezenţa Ritei mă punea pe jar. Ca să salvez situaţia o prezentai sub titlul de lady Darnley, puţin cunoscut în afara Angliei. După dorinţa unchiului Ronald

toate rudele sale apropiate purtau numele de familie ascunzând astfel apartenenţa la înalta nobilime. În lumea de azi, spunea el, titlurile nu fac altceva decât să înfrumuseţeze cărţile de vizită, să deschidă uşile anumitor saloane şi să asigure un loc mai mult sau mai puţin de frunte în înalta societate. De la un timp încoace nobleţea nu mai oferă nici măcar avantajul unei căsătorii bogate. Aristocraţia sărăcită s-a demonetizat. Închipuiţi-vă ridicolul unei secretare mărunte care şi-ar afişa titlurile de contesă sau de marchiză. Dacă un nobil nu are bani ca să-i dea strălucire titlului, nu-i rămâne decât să-l uite.

La bordul yachtului, în afară de mama şi de amantul ei, nu cunoşteam pe nimeni. Am recunoscut câteva vedete pe care le văzusem la cinema sau pe videocasete. Aşa că am rămas uluit când m-am izbit nas în nas cu Alice, care ieşea de la toaletă unde se dusese să-şi refacă machiajul. Exclamaţii reciproce de surprindere, de bucurie, îmbrăţişări.

— Ştiam că eşti la Veneţia, zise Alice, dar niciodată nu mi-aş fi putut închipui să te întâlnesc pe bordul acestui yacht!

— Şi prezenţa ta aici este surprinzătoare!

— Îl însoţesc pe Henri care a acceptat invitaţia lui David Cummings. Cumming este un om încântător.

— Nu ştiam că sunteţi prieteni.

— Nu suntem. Cummings a invitat câţiva bancheri cu care urmează să aranjeze o mare afacere.

— Lasă-te de glume! Nu e prea mică banca tatii ca să susţină un pirat de talia lui Cummiogs?

Alice răspunse mândră de competenţa sa.

— Singur, Henri nu i-ar putea fi de niciun folos. Banca sa ar putea să-i împrumute cel mult zece milioane. Iar Cummings are nevoie de mult mai multe. Se pregăteşte să cumpere o societate de multe miliarde.

— Ce bancă i-ar putea oferi o asemenea sumă?

— Niciuna.

— Atunci?

Pe faţa Alicei se întipări un aer misterios.

— Am să-ţi explic mecanismul. Este foarte simplu. Nicio bancă mare, fie ea Chase-Manhattan, City Bank, Barclay sau Bank of America, nu este autorizată să-i împrumute unui singur client mai mult de 15% din totalul capitalului său cotat la Bursă. Atunci una dintre băncile mari, care ar putea să-i acorde să zicem un miliard, ia iniţiativa de a mobiliza mai multe bănci importante capabile să completeze suma de care acesta are nevoie. De exemplu: Chase Manhattan a adunat şaizeci şi cinci de bănci ca să strângă douăsprezece miliarde necesare grupului „Atlantique Richfield" ca să înghită un holding industrial şi financiar. Bank of America a adunat paisprezece miliarde în modul acesta pentru ca „Socal" să cumpere „Gulf Oil-ul".

Unchiul Ronald îmi vorbise deja despre aceste operaţiuni gigantice. Dar mă surprinse darul Alicei de a prezenta în puţine cuvinte speculaţii foarte complicate în realitate. Când o interesa o chestiune, îi plăcea să se documenteze. Îmi amintii de eforturile pe care le făcea ca să aprofundeze tainele artelor decorative. Dar ceea ce îmi spunea acum mă zăpăcea de tot.

— Tata se bagă într-o coaliţie financiară împotriva omului care l-a salvat dintr-o situaţie din care ar fi ieşit jupuit?

Alice suspină.

— Henri este foarte mulţumit că i s-au adresat lui. Un împrumut mare pe termen scurt aduce beneficii considerabile.

Exclamai cu amărăciune.

— Tata are un caracter murdar!

Alice surâse jenată.

— Este tatăl tău, Roy.

— Cineva îmi spunea că în lumea afacerilor nu există prietenie!

Alice schimbă subiectul.

— Domnul Cummings a făcut cheltuieli mari pentru noi. El a pus la dispoziţia bancherilor şi a soţiilor lor un Boeing uriaş. Gratuit! Un gest princiar!

Apoi Alice îşi strânse mâinile rugătoare.

— Te rog să nu-i repeţi lui Henri ceea ce mi-ai spus. Nu-mi place când îmi face reproşuri. Te asigur că afacerea asta a provocat destulă răceală între noi doi.

Un strigăt de bucurie în spatele meu mă făcu să întorc capul.

— Roy! Ce plăcere să te văd aici, la Veneţia, în această ambianţă de vis!

Mă întorsei şi o văzui pe doamna Wharton îmbrăcată într-o rochie presărată cu diamante. Purta o parură de rubine ce aparţinuse împărătesei Iranului. Numeroasele sale „liftinguri" nu reuşeau să-i ascundă vârsta, cu atât mai mult cu cât lumina reflectoarelor şi ale flash-urilor reporterilor îi scoteau în evidenţă cele mai mici defecte ale feţei. Mă privi entuziasmată.

— Ce frumos eşti în seara asta! Smokingul alb îţi subliniază silueta de efeb! Şi cine este fata asta fermecătoare care te însoţeşte?

— Lady Rita Darnley! răspunsei fălţarnic.

Doamna Wharton îi întinse mâna făcând să strălucească rubinele care îi împodobeau degetele subţiri.

— Te felicit pentru cucerire!

În timp ce doamna Wharton îi dădea înainte cu tot felul de nimicuri, eu mă gândeam la situaţia mea. Mă găseam într-o situaţie foarte proastă. Proastă şi falsă. Să-l susţin pe tata, care îşi trăda prietenul, pe unchiul meu? Pe unchiul meu care se purta cu mine de parcă i-aş fi fost fiu. Mă întrebam ce crede Rita despre mine.

— Alice şi Henri se întorc mâine la New York, continuă doamna Wharton. Eu, însă, rămân la Veneţia până la sfârşitul lunii.

Îmi aruncă un surâs complice care părea că ascunde intimităţi suspecte. Îmi venea să vomit.

— Sper să te revăd, dragul meu Roy! Pe timpul şederii mele la Veneţia voi sta în palatul prinţesei Serracapricolo. Este cea mai bună prietenă a mea. Dă-mi numărul de telefon! Prinţesa dă aproape în fiecare seară câte un bal pentru prieteni. Va fi foarte fericită să te

cunoască. Vino şi cu prietena ta, dacă îţi face plăcere!

Un tânăr de vreo douăzeci de ani se apropie dezinvolt de noi. Smokingul său de mătase albă fusese croit de un mare croitor. Blond, foarte frumos, avea aerul unui sportiv de performanţă.

„Iată-l pe gigolo-ul doamnei Wharton!” mă gândii. Dar mă înşelasem, ceea ce aveam să descopăr mai târziu. Doamna Wharton făcu prezentările. Pe tânăr îl chema Jason Waring.

Prin uşa deschisă a unui salon ajungeau până la noi discuţiile gălăgioase ale jucătorilor care se strânseseră în jurul unei mese de „chemin de fier”.

— Ador hazardul! exclamă Jason. Hai să riscăm câteva mii de dolari la masa verde! Sau preferaţi ruleta?

Îmi era ruşine să spun că nu cunosc niciunul din jocurile acestea. Tatăl meu îmi interzise categoric să joc cărţi. Am mers de vreo două-trei ori, pe furiş, la Monte Carlo, dar sentimentul de vinovăţie, care îmi apăsa conştiinţa, îmi tăia orice plăcere. Nu mai spun de privirile bănuitoare ale crupierilor, care se întrebau dacă nu sunt cumva minor. Din fericire păream mai în vârstă decât eram în realitate. Sau poate că îmi făceam iluzii?

Invitaţia lui Jason, care îmi era antipatic, mă făcu să mă gândesc la jucătorii profesionişti, de care sunt pline westernurile. Apoi numele său, „Waring”, mi se păru vag cunoscut. Nu sunt chiar un Othelo ros de infidelitatea Desdemonei, dar insistenţele lui Jason de a se face remarcat de către Rita îmi trezeau dorinţa să-i trântesc un pumn în botul ăla de urangutan. Omul cel mai blând devine un monstru când e călcat pe coadă. Aveam impresia că nici nu se sinchisea că eram şi eu pe acolo.

Jason îşi repetă invitaţia.

— Lady Darnley preferă să danseze! răspunsei oferindu-i Ritei braţul, care mă urmă spre ringul de dans amenajat pe puntea din spate.

— Aş fi vrut să-mi încerc norocul la „chemin de fier”! protestă Rita după ce ne îndepărtarăm.

Părea că Jason o zăpăcise.

— Prezenţa noastră nu trebuie să fie remarcată! ripostai cu demnitate şi cu un oarecare resentiment.

Dansarăm un tango, apoi, ca s-o calmez, mă hotărâi să-i fac o concesie.

— Hai să jucăm la ruletă!

Rita acceptă repede propunerea.

— De acord! Dansurile acestea de bătrâni mă plictisesc de moarte!

Bănuiesc că perspectiva de a-l întâlni pe Jason o atrăgea mai mult decât ruleta. Ne îndreptam spre salonul de jocuri când auzirăm prin uşile deschise de la bar cearta gălăgioasă a doua femei scoase din minţi. Ţipetele lor ascuţite acopereau orchestra şi şuierăturile focurilor de artificii. Stridenţa uneia din voci mi se păru cunoscută.

— Montgomery şi Turner se ceartă pentru Sidney, peştele ăsta nenorocit care nu ştie altceva decât să cheltuiască banii celor două babe care îl admiră.

— Turner nu este bătrână. Dacă a trecut de treizeci de ani.

— În schimb Montgomery se apropie de centenar.

Mă cuprinse o ruşine îngrozitoare. Aveam senzaţia că toată lumea urmăreşte cu interes şi curiozitate conflictul absurd dintre două femei care nu se jenau să ofere un spectacol în faţa unui public avid de scandaluri.

— După această ciocnire cotele lui Sidney vor înregistra un salt spectaculos, zise un actor cu dispreţ. Ani de zile mi-am tocit coatele pe băncile de la American Film Institute ca să ajung să câştig pe lună ceea ce Sidney câştigă pentru o noapte de aşa-zis amor!

Rita se făcea că nu-l aude. Urmărea cu o admiraţie concentrată focurile de artificii.

— Lumea este atât de murdară! exclamai cu amărăciune. Atât de murdară!

Miliardele de stele căzătoare multicolore păreau o coadă strălucitoare de păun care acoperea o parte din orizont. Trei elicoptere zburau pe deasupra Veneţiei lăsând în urma lor trene luminoase care anunţau: „Patru iubiri”, „Patru iubiri”, „Patru iubiri”…

Mama şi rivala sa încetară să se mai înfrunte. Câteva clipe mai târziu, mama, mândră precum Cleopatra după ce-l cucerise pe Cezar, ieşi pe punte la braţul lui Sidney ca să urmărească focurile de artificii. Era doar un pretext, deoarece furia încă o mai sufoca, pieptul i se zbătea iar din ochi îi ţâşneau numai flăcări. Bijuteriile îi scânteiau ca nişte stele căzătoare.

Trecu pe lângă mine fără să mă observe. Dar Sidney, mai puţin nervos, deci mai lucid, mă remarcă şi îmi zâmbi ironic. Îmi venea să-i ard o labă acestui individ care o făcea pe mama să sufere, dar nu voiam să dau proporţii scandalului.

Focurile de artificii desenau arabescuri multicolore care aruncau culori bizare pe feţele spectatorilor. Nuanţele acestor culori se schimbau ca pielea cameleonilor.

Seara aceea a fost îngrozitoare pentru mine. Rita dădu dovadă de un tact demn de caracterul său drept şi bun.

— Cred că am putea pleca, zise Rita. E o serată monotonă! Ratată!

Nu făcu nicio aluzie la ceea ce spusese Alice despre combinaţiile financiare murdare ale tatii, nici la amantul mamei. O barcă cu motor, care făcea legătura dintre yacht şi Piazzetta San Marco, ne duse pe chei.

Ca să mă destind puţin, o rugai pe Rita să mergem pe jos până la palat. Fu de acord şi păstră tăcere ca să nu-mi tulbure firul gândurilor. Paşi ne urmăreau de aproape. Erau ai celor doi oameni care ne însoţeau pretutindeni.

Pe zidul unei case vechi văzui un afiş cu faţa surâzătoare a Karinei, care anunţa un concert la Milano, la o dată deja depăşită. Fotografia părea retuşată deoarece Karina pe care o cunoscusem avea ochii încercănaţi, colţurile buzelor căzute, obrajii palizi după ce se demachia. Cred că a fost singura care m-a înţeles. Dar o uitai repede deoarece scena cu mama la braţul lui Sidney mă obseda.

Ajunserăm la palat în acelaşi timp cu Robbie, care revenea dintr-o escapadă. Rita, văzându-şi fratele, îi spuse ce auzise de la Alice în legătură cu grupul de bancheri

care îşi propuneau să-l susţină pe Cummings şi îi acordaseră deja împramuturi pe termen scurt.

Nervii lui Robbie erau întinşi ca o coardă.

— Trebuie să-l avertizăm pe Ronald în legătură cu ceea ce se urzeşte în spatele lui.

Dar, ca şi soră-sa, nu făcu nicio observaţie în legătură cu comportarea puţin glorioasă a tatii. Sunt sigur că nu-mi reproşa trădarea tatii, chiar dacă îl condamna pentru că se aliase cu duşmanii lui Ronald.

Rita, aşezată într-un fotoliu, se uita distrată la o emisiune TV a serialului „Dallas”, ale cărui peripeţii idioate începeau să mă scoată din sărite. La început îmi plăcea foarte mult serialul acesta. Cât de schimbătoare este firea omului!

Robbie, nerăbdător, sună Casa Sunderland din New York, care funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi ceru legătura urgentă cu tatăl său. În timpul acesta majordomul ne servi cu băuturi răcoritoare apoi, se întoarse spre mine şi zise:

— Domnule Roy, în timpul absenţei dumneavoastră aţi fost chemat de câteva ori la telefon din Statele Unite de către domnişoara Karina. Tânăra părea foarte agitată.

— Chemaţi-o la telefon, vă rog!

— Îmi pare rău, domnule, dar n-a lăsat niciun număr…

La puţin timp după aceea Robbie obţinu legătura cu tatăl său care era la bordul avionului ce-l ducea de la New York la Paris. Ştirile primite de la fiul său nu-l tulburară, izbucni în râs.

— Sunt deja informat cu privire la manevrele lui Cummings şi ale complicilor săi şi am luat măsuri ca să-i reduc la tăcere pe adversarii mei. Aşa că nu-ţi mai face griji. Afacerile de la Hong Kong au fost aranjate după dorinţa mea. Am lichidat totul. De asemenea am restructurat vechiul grup al lui Berman. Am vândut o parte din aceste întreprinderi. Am închis câteva fabrici care înregistrau pierderi şi am redus personalul societăţilor pe care m-am hotărât să le păstrez. Sunt soluţii drastice dar

necesare pentru creşterea lichidităţilor mele şi pregătirea marii lovituri. Apoi am adoptat o metodă nouă care i-a găsit nepregătiţi pe rivalii mei. Am vrut să profit de efectul surpriză, să nu le dau timp să-şi organizeze apărarea. Ei nu se gândeau decât la atac. Aşa că am jucat toate cărţile. Am început aruncând pe piaţă pachete de acţiuni Cummings. Vânzări masive asociate cu o campanie violentă de presă. Am semănat panică printre cei care deţineau acţiuni Cummings, care acum caută să scape de aceste titluri. Ca să-mi măresc avantajele, am aruncat pe piaţă, fără asigurare, tot mai multe acţiuni. Bineînţeles că am folosit serviciile unor intermediari.

— Să vinzi fără asigurare? exclamă Robbie. Este un joc periculos! Foarte periculos! Niciodată nu poţi să excluzi riscul unui corner!

— Deocamdată nu pare probabil. Iar Bursa a reacţionat. Acţiunile lui Cummings au pierdut în douăzeci şi patru de ore 35% din valoarea lor. Afaceriştii de la bursă, care merg pe devalorizarea acţiunilor, au simţit mirosul de sânge şi s-au aruncat în atac. Atraşi de noua pradă, se pregătesc să profite de această şansă nesperată. Lupii se sfâşie între ei. David Cummings este un om terminat! În acelaşi timp, fără să vreau, am semănat haosul la bursă! Posesorii de titluri şi de depozite se înghesuie deja la ghişeele băncilor. Acum te las. Mai am şi alte lucruri de comunicat! La revedere! Am să te mai sun!

În timpul acestei discuţii la telefon cu amplificatoare numele tatii nu fu niciodată menţionat, ca şi cum nici n-ar fi existat. Îmi era ruşine de el.

Episodul „Dallas” se termină şi acum se transmitea jurnalul. Veşnicele informaţii de politică internă şi externă. Atenţia noastră fu atrasă de numele lui Ronald Sunderland pronunţat de crainic în legătură cu o grevă la o fabrică de mobilă din Milano, care făcuse parte din grupul Berman lichidat recent de cumpărătorul acestui grup. Apoi văzurăm cozi de şomeri aliniaţi în faţa birourilor de plasare şi auzirăm comentariile unui şef sindicalist: „Numărul muncitorilor aruncaţi în stradă de Ronald Sunderland

creşte cu fiecare oră. Pentru a obţine beneficiile de care are nevoie omul acesta se poartă mai rău decât rechinii feroci care infestează în prezent lumea patronală". Apoi cronicarul bursei anunţă căderea fulgerătoare a acţiunilor Cummings la Wall Street. „Se pare că efectul Ronald Sunderland îşi arată roadele. Politica sa financiară creează o panică generală. Presa de seară subliniază că şi cei mai duri afacerişti de la Wall Street par nişte novici pe lângă acest personaj. Pentru a distruge grupul Cummings şi a înghiţi „Petrolex-ul" el nu se dă înapoi de la niciun mijloc, oricât de brutal ar fi, ori cât de reprobabil. Bursele europene suferă repercusiunile dezordinii de la New York. Această explozie atomică în lumea marii finanţe va avea urmări în viitorul apropiat, cu atât mai mult cu cât Ronald Sunderland schimbă cu o şiretenie incredibilă toate regulile jocului". Apoi televiziunea prezentă buletinul meteorologic.

Robbie opri televizorul şi exclamă radios:

— Am spus totdeauna că Ronald este un geniu al marii finanţe!

Avui dintr-odată senzaţia că îl cuprinsese un grăunte de nebunie: ochii îi străluceau, muşchii obrajilor i se contractau, pumnii i se strângeau, atitudinea sa reflecta triumful. Iar Rita îşi bea calmă Coca-Cola.

Mă gândeam la tata şi la Alice şi încercam să-mi imaginez reacţiile lor după întorsătura evenimentelor care le complicau viaţa…

A doua zi de dimineaţă îmi luam micul dejun când sună telefonul. Ridicai receptorul şi abia recunoscui la celălalt capăt al firului vocea mamei plină de emoţie şi disperare.

— Roy, vino imediat aici! Vreau să te văd! Să-ţi vorbesc! Vino repede!

Mama plângea cu sughiţuri. Alarmat de strigătul ei neliniştit, mă îmbrăcai în grabă. Când să ies din palat, unul din garda lui Sunderland o porni după mine.

— Vreau să fiu singur! îi zisei iritat.

— Nu-mi faceţi sarcină dificilă, domnule! Am ordin să

vă apăr chiar dacă nu vreţi! Răpirea domului Red…

— Dar eu nu sunt un Sunderland!

— Sunteţi oaspetele patronului meu!

Ridicai din umeri înţelegând că orice împotrivire ar fi fost inutilă. În mai puţin de un sfert de oră eram la hotelul Danieli. Însoţitorul meu se instală în hol. O găsii pe mama în salonul apartamentului său, în halat de casă, nepieptănată, fără machiaj. Părea îmbătrânită cu douăzeci de ani. N-o mai recunoşteam. Lacrimile îi curgeau pe obrajii ofiliţi de suferinţă.

— M-a părăsit Sidney! ţipă cu o voce tragică. Astă noapte, pe când dormeam, şi-a făcut bagajele fără să-şi uite bijuteriile, şi mi-a luat şi o parte din ale mele, apoi a fugit ca un hoţ. Probabil că mi-a pus un somnifer puternic în paharul de lapte, pe care îl beau în fiecare seară înainte de culcare, deoarece n-am auzit nimic.

Mă simţeam pierdut. Ce aş fi putut să fac în faţa acestui necaz căruia ea îi dădea proporţiile unui dezastru. Că îi părea rău după Sidney, asta puteam să înţeleg. Am citit destule romane încât mă obişnuisem să mă identific cu personajele care îmi defilau în imaginaţie. Bănuiesc că se ataşase de el, că îl iubea cu pasiune, deoarece de multă vreme nu mai avusese bucuria să-şi îmbrăţişeze propriul copil, acum adolescent. Sidney putea să-i ţie loc şi de amant, şi de fiu.

Căutam febril argumente ca s-o consolez.

— Lisbeth, prietenul tău Sidney nu este singura fiinţă tânără şi frumoasă de pe pământ. Iartă-mi brutalitatea, dar tu ai putea să cumperi sute ca el!

Mă privi exasperată.

— Ce ştii tu despre dragoste, la vârsta ta?! Pentru voi, tinerii, totul se reduce la pat! Pentru voi doar sexul contează! Eu îl iubesc pe Sidney! Un sentiment pe care tu nu poţi să-l înţelegi!

Zâmbii cu indulgenţă.

— Ascultă, Lisbeth, la ora asta zeci de tineri caută un post de figurant pe platoul de filmare al celor „Patru iubiri”! Hai să-i vedem! O să poţi să-ţi alegi!

— Tu îmi propui asta?

— De ce nu? De ce femeile de o anumită vârstă n-ar avea dreptul să se îndrăgostească de prietenii propriilor lor copii? Să le desăvârşească educaţia sentimentală?

Ca să-i fac plăcere îi cântai ditirambii doamnei Wharton. Mama zâmbi printre lacrimi.

— Niciodată n-am să mai găsesc un al doilea Sidney!

Îi luai mâna şi o mângâiai cu afecţiune.

— Lisbeth, am senzaţia stranie că eu sunt tatăl şi tu fiica mea! Îţi dau sfaturi ca şi cum ai fi micuţa mea fetiţă adorată!… Hai, nu mai plânge, Lisbeth! Un om care se vinde celui care oferă mai mult nu e decât o marionetă. Este ca un obiect din casă, ca o… să zicem… ca o oală de noapte!… Într-o zi va veni Sidney să-ţi ceară iertare! Deoarece tinereţea este o marfă perisabilă!

Mama suspină.

— Vorbeşti ca un matur!

— Sunt deja matur! Trăind departe de tine m-am maturizat înainte de vreme!

Speram s-o conving pe mama. Dintr-odată făcu un efort care, se pare, o costă scump.

— Nu! Sidney nu poate fi înlocuit! Sidney este Sidney!

— Atunci ce să facem! S-o luăm de la început!

Îmi luă mâna între ale sale.

— Du-te la Sidney! Şi încearcă să-l aduci înapoi! Te rog, Roy! Te implor! Tu ai şti ce să-i spui! Vârsta vă apropie! O să găsiţi un limbaj comun!…

— Dar el nu mă poate suferi!… Apoi, unde să-l găsesc? Veneţia e mare!…

— La Turner, târfa asta l-a cumpărat! I-a plătit, probabil, mai mult decât mine!

Cu greu avu curajul să recunoască:

— Boarfa asta e mai tânără decât mine…

— Cred că tinereţea partenerelor este ultimul argument care ar putea să-l influenţeze pe Sidney!

Scena ar fi fost, într-adevăr, ridicolă: fiul implorând pe amantul mamei sale să se întoarcă în alcovul acesteia.

Cu mâna tremurândă scrise o adresă pe o foaie din agendă, smulse foaia şi mi-o dădu.

— Aici îl găseşti. De multă vreme javra îşi pusese ochii pe el.

Apoi adăugă pe un ton hotărât care mă îngheaţă:

— Dacă Sidney nu se întoarce, mă omor!

Argumentul nu admitea replică. Chiar dacă nu luam de bun ce spunea, nu puteam să nu ţin seama de riscuri. Cunoşteam caracterul capricios al mamei mele. Înnebunită de o dragoste călcată în picioare, era în stare de orice.

Băgai în buzunar hârtiuţa, o îmbrăţişai şi ieşii. Încă un idol care se sfărâma în faţa ochilor mei. Mama, pe care o idolatrizam altă dată, nu era decât o femeie ca toate femeile. Este îngrozitor să-ţi pierzi visele, iluziile. Trecerea anilor nu face decât să grăbească această operă distrugătoare…

Eram atât de dezorientat încât nu ştiam cum să procedez. Apoi îmi amintii de Alice. Ea ar fi putut să-mi dea un sfat. Eventual să vorbească cu Lisbeth şi s-o calmeze. La nevoie s-ar putea ocupa ea de Sidney. Oricum ar şti să se descurce mai bine decât mine.

Îi telefonai la hotel. Alice îmi dăduse numărul unde putea fi găsită, dar, spre dezamăgirea mea, recepţionerul mă informă că încă de dimineaţă domnul şi doamna Courtenay plecaseră în grabă din Veneţia. Dezastrul de la Wall Street explica plecarea lor intempestivă. Apoi îmi amintii de bunica din partea mamei, ducesa de Northland, dar severitatea şi intransigenţa acesteia o făceau incapabilă să-şi înţeleagă fiica. Aşa că nu îndrăznii să-i vorbesc de Sidney.

Nu-mi rămânea decât să cer părerea Ritei şi a lui Robbie. Era penibil, dar trebuia să le dezvălui halul de umilinţă în care se afla mama. Epuizasem toate celelalte posibilităţi.

Pe verii mei i-am găsit în salonul „Andreea”, ale cărui ferestre înalte cu vitralii colorate dau spre Canale Grande. Aşezaţi în două fotolii, răsfoiau ziarele şi revistele îngrămădite pe o măsuţă joasă, lângă ei. Mă întâmpinară

cu strigăte de bucurie.

— Citeşte presa! exclamă Robbie. Articolele despre Ronald apar pe prima pagină! E fantastic!

Mă lăsai pe o canapea şi răsfoii câteva cotidiene. Parcursei titlurile care comentau isprăvile unchiului meu. Epitetele curgeau în jurul numelui său. Geniu financiar, afacerist nemilos, rechin – o imagine foarte mult folosită – renovator al jocurilor de bursă, titan al unei societăţi multinaţionale de proporţii gigantice, combinator viclean, om al viitorului… Am găsit în cărţuliile dedicate ştiinţelor economice calificativul „cavaler alb”, financiarul fără teamă şi prihană care ia apărarea întreprinderilor în situaţii dificile, ca şi termenul de „cavaler negru”, afaceristul crud, piratul modern, care se aruncă asupra prăzii – întreprinderi sufocate sau uriaşi aparent intangibili – ca nişte hoituri asupra stârvurilor.

Unchiul meu apărea mai degrabă un „cavaler negru” avid de putere şi de bani. Îl vedeam, fără să vreau, într-o lumină prea puţin măgulitoare. Valorile pe care le preţuiam în copilărie căpătau treptat caracter negativ. Această schimbare mă umplea de amărăciune, mă scârbea. Toţi eroii mei, sau aproape toţi, se devalorizau ca acţiunile lui David Cummings. Faptul că unchiul meu prea puţin se sinchisea de scrupule era un trist adevăr. Poate că aşa e făcută lumea. Escrocii, ipocriţii, perfizii, profitorii care îşi vând prietenii şi foştii aliaţi fără să stea pe gânduri, dacă asta aduce bani, trebuie în mod fatal să-i învingă pe nenorociţii mai slab pregătiţi pentru această luptă inegală.

Dar problemele unchiului meu mă chinuiau mai puţin decât suferinţele mamei. Mă înarmai cu tot curajul de care eram în stare şi îmi vărsai tot năduful.

Robbie şi Rita mă ascultau cu atenţie şi simpatie. Disperarea Lisbethei nu-i impresiona prea mult. Cunoşteau viaţa ei sentimentală, care era mană cerească pentru revistele de scandal. Robbie zise foarte serios:

— Nu cred că Sidney a făcut o afacere bună. A trecut de la Scylla la Charibda. Ca să înţelegi pe ce mâini a căzut, o să-ţi povestesc o ispravă a Samanthei Turner, rivala

mamei tale. Ea are o casă de mode care, în realitate, nu e decât un paravan pentru o reţea de „call-girls” şi „call-boys”. Paralel, conduce un atelier fotografic foarte în vogă. Fetele ei furnizează ilustraţiile pentru cele mai sofisticate reviste de mode. Uneori protejatele ei atrag atenţia câte unui producător care vrea să-şi înnoiască grajdurile de starlette. Mai dispune şi de o colecţie de tineri care fac aceleaşi servicii.

Robbie se opri puţin, apoi adăugă posomorât:

— Aveam un prieten dăruit trup şi suflet Samanthei. Un băiat foarte frumos! Samantha îi promisese că-l ajută să intre în lumea filmului. Aşteptând acest moment Samantha se folosea şi abuza de el. Dar într-o zi, sătulă de el şi de dragostea lui, îi dădu cu piciorul, ca unei cârpe murdare. Prietenul meu s-a sinucis. Tragedia nu făcu decât să crească faima acestei femei. I se spune „Mâncătoarea de bărbaţi”…

— Atunci ce mă sfătuiţi?

— Să te duci la Turner, să-l cauţi pe Sidney şi să-i ceri o explicaţie, zise Robbie.

— Crezi că am vreo şansă de reuşită? Tipul ăsta m-a detestat totdeauna.

— E o încercare. N-ai nimic de pierdut.

Lisbeth mă însărcinase cu o misiune extrem de neplăcută. Să intru în casa unei duşmance victorioase şi să-i smulg prada. Să mă afund ca Tarzan în junglă în căutarea unei tigroaice care-i furase prada altei tigroaice.

Mă gândii să-i telefonez Samanthei apoi îmi zisei că trebuie să joc cu toate cărţile, să profit de efectul surpriză, ca unchiul Ronald.

La intrarea în hotelul Samanthei un portar îmbrăcat într-un costum veneţian din secolul XVIII, perucă, tricorn şi celelalte, îmi spuse pe un ton grav că doamna Turner este plecată de câteva ore cu echipa sa de modele şi de fotografi. O bancnotă de zece dolari îl îmblânzi şi pe un ton misterios mă informă că doamna Turner lucrează în Piaţa Leilor de lângă biserica San Marco. Urmat de departe de însoţitorul meu, alergai spre locul indicat, dar nu putui

înainta din cauza unei bariere de gură-cască ce priveau cu curiozitate la cei patru fotografi care luau instantanee fetelor şi băieţilor angajaţi să prezinte toaletele şi costumele ultimului strigăt al modei. Samantha indica poziţiile modelelor. Trebuie să recunosc că era o artistă în acest domeniu. Atitudinile îndrăzneţe şi extravagante combinate cu o senzualitate debordantă, atingeau culmile artei. Echipa mai cuprindea o armată de croitori, de garderobiere, de machieze, de tehnicieni. Fetele, toate elegante, păreau mai naturale decât băieţii care arborau surâsuri prefăcute şi care se simţeau stânjeniţi, în ciuda aerului degajat pe care-l afectau. Printre ei îl descoperii şi pe Sidney, dar îmi fu cu neputinţă să mă apropii de el. Indivizi cu mutre sinistre îi împiedicau pe intruşi să deranjeze echipa în plină activitate.

Privirile mele se îndreptară spre Samantha Turner. Trebuie să-ţi cunoşti bine inamicul înainte de a-l ataca. Era uşor s-o identifici datorită comportării sale autoritare, cuvintelor sale aspre şi tăioase, ochilor săi poruncitori. Era, fără nicio îndoială, o femeie cu cap, care nu-şi lăsa niciodată prada. Mama găsise în ea o rivală dură, cu atuuri puternice.

Aş fi pariat că Samantha îi făcuse multe promisiuni lui Sidney. Acesta mă zări, dar întoarse capul ostentativ. Din atitudinea sa înţelesei că n-aveam nicio şansă să-l conving să se întoarcă. Lisbeth pierduse partida.

Dar un Courtenay nu dă niciodată bir cu fugiţii. Nu-mi rămânea decât să mă adresez direct Samanthei. Îmi pusei în joc toate talentele diplomatice ca să ajung la scopul pe care-l urmăream. Nu se punea, însă, problema s-o acostez pe stradă, în mijlocul echipei. Trebuia să găsesc un moment potrivit.

Am urmărit de departe echipa. Am mâncat lângă ei, la acelaşi restaurant. La ora patru după amiază activitatea încetă şi Samantha se îndreptă cu colaboratorii săi spre hotel. Era urmată de aproape de o fată ştearsă, cu faţa colţuroasă, posomorâtă, urâţită de nişte lentile enorme de mioapă, îmbrăcată fără nimic ieşit din comun şi care,

aparent, juca rolul de secretară. Mă ţineam după Samantha căutând o soluţie care să-mi permită să mă apropii de ea şi să încep o discuţie. Dar degeaba. Samantha, foarte preocupată, se oprea din loc în loc şi dădea dispoziţii secretarei sale, care le notă într-o agendă. Sosite la hotel, dispărură în interiorul acestuia fără ca eu să găsesc o ocazie ca să le pot acosta.

De data aceasta mă adresai direct recepţionerului. Un bacşiş de douăzeci de dolari îl făcu blând ca un miel. Îmi făcu un semn cu ochiul, mă rugă să aştept o clipă şi vorbi la telefon. Gândul la o întrevedere cu Samantha mă îngrozea căci, cu toată frumuseţea sa artificială, mie mi se părea o Gorgonă.

Recepţionerul se întoarse spre mine:

— Doamna Turner vă primeşte! Groomul vă va duce la ea.

Am tras aer în piept. Aveam senzaţia că sunt un toreador ce se pregăteşte să înfrunte taurul pe arena cu nisip fin. Condus de un adolescent îmbrăcat în roşu pătrunsei într-un salonaş baroc. Un birou plasat la intrare strica armonia interiorului.

Secretara mi se adresă pe un ton aspru.

— Vreţi să vorbiţi cu doamna Turner, dar ea este foarte ocupată. Aş putea eu să-i transmit mesajul dumneavoastră.

— Este o chestiune personală.

Mă privi cu ironie.

— Toţi veniţi cu acelaşi pretext.

Se ridică, deschise uşa unui salon şi mă invită să intru. Samantha, care studia fotografiile, îşi întrerupse activitatea şi cu o privire de expertă mă examină din cap până în picioare, abia răspunzând la salutul meu.

— Aţi mai lucrat ca model până acum? mă întrebă pe un ton rece, profesional, dezminţit de o umbră de interes care făcu să-i lucească ochii cu gene lungi, întoarse.

— Altceva mă aduce la dumneavoastră. Aş vrea să vă vorbesc de Sidney.

Samantha surâse vag intrigată.

— Este prietenul tău? Este un băiat fermecător. Apariţia nudului său în „Playmale” a fost primită favorabil de un mare număr de cititoare. Şi tu ai putea avea mare succes dacă ţi-aş folosi fotografia pe afişele care prezintă ultimele creaţii ale lui Cardin şi Boss.

Tuşii nu atât ca să-mi limpezesc vocea, cât să-mi înving timiditatea.

— Dar să vorbim de Sidney…

— Lasă-l pe Sidney. Să vorbim de tine!

— O să devină un call-boy?

— Poate, dacă vrea. Eu nu-i cumpăr decât fotografiile, în exclusivitate. Eu însă mă ocup de puicuţe şi de viitorul lor.

— Dar Sidney?

— Băiatul ăsta mă roagă de multă vreme să-l angajez în echipa mea. Vrea să fie actor de cinema. În ciuda eforturilor pe care le face, este destul de slab.

Aprecierile dubioase ale Samanthei îmi amintiră de accentele de disperare ale mamei mele care vede în el a opta minune a lumii.

Mă lansai curajos în atac.

— N-aţi putea renunţa la acest tânăr?

— Vrei să-i iei locul? Este loc destul pentru amândoi, ca şi pentru alţi candidaţi! Dar de unde interesul acesta pentru Sidney?

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Te place atât de mult? Te pomeneşti că eşti pederast? Nu pari.

Suspinai.

— Am alte motive foarte puternice!

— Aş putea să-i dau papucii în orice clipă. El are nevoie de mine, nu eu de el. Dar n-aş vrea să-i fac plăcere bătrânei zgripţuroaice Lisbeth Montgomery!

Îmi căzuse faţa.

— Bătrâna zgripţuroaică este mama mea.

Samantha căzu pe gânduri, apoi izbucni în râs:

— Şi tu intervii pentru peştele ei? Crede-mă, tinere, eşti cel mai extraordinar tip pe care l-am cunoscut

vreodată!

— Sunt gata să vă despăgubesc generos pentru Sidney…

Râsul ei spart mă enerva.

— Şi cât eşti dispus să plăteşti?

— Dumneavoastră fixaţi suma!

Pe faţa ei apăru un surâs ironic.

— Ştiu că ea are mulţi bani. Şi eu sunt o femeie bogată. Nu mă interesează banii Lisbethei Montgomery. Îl păstrez pe Sidney… În schimb pentru tine aş putea să fac ceva…

Simţeam că misiunea mea a eşuat. Trebuia să schimb tactica. Cel puţin să-mi salvez obrazul.

— Îmi pare rău, doamnă Turner, dar nu mă interesează propunerile dumneavoastră. Nu visez să devin nici actor de cinema, nici manechin, nici să mă las cumpărat de femei bătrâne care vor să-şi păstreze iluzia tinereţii.

Mă purtam bădărăneşte dar simţeam o mare satisfacţie fiindcă îi răneam mândria. Cred că am fost primul interlocutor tânăr în stare să-i spună în faţă un adevăr atât de crud. Dacă privirea ei ar fi putut să mă prefacă în stană de piatră, ar fi făcut-o.

Mă înclinai în faţa ei şi ieşii.

Încerc să şterg din memoria mea discuţia pe care am avut-o peste o jumătate de oră cu mama la hotelul Danieli. Era mai mult un monolog – al meu – punctat de suspinele şi gemetele Lisbethei căzută în prăpastia disperării. Ştiam că avea o fire pasionată, că îl adoră pe Sidney şi că la şocul psihic se adăuga rana, greu de vindecat, a amorului propriu. Şi nici nu puteam face nimic ca s-o liniştesc. „Doar adulţii pot să dea proporţii catastrofale unor asemenea incidente” gândii întristat. Îi propusei mamei să rămân seara la ea ca s-o distrez şi să încerc să-i schimb gândurile, dar îmi răspunse că preferă să rămână singură cu durerea să o îmbrăţişai şi mă retrăsei tulburat.

Când mă întorsei mi se spuse că mă căutase iarăşi Karina la telefon din Statele Unite. Majordomul adăugă cu

un aer îngrijorat:

— Îmi permit să vă atrag atenţia că domnişoara Karina părea foarte deprimată.

Nu eram îndrăgostit de fata asta, dar observaţia majordomului mă întrista. Încercam faţă de ea un sentiment de tandreţe care nu excludea o nuanţă de milă. Mă impresiona singurătatea ei. În mijlocul orchestrei sale era mai solitară decât un pelerin pierdut în plin deşert.

Mă adresai lui Robbie:

— Centrala voastră telefonică din New York n-ar putea să localizeze postul de la care mă cheamă dacă, din întâmplare, lipsesc iarăşi?

— Le-am cerut s-o facă. Cred că este posibil.

Deodată un zgomot de geamuri sparte se auzi de jos.

— Cred că cineva a aruncat cu piatra în faţadă! exclamă majordomul.

Pe coridor răsunară paşi grăbiţi. Se auzi un semnal de alarmă, dar fu repede oprit. Apăru Benton, şeful gărzii, cu un pistol în mână, pe care, însă, îl băgă repede în teacă.

— Nu-i nimic grav, domnule Robbie! Nişte derbedei au aruncat cu pietre de pavaj în ferestre. Apoi au fugit cu o barcă cu motor. O agresiune inexplicabilă! Doar dacă…

— Doar dacă… ce?

— Nu se pregăteşte ceva…

A doua zi dimineaţă furăm treziţi de strigătele unei mulţimi adunate în faţa palatului. Ne uitarăm pe fereastră şi văzurăm sute de indivizi îngrămădiţi în bărci care agitau diverse pancarte pe care erau înscrise cuvinte ostile la adresa unchiului Ronald. Pe una din pancarte se citea denumirea fabricii de mobilă din Trevise, închisă după lichidarea grupului Berman. Muncitorii şomeri îşi manifestau furia. După două ore gloata se împrăştie.

Dar în noaptea următoare s-au tras focuri de armă asupra palatului. La ordinele lui Robbie, de acord cu Benton, gărzile noastre nu ripostară. Nu era de conceput o încăierare pe teritoriul italian între şomerii italieni şi oamenii noştri înarmaţi. Poliţia făcu o anchetă care nu duse la nimic. Trăiam ca într-un castel asediat.

A fost informat unchiul Ronald care ne ordonă să ne întoarcem imediat la New York. La întoarcere avionul nostru trebuia să aterizeze la Zürich ca să-l ia pe Lester Ross, încă un avocat şi doi bancheri elveţieni.

După miezul nopţii părăsirăm pe furiş palatul printr-o uşă ascunsă care dădea într-o străduţă laterală. Ne era teamă să nu fim atacaţi pe drum de brigăzile roşii, dar temerile noastre nu se adeveriră. Boeingul nostru îşi luă zborul fără incidente.

— Iată sfârşitul unui sejur agitat! exclamă Robbie contemplând prin hublou ghirlandele de lumini care păreau că ornează pământul.

Eram cufundat în gândurile mele. Mă rodeau remuşcările. O abandonăm pe Lisbeth. Speram să găsească un nou Sidney care s-o consoleze, s-o facă fericită. Chiar şi o fericire artificială este mai bună decât vidul singurătăţii.

Îmi amintii şi de Karina. La New York îmi va fi mai uşor să iau legătura cu ea. În America era celebră ca David Bowie, ca Michael Jackson, ca Prince, ca Madonna. Biata Karina! Nefericită cu toate succesele şi milioanele sale! Când va ajunge la fericirea, care tot fuge de ea?…

În noaptea aceea Lester Ross şi cei trei tovarăşi ai săi se îmbarcară în avion la Zürich. Costumele închise la culoare, cravatele sobre, pălăriile negre, indispensabilele umbrele le dădeau aerul tipic al oamenilor de afaceri sau ai legii.

Am admirat totdeauna abilitatea lui Ross în relaţiile sale cu ziariştii. Îi păcălea cu şiretenie. Mă uitam cum se strecura printre ei fără să fie observat. Se adapta ca un cameleon, se identifica cu peisajul, cu mediul. Apărea ca un burghez elveţian bogat, care nu avea nimic de a face cu şeful serviciilor secrete ale unchiului Ronald. Deghizarea sa perfectă nu se datora perucilor, nici unor bărbi sau mustăţi false, nici machiajului. Expresia feţei, costumul, îl făceau să treacă neobservat în mijlocul mulţimii.

Boeingul, după ce îşi făcu plinul, îşi continuă zborul.

Robbie îi invită pe noii pasageri la un supeu

somptuos. Ross se mulţumi cu o omletă, un „steak” dublu şi trei sticle de bere. Gusturile sale culinare simple ar fi putut, eventual, să-l trădeze. Accesul său în mediile în care se învârtea se datora în parte şi cunoaşterii perfecte a numeroase limbi străine. Deşi era american get-beget, în Franţa îl considerau francez, în Anglia – englez, în Olanda – olandez, în Arabia – arab. Unchiul meu îi dădea un salariu fabulos pe care, de altfel, îl merita.

Robbie povesti ce necazuri am avut la Veneţia din cauza muncitorilor care îşi pierduseră slujbele.

— Această manifestaţie, care ne priveşte direct, este o nouă experienţă pentru mine.

Avocatul, un anume Karl Brunner din Zürich, îşi ridică îngrijorat capul.

— Inevitabil, între lumea financiară şi lumea industrială este un conflict iminent, spuse el. Masa bănească – eurodolari, petrodolari şi alte monede vagabonde – care au invadat piaţa mondială, caută mijloacele cele mai rapide de fructificare. Ele impun industriei noi reguli, care dezechilibrează mersul producţiei, deoarece cer intensificarea eforturilor. Iar perspectivele superproducţiei aduc tot cortegiul de nenorociri: inflaţie, speculaţii deşănţate, fuga capitalului, şomaj, panică la bursă, falimente, deprecierea titlurilor de valoare, balanţe de conturi deficitare, pauperizare generală…

— Precizările dumneavoastră sunt prea sumbre, zise Felix Ebneter, un bancher rotofei cu obraji roşii şi netezi ca de copil. Marea finanţă a creat multinaţionalele, organizaţii economice şi industriale gigantice care răspund nevoilor lumii moderne în plină dezvoltare. Ele şterg frontierele, contribuie la internaţionalizarea producţiei, la bogăţia naţiunilor, la diversificarea produselor, răspund la nevoile de consum din ce în ce mai exigente ale unei societăţi într-o rapidă transformare.

— Uitaţi importanţa tehnologiei, a cărei dezvoltare extraordinară, la care asistăm în prezent, ar fi imposibilă fără contribuţia „big-businessului”, interveni al doilea

bancher tot îngurgitând cantităţi industriale de icre negre.

Vorbăria lor interminabilă continua, întreruptă doar de mestecatul delicateselor rafinate. Asta mă deprima.

Ross aştepta momentul propice. Întrucât unchiul Ronald îi recomandase să-l introducă în taine pe Robbie, moştenitorul desemnat al Coroanei, şeful umbrelor îl ţinea la curent cu tot ce era mai important în culisele afacerilor. Ca de obicei, la întoarcerea dintr-o misiune, nu venea niciodată cu mâinile goale. De data asta completă informaţiile pe care ni le furnizase Alice. Scoase din buzunar o listă cu şaizeci de persoane şi o dădu vărului meu.

— Aveţi aici numele tuturor bancherilor, brokerilor, financiarilor şi preşedinţilor companiilor de investiţii care au căzut de acord să-i pună la dispoziţie lui Cummings un credit de douăsprezece miliarde de dolari. Între timp, bună parte dintre ei s-au retras din joc în urma ofensivei surpriză a tatălui dumneavoastră. Dar Cummings încă nu este knock-out. Vrea să cheme Casa Sunderland în justiţie invocând legea Anti-trust.

— Aşadar războiul încă nu s-a sfârşit! exclamă Robbie.

— Aparent continuă. Să presupunem că Cummings va reuşi să-şi procure fondurile ca să iasă la mal, lucru de care mă îndoiesc foarte mult. În acest caz voi scoate din buzunar un document care mi-a căzut în mâini, din care rezultă că două miliarde i-au fost împrumutate de Waring, un financiar urmărit de Interpol pentru escrocherie, abuz de încredere şi fraude. Banii provin de la o bancă fantomă din Panamá, care face parte dintr-o reţea complicată şi al cărei proprietar din umbră este Waring. O companie de presă, ca şi ancheta care va urma, vor pune sub semnul întrebărilor toată credibilitatea lui Cummings. Niciun judecător din Statele Unite nu va putea valida o fuziune forţată din cauza intervenţiei lui Waring. În caz extrem putem să ne folosim de faptul că Cummings s-a folosit de acţiuni „murdare”.

— Ce înseamnă o acţiune „murdară”? întrebă Rita cu

inocenţă.

— Sunt acţiuni care nu sunt cotate la bursă, fie pentru că valoarea lor este aproape de zero, fie că unicul lor posesor caută să le păstreze în umbră din motive uneori legale, alteori discutabile. Să nu mai vorbim de acţiunile furate. Chiar şi banca domnului Courtenay are în garanţie un pachet important.

Intervenii agresiv:

— Tata a fost scos de sub această acuzaţie.

— I s-a acordat beneficiul de suspiciune, zise Ross. De altfel, personal, n-am contestat niciodată bună credinţă a tatălui dumneavoastră.

Cei doi bancheri elveţieni mă priviră cu un aer ciudat, care mă făcu să mă simt stânjenit. Pretextând oboseala mă retrăsei în cabina pe care o împărţeam cu Robbie.

Înainte de naţionalizare banca pariziană a tatii nu se ocupa de petrol deşi operaţiunile petroliere îl atrăgeau prin amploarea, complexitatea şi beneficiile lor. Dar, după ce a intrat în cercul bancherilor americani, s-a lăsat târât în vârtejul petrolului. Alice, care îşi păstra spiritul lucid, îl prevenea adesea asupra riscului de a fi jumulit şi de a sfârşi ca Sindona sau Calvi. Se certau ca nişte telali deoarece blânda şi afectuoasa Alice se transforma într-o tigroiacă atunci când era vorba de securitatea şi viitorul familiei. Franţuzoaică sută la sută, nu agrea aventurile americăneşti ale tatii. Chiar îi propusese să se retragă amândoi în Elveţia şi să trăiască fără probleme, ca doi rentieri lipsiţi de griji.

Purtat de entuziasmul şi ardoarea tinereţii, la început îl admiram pe tată care, în ochii mei, era un luptător, un apărător al unei cauze drepte. Dar acum încrederea în justeţea sa se ştirbise. Meschinăria, avariţia sa mă iritau. Cu toate acestea, în ciuda defectelor sale, rămânea tatăl meu şi îl iubeam ca atare. Îi purtam numele şi trebuia să-i apăr onoarea.

Prima mea mare deziluzie a fost provocată de atitudinea sa faţă de unchiul Ronald. „Nimeni nu te

trădează cum te trădează prietenii”. Aforismul acesta, care mă izbise în mod neplăcut când îl auzisem pentru prima oară, exprima, din păcate, adevărul.

VIII

La New York, după ce m-am întors, mi-am reluat viaţa normală. Locuiam cu familia şi mă duceam la colegiu, la cursuri. Amintirea zilelor petrecute alături de Robbie şi de Rita se întipărise în mintea mea şi, aşezat în bancă, ascultându-l pe proful ce perora pe un ton afectat despre calităţile strălucite ale lui Pericle, îmi lăsam spiritul să rătăcească, reconstituind scene care aveau ca fundal câte o stradă din Hong Kong, podul Rialto, câmpiile engleze, portul Monte Carlo, piaţa Tertre…

Viaţa trepidantă din New York mă călca pe nervi. Mă duceam la Robbie şi Rita, care mă primeau cu aceeaşi plăcere.

Duelul dintre unchiul Ronald şi David Cummings practic, încetase. Dar, pe furiş, morbul marilor afaceri pătrunsese în organismul meu. O boală cronică, foarte molipsitoare care, bănuiesc, mă va chinui până la sfârşitul vieţii.

Unchiul Ronald, scăpat de presiunea exercitată de Cummings, atacă „Petrolex-ul” cumpărând pachete mari de acţiuni cu scopul de a-şi asigura majoritatea şi a forţa bătălia „proxy”. Nu numai că nu era în dificultate, cum anunţa o anumită presă plătită de duşmanii săi, dar lansă în luptă miliarde, care dovedeau cât de solidă îi este poziţia.

Tata urmărea cu amărăciune afacerea asta care ar fi putut să-i aducă milioane dacă şi-ar fi păstrat vechile relaţii de prietenie. Într-o seară îi invită la dineu pe câţiva bancheri din New York, care susţinuseră, ca şi el, lupta lui David Cummings. Tata voia să pară optimist.

— Ronald Sunderland, înghiţind grupul Cummings, trebuie să ia asupra sa şi plata datoriilor acestuia.

John Trumbull, un bancher cu torsul masiv, probabil a fost atlet în tinereţea sa, răspunse cu scepticism.

— Dar dacă Sunderland doar va demonta grupul lui

Cummings luându-i întreprinderile cele mai solide şi abandonându-le pe cele care nu prezintă niciun interes?

Doamnele, îngrijorate, uitară de cancanuri şi ascultau discuţiile dintre soţii lor.

— Sunderland este foarte răzbunător, adăugă Trumbull. Un adversar şiret şi primejdios!

Nu-mi pasă de financiarii ăştia care îşi plâng banii pierduţi. Îmi făceam griji doar pentru tata, care numai putea conta pe niciun sprijin. Pentru unchiul Ronald el nu mai exista iar unchiul Louis nu-l prea stima, cu atât mai mult cu cât îl sfătuise să n-o apuce pe urmele afaceriştilor.

Unchiul Ronald nu-mi arăta niciun resentiment cu toate că ştia foarte bine ce rol a avut tata pe lângă Cummings. Robbie şi Rita veneau adesea să mă vadă spre marea bucurie a Alicei, care voia să restabilească armonia în sânul familiei. În schimb tata îi privea cu neîncredere.

— Vin aici să mă spioneze! îşi spunea cu fruntea încruntată.

— Dar tu nu vorbeşti niciodată de afacerile tale în prezenţa lor! replică Alice cu vioiciune. Schimbi cu ei doar câteva cuvinte de politeţe, apoi ei se duc la Roy!

— Roy îmi cunoaşte toate secretele, îi ştie pe toţi bancherii care ne frecventează casa, toate discuţiile care se duc la dineurile noastre!

— Şi tu te temi că fiul tău ar putea să te trădeze? De ce ar face-o?

Ca să termine cu aceste certuri tata ieşea trântind uşa. Bănuielile lui îmi zdrobeau sufletul. Banii, pe care îi doream atâta, nu ne aduceau decât amărăciune, înfrângeri şi trădări.

Karina nu mi-a mai telefonat. Ziarele anunţau concertele ei dar cronicarii n-o mai ridicau în slăvi. Vânzarea discurilor ei scăzuse. Aş fi vrut s-o revăd, dar era totdeauna în turnee. O visam adesea şi îmi aminteam de noaptea stranie petrecută împreună. Eram copleşit de faptul că adormise pe când mă pregăteam să fac amor cu ea. Un incident care nu-l poate flata pe un bărbat. Chiar grotesc. Dar Karina ducea o altfel de viaţă decât celelalte

fete. Karina era unică. Ea nu ţinea seama de obiceiurile lumii şi refuza să se plieze după aceste legi.

Într-o seară primii un telefon de la Rita. Trebuia să iasă cu Robbie dar în ultimul moment acesta îi spuse că nu poate s-o însoţească. Îşi amintise de un rendez-vous pe care nu putea să-l anuleze.

— M-am îmbrăcat şi n-am chef să mă schimb. Nu mă atrage nici televizorul şi nici lectura vreunui roman. Vreau să dansez.

— Într-o jumătate de oră sunt la tine!

— Vezi să te îmbraci cum trebuie. Smoking negru sau alb şi o centură de moar roşu. Cred că ai o centură de moar roşu?

— De acord cu centura!

— Şi o batistă de aceeaşi culoare!

Protestai slab.

— În smoking la discotecă?

— Cine ţi-a spus de discotecă? Nu vreau să mă înghesui cu sute de băieţi şi fete isterice. Mergem la „Empire Room”. Am devenit conservatoare.

Ciudăţeniile Ritei nu mă uimeau. Întrucât nu aveam maşină, tata susţinea că sunt prea tânăr ca să conduc volanul, alergai la Alice şi o rugai să-mi împrumute Mercedesul.

Alice mă îmbrăţişă cu o căldură înduioşătoare.

— Pot să te întreb cine te va însoţi?

— Rita! Vrea să danseze la „Empire Room”!

— În cazul acesta ai nevoie de bani! Bănuiesc că ai buzunarele goale.

— Cunoşti foarte bine principiile spartane ale tatii…

Peste o jumătate de oră părăseam garajul în maşina strălucitoare a Alicei. Banii şi cecurile îmi umflară buzunarele.

Rita este o fiinţă fermecătoare. O găsii îmbrăcată într-o rochie lungă, cu decolteu şi brodată cu jais. Fusta era desfăcută până la şold lăsând să se vadă un slip din aceeaşi ţesătură cu rochia. Creatorii de modă francezi au un rafinament extraordinar. După ce punkşii şi skunkşii,

vechii săi prieteni, îi devastaseră casa de la Veneţia, Rita trecuse de partea cealaltă a baricadei. Mai nou ea căuta tineri care, ca şi ea, şi-au aruncat zdrenţele vechi şi se îmbrăcau cu o eleganţă exagerată. Extremele se ating.

Mă simţeam stânjenit şi ridicol în smokingul meu bleu cusut de un mare creator de modă de la Savile Row. Alice avusese ideea aceasta fără să-mi ceară părerea. Cămaşa cu dantele, papionul şi cureaua de mătase purpurie dădeau o notă de veselie.

Rita mă privi cu admiraţie.

— Costumul acesta te face periculos de seducător! Îmbrăcat ca un skunk aveai aerul unui clovn! Eşti, într-adevăr frumos!

— Merçi! îi răspunsei înfumurându-mă.

Păcat, însă, că îmbrăcaţi astfel nu puteam să mergem la discoteca noastră preferată. Clienţii obişnuiţi, aproape toţi punkşi şi skunkşi, ne-ar fi fluierat mai rău ca la şcoală. Aşa că mă resemnai să merg la un dancing de mare lux unde Rita rezervase o masă. În ce mă priveşte consideram din capul locului seara ca fiind pierdută. Aşa cum o prevenisem, „Empire Room” părea să fi fost creat numai pentru bancheri. Aurul se scurgea de peste tot. Aur pe pereţi, aur pe mese, aur pe gâturile femeilor, aur, aur… Tot aurul acesta îmi făcea rău la inimă. În jurul nostru erau numai snobi şi ramoliţi care beau şampanie şi se îndopau cu icre negre. Mâncăruri complicate erau servite pe tăvi de argint de către chelneri în uniforme şi mănuşi lucitoare. O ambianţă tristă, tristă, tristă… Mă gândeam cu nostalgie la pivniţele cu lumini care sclipeau şi cu fum de marijuana, unde băieţi şi fete se bâţâiau în sunetele unui rock îndrăcit…

În schimb Rita era la „Empire Room” în elementul său. Cât de schimbătoare sunt femeile!…

Din fericire am mutra unui tânăr care a trecut de optsprezece ani. Altfel chelnerul ar fi refuzat să-mi desfacă o sticlă de şampanie. Şi asta ar mai fi lipsit.

Dansai de vreo două sau trei ori cu Rita. Bluesurile fără nerv mă făcură să cad într-o toropeală care mă moleşi

încât nici sărutul unei femei cum e Kim Wilde, pe care o ador, n-ar fi putut să mă trezească. Colac peste pupăză, Rita îşi dădea peste cap ochii de mâţă îndrăgostită tot uitându-se la un tip în frac, care stătea la o masă apropiată de a noastră. Părea că voia să-l hipnotizeze.

— Eşti cu mine sau cu individul de vis-à-vis! o întrebai enervat de manevrele sale neruşinate.

Rita mă privi cu superioritate.

— Ştii tu cine este persoana la care te referi! De Niro! Marele Robert de Niro!

— Şi asta îţi dă dreptul să-i faci ochi dulci în prezenţa mea?

Rita, ofensată, îşi încruntă sprâncenele.

— În primul rând nu-i fac ochi dulci. Îl privesc ca şi pe toţi ceilalţi. În al doilea rând nu-mi plac manierele tale. Îl depăşeşti pe Jeff!

— Nu înţeleg, zisei bănuitor.

— Jeff este prototipul bădărăniei.

Pricepui că ura pe care o purta lui Jeff ascundea gelozie. O părăsise pentru o fată roşcovană şi nu putea să-i ierte trădarea.

Îi cerui chelnerului nota de plată. Pe faţa Ritei apăru un surâs sarcastic.

— Eşti gelos!

Zâmbii ironic.

— Eu, gelos! Mă confunzi! Gelos, pe cine!

Mutrişoara Ritei se întunecă. Replica mea echivala cu o insultă.

— Bine! Plecăm! zise pe un ton sec.

Plecarăm de la dancing. Rita era furioasă. În maşină dădui drumul la radio. Nu voiam să mă cert cu Rita şi nici să mă întorc acasă aşa devreme.

Liniştindu-mă, îi propusei:

— Hai să mergem undeva!

Nu-mi răspunse. Suspinai. Toate fetele sunt nişte drăcoaice. Te pun intenţionat pe jăratic. Încercai s-o îmblânzesc.

— Să ne distrăm un pic!

— Bine ai zis! A fost o seară îngrozitoare. Societatea ta nu este totdeauna agreabilă!

Causticitatea ei mă răni. Răspunsei cu răceală:

— Din cauza ta n-am fost în ziua mea cea mai bună.

— Nu-mi plac scenele, Roy!

Schimbai subiectul.

— Să mergem la „Angelo's". Este atmosferă veselă, muzică antrenantă şi o clientelă pestriţă dar foarte simpatică.

Celebrităţile nu se înghesuie la „Angelo's", dar, cum am destule celebrităţi în familie, prezenţa lor mă lasă rece.

— De acord! zise Rita.

După un ocol din cauza străzilor cu sens unic ieşirăm pe strada 42 care, în ciuda orei târzii, era furnicar. Sub lumina crudă revărsată de reclamele luminoase se împingeau tineri şi bătrâni, prostituate şi vagabonzi, căutători de aventuri şi beţivi, perechi înţolite de sărbătoare şi provinciali abţiguiţi, băieţi travestiţi în fete şi fete cu alură de băieţi. Piei albe şi piei negre, piei roşii şi piei galbene se înghesuiau unii în alţii, se confundau, clocotind ca într-un cazan uriaş. Toţi indivizii aceştia căutau senzaţii tari cu o disperare grotescă.

În sfârşit, ajunserăm la intrarea de la „Angelo's". Petrecusem câteva nopţi frumoase împreună cu Jeff şi Rhet la barul acesta italienesc, dornici să găsim o ambianţă boemă, exotică.

Rita privi faţada, care nu avea un aspect prea grozav, şi strâmbă din nas.

— Aici riscăm să fim jupuiţi de vii.

— De unde?! Nu-i nicio primejdie! Este un bar liniştit. Aici nu intră nici miliardarii, nici vagabonzii. Pentru primii este prea ieftin, pentru ceilalţi fabulos de scump. În schimb ai să vezi artişti. Nu sunt de mărimea întâi, ca de Niro, dar sunt tineri actori şi scriitori care vânează gloria şi speră că într-o bună zi s-o prindă cu ambele mâini. Dacă ţi-e frică, mergem în altă parte.

Cuvintele mele o înţepară.

— Frică? exclamă sfidător. De cine şi de ce?

Intră în bar fără să aştepte să intru eu mai întâi, cum ne învaţă codul manierelor elegante. Rita nu-i urâtă. Consumatorii, care se înghesuiau în jurul măsuţelor, o priveau lubric. Iar smokingul meu albastru făcea senzaţie.

Un chelner negru ne conduse la o masă liberă. În ochii verzi ai Ritei se citea sfidare. Comandai bere şi migdale sărate, ca şi un pachet de ţigări. Fumez în public pentru prestanţă şi ca să-mi ocup mâinile.

— Taverna asta are un anumit farmec, zise Rita. Farmec şi culoare.

Separeurile aranjate de-a lungul pereţilor asigurau cuplurilor o izolare relativă. Dintr-odată stupoarea îmi tăie respiraţia. Într-unul dintre aceste separeuri doamna Wharton, îmbrăcată elegant dar în culori şterse, ca să nu atragă atenţia, se întreţinea cu un bărbat întors cu spatele la mine. Bărbatul râdea, îi luase mâna şi îi săruta vârfurile degetelor. Doamna Wharton zâmbea cu o plăcere evidentă. Fără să vrea, privirea îi căzu asupra mea. Înlemni văzându-mă, apoi îşi reveni şi şopti câteva cuvinte tovarăşului său de masă care, la rândul său, împietri, apoi, încet-încet, îşi întoarse ochii spre mine. Era tata. Mă privi cu un aer idiot, apoi zâmbi. Un zâmbet în care se amestecau surpriza şi jena. Un zâmbet penibil.

Obrajii mi se goliră de sânge. Paloarea mea o intrigă pe Rita care îşi puse mâna pe mâna mea.

— Ce-i cu tine, Roy? Nu te simţi bine?

Nu ştiam cum să reacţionez. Să cer nota de plată? Să plec şi să las banii pe masă? Să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Doamna Wharton îmi flutură prieteneşte mâna acoperită de bijuterii. O salutai stânjenit. Tata, la rândul său, îmi răspunse. Rita îmi urmări privirea.

— Incredibil! exclamă. Tatăl tău cu o târfă!

O coardă a inimii mi s-a frânt. Ultimele resturi ale unui ideal se spărseseră şi cioburile mă mâhneau. În zilele noastre copiii ştiu că părinţii lor fac dragoste, că au aventuri, că îşi trăiesc propria viaţă. Dar pentru mine tata reprezenta ceva special. Severitatea, puritanismul său îl

plasau pe un piedestal, deasupra muritorilor de rând, în ciuda faptului că îl trădase pe unchiul Ronald.

— Ce situaţie neplăcută! zise Rita.

— Să plecăm! zisei şi eu.

Plătii consumaţia, mă sculai şi mai aruncai o ultimă privire spre separeul în care tata şi doamna Wfharton căutau să lase impresia că sunt angajaţi într-o conversaţie serioasă. Traversai salonul ţinând-o pe Rita de mână, iar ea mă urmă docilă. Năucit, pierdusem simţul de orientare. Nu-mi mai aminteam dacă parcasem maşina în dreapta sau în stânga ieşirii din bar.

— Nu-mi strânge prea tare mâna! zise Rita. Mă doare!

Avea o voce dulce, catifelată. Mă urcai la volan iar Rita se aşează lângă mine. Conduceam repede ca să-mi potolesc nervii, fără să mă mai uit la drum. Ne oprirăm – întâmplarea aranjează bine lucrurile – în inima Bowery-ului. Strada, mărginită de case sordide, îşi întindea la infinit braţul său tentacular. Orgia de lumini dispăruse. Reclame hidoase atârnate deasupra unor intrări meschine indicau că e vorba de hoteluri care închiriază camere cu ora. Un vagabond dormea trântit lângă un perete. Altul vomita lângă o rigolă. Un marinar, însoţit de o femeie grasă, violent fardată, dispăru repede pe uşa unei case de întâlniri. Un cotoi cu ochi fosforescenţi apăru la fereastra deschisă a unui subsol. Strănută, apoi îşi continuă investigaţiile.

Oprii maşina în faţa unui zid împestriţat de afişe, în afară de câţiva indivizi ce dormeau sub stele, strada era pustie. Vagabonzii sforăiau ghemuiţi printre sacii de plastic şi cutii de carton pline de gunoaie.

Rita mă fixa cu ochii săi verzi fără să înţeleagă ceva.

— De ce ai venit aici? mă întrebă perplexă.

Lăsai să se scurgă câteva momente până să-i răspund.

— Am vrut să am în jurul meu oameni săraci! Cerşetori! Beţivi!… Oameni de nimic dar cu sufletul curat!

Întorsei cheia de contact. Motorul începu să toarcă

dulceag. Mercedesul se puse în mişcare.

Oprii maşina în faţa intrării Casei Sunderland de pe strada a Cincea. Eram posomorât şi mânios. În schimb Rita avea fruntea senină ca un cer de vară.

— Vino sus să bei un whisky înainte de a pleca, mă invită.

N-o refuzai. Aveam nevoie de prezenţa unui prieten înţelegător.

Casa Sunderland, construită în secolul XIX, era unul dintre acele palate pe care milionarii epocii le înălţau ca să-şi glorifice succesul şi să-şi etaleze fastul şi bogăţia. Cea mai mare parte dintre reşedinţele acestea au fost transformate în muzee. Ronald Sunderland îşi păstrase intactă casă, leagănul familiei.

În salonul de onix îl găsirăm pe unchiul Ronald bându-şi obişnuitul Dom Perignon în compania lui Ross şi a primului său secretar. Mă întâmpină cu bucurie, de parcă aş fi fost propriul său fiu.

— Sunt mulţumit că ai ieşit cu Rita. Când este cu tine, o ştiu în siguranţă. Totuşi trebuie să te cert. Aţi ieşit fără escortă.

Îi cerui iertare pentru imprudenţa aceasta. Unchiul Ronald se apropie de mine, îşi puse braţul pe umerii mei şi mă privi zâmbind.

— Dacă încalci regula o dată, ţi se mai iartă. Şi apoi, cum aş putea eu să te dojenesc mai mult? Eşti un Sunderland, prin mamă. Şi, din păcate, un Courtenay, prin tată. Dar dacă totdeauna eşti sigur de mamă, originea paternă este uneori discutabilă.

Obrajii mi se înroşiseră.

— Într-o zi va trebui să clarificăm acest punct, Roy! Ai un tată onorabil, muncitor, serios, dar în materie de afaceri este tămâie. Din păcate nu poţi să-ţi alegi părinţii. Şi trebuie să-i suporţi.

Constatai încă o dată că unchiul meu este foarte ranchiunos. O secretară îi aduse un şpalt dintr-un ziar care trebuia să apară a doua zi dimineaţa.

— Domnule, în acest articol sunt publicate

documente care dovedesc că cele opt sute de milioane împrumutate de Cummings prin intermediul Băncii Gerstenberg din Elveţia provin dintr-un depozit de bani spălaţi ai Mafiei, trecuţi prin filiera unor bănci suspecte din Bahamas, Panamá şi Porto Rico. Asta va fi lovitura de graţie, după ce a fost descoperită complicitatea dintre Cummings şi Willard.

Unchiul Ronald făcu un semn unui servitor care umplu cupele de şampanie.

— Să bem pentru căderea lui Cummings. Peste o săptămână se va târî la picioarele mele. Ross, aţi făcut minuni!

Sună telefonul. Ca de obicei, ora târzie nu-l deranja pe unchiul Ronald. Amplificatoarele revelară vocea răguşită, metalică şi uşor tremurândă a bunicii mele dinspre mamă, Margaret.

— Bună seara, Ronald! Sper că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi niciodată, dragă mamă-soacră.

— Te rog să-mi faci un serviciu. Vreau să vorbesc cu Roy, dar nu-mi face plăcere să-i dau telefon acasă, mie teamă că-l nimeresc pe taică-său care îmi este foarte antipatic.

— Dragă mamă, ai noroc, Roy este la mine. Roy, vorbeşte, cu bunica!

Inima îmi făcu un salt şi aproape că mi se tăie respiraţia. Îmi era groază de moarte de femeia asta bătrână, sentiment împărtăşit de toată familia. Margaret Sunderland, ducesă de Northland, născută Montgomery, reunea în ea voinţa Elizabetei I a Angliei, asprimea Mariei Tudor şi intransigenţa doamnei Thatcher. Trăsături de caracter ridicate pe cele mai înalte culmi de câteva capete britanice, adoptate şi chiar accentuate de o americană intrată în rândurile mării nobilimi de dincolo de Canalul Mânecii. Ea îşi conducea cu o mână de fier bărbatul, ca şi pe copii şi pe nepoţi. Chiar şi ginerii, şi urmaşii lor, se temeau de ea. Doar mamă, Lisbeth, îi rezistase şi alesese cariera de actriţă, călcând în picioare interdicţia impusă.

— Bună seara, Roy! Sunt mulţumită că te găsesc la

Ronald!

— Bună seara, bunico! Sunt foarte bucuros că pot să vorbesc cu tine.

— Nu mai spune! exclamă ea ironică. Dar sentimentele şi sinceritatea nu constituie esenţialul acestei convorbiri. Sunt bolnavă. Foarte bolnavă. Şi vreau să-ţi vorbesc. Te aştept să vii cât mai repede la Hardwicke Castle.

— Nu ştiu dacă tata îmi va da voie să plec din New York şi să-mi întrerup studiile la început de an şcolar.

Interveni unchiul Ronald:

— Nu-ţi face griji, Roy! Am să obţin eu acordul la tatălui tău.

— Îţi mulţumesc, Ronald, zise bunica. Atunci, te aştept, Roy!

Unchiul râse amuzat.

— Dacă ea te cheamă înseamnă că are ceva foarte important să-ţi spună.

În clipa aceea intră Robbie fluierând. Era îmbrăcat sport. Îi salută pe toţi, apoi se aruncă într-un fotoliu.

— Ai auzit ultima noutate, Roy? Karina a încercat să se sinucidă. Mi se pare că ai cunoscut-o personal.

Tresării ca şi cum m-ar fi lovit cineva.

— Da, am cunoscut-o. Unde este acuma?

— De unde să ştiu? Au dus-o la spital. Impresarul şi omul ei de încredere au fugit cu toţi banii. Toată lumea vorbeşte de asta.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Rita care o admira pe Karina. Trebuie s-o ajutăm. S-o sprijinim să se ridice din nou.

Eram năucit. Uitasem de problemele tatii, de aventurile mamei, de ordinele bunicii. Sărmana Karina! Apelurile sale telefonice repetate aveau o explicaţie. Căuta o scândură de salvare. De ce m-o fi ales tocmai pe mine?… Iar eu alergam după Sidney. Mai târziu, prins de iureşul de la New York, o uitasem.

— Au găsit-o în camera ei, la hotelul Plaza. Inconştientă.

Mă răsucii pe călcâie şi mă îndreptai grăbit spre uşă.

— Unde te duci, mă întrebă unchiul Ronald.

— La Plaza! Să văd ce-i cu Karina!…

La Plaza recepţionerul, care mă cunoştea, mă informă cu regretele de circumstanţă că domnişoara Karina luase o doză puternică de barbiturice.

— Din fericire o cameristă a descoperit-o la timp. Încă mai respira. Au dus-o la New York Hospital. Se pare că şi situaţia financiară a domnişoarei Karina este destul de îngrijorătoare…

În timp ce recepţionerul dădu dezolat din umeri, îi văzui pe Matt şi pe Gordon, prietenii Karinei, ieşind din lift încărcaţi de valize.

Părăsii recepţia şi îi abordai.

Acum, când Karina nu mai avea nimic, Matt nu-mi mai arăta ostilitate deoarece, în capul lui, dispăruse pericolul de a fi dat la o parte. Amândoi, însă, păreau sincer amărâţi de dizolvarea grupului lor. Ziarele, îmi spuse Gordon, prezintă adevărul. Blackie, impresarul, şi Pierce, complicele său, se evaporaseră cu toţi banii grupului, care rămăsese fără niciun dolar în bancă.

— Totul s-a prăbuşit în câteva ore, zise Matt, posomorât. Să refacem grupul? Karina începe să-şi piardă vocea.

Gordon interveni:

— Eh, drogurile, alcoolul, nopţile pierdute, tot felul de excesuri, nu se putea ca toate astea să nu-şi lase urmele, încasările noastre începuseră să scadă.

— Şi acum voi o părăsiţi?

— Ce putem face noi? răspunse Matt cu agresivitate. Ne căutăm norocul în altă parte!

— Karina e pierdută! adăugă Gordon. Pierdută, pierdută, pierdută!

Vorbea de ea cu o ură feroce. Asta era răzbunarea lui. O răzbunare meschină, pe măsura lui.

Eram scârbit. Erau şobolanii care părăseau corabia înainte de naufragiu.

— Aţi fost s-o vedeţi la spital?

— Crezi că vizita noastră o va învia? ripostă Gordon.

Îl apucai de Matt pe braţ.

— Să mergem la Karina! Voi îi datoraţi cel puţin alinarea asta.

Vru să protesteze, să se opună, apoi renunţă şi mă urmă în silă. Gordon, cu sprâncenele încruntate, venea după noi. Când ajunserăm la spital amurgul acoperea cu mantia lui de purpură oraşul. La biroul de informaţii o infirmieră bătrână şi antipatică mă informă impasibilă.

— Domnişoara Karina a primit îngrijirile medicale care au scos-o în afară din pericol. Doctorul Ranson, care s-a ocupat de ea, i-a recomandat un repaus de câteva zile. Domnişoara Karina dădea semne de istovire. Dar a plecat acum o oră, fără să ceară voie.

S-o cauţi pe Karina în acest oraş imens fără a avea niciun punct de reper ar fi fost absurd. Telefonai la hotelul Plaza dar mi s-a răspuns că domnişoara Karina n-a dat niciun semn de viaţă.

— Cred că ştiu unde am putea s-o găsim, zise Matt, parcă plin de regret. Când o cuprindea tristeţea şi avea sufletul negru, Karina căuta scenele pe care a repurtat primele succese, acelea care au scos-o din anonimat şi au aruncat-o pe culmile gloriei. În clipele acelea voia să regăsească energia care o împingea spre cucerirea publicului, pe care îl adora.

Eram surprins. Matt găsea accente patetice ca să vorbească de Karina. Dragostea sa pentru Karina nu murise. Gordon îl privea răvăşit de furie.

— Haideţi cu mine! zise Matt. La Broadway! spuse şoferului unui taxi ce-şi ambala motorul. Ştiţi cu siguranţă unde este „Barbary Coast Bar”! E pe Broadway!

— Cunosc Broadway-ul cum îmi cunosc buzunarul! răspunse şoferul.

— De multă vreme n-am mai fost pe acolo, continuă Matt. Noi, cei din grup, frecventam restaurantele, dancingurile, barurile de lux, căci aveam mulţi bani. Îmi amintesc că Karina privea la toate splendorile din jur, apoi ne vorbea cu o tristeţe care ne intriga: „La Palermo

oamenii coboară în catacombe ca să se obişnuiască cu moartea şi să nu se mai teamă de apropierea ei. Eu mă duc din când la „Barbary Coast Bar” ca să nu uit de unde am ieşit şi ca să nu mă mai tem de o eventuală întoarcere, dacă într-o zi voi ajunge la capătul zilelor”.

Matt contempla cascadele orbitoare de lumini care inundau intrările în baruri, în restaurante, în cinematografe. O lume pestriţă se îngrămădea pe trotuare.

Taxiul se opri în faţa unei uşi roşii prevăzută cu vizor şi încadrată de becuri multicolore. Deasupra era scris cu litere de neon „Barbary Coast Bar”.

Intrarăm într-o sală jalnică unde mirosea a bere trezită, sudoare râncedă, marijuana, tutun de proastă calitate şi parfum ieftin. O mulţime pestriţă, îmbrăcată necuviincios, se înghesuia în ritmul unui rock pe ringul strâmt de dans. Clienţii, cei mai mulţi tineri, îmbrăcaţi bizar, fără gust şi în culori ţipătoare, se înghesuiau la bar şi la mese. Orchestra îşi termină rockul şi un prezentator cu alură de clovn anunţă cu o voce de falset:

— Iar acum fetele de la „Barbary Coast” vă vor oferi cel mai atrăgător spectacol din lume!

Pe o scenă cu dimensiuni reduse câteva fete uşor ofilite, cu sânii goi şi slipuri minuscule încercară un balet fără cap şi fără coadă. Dar fetele aveau succes deoarece îşi legănau coapsele, îşi agitau sânii uşor căzuţi şi pubisurile în aplauzele şi fluierăturile entuziaste ale spectatorilor înfierbântaţi. Dansatoarele îşi terminară numărul şi se retraseră legănându-şi coapsele.

Degeaba o căutam pe Karina în adunătura asta zgomotoasă.

Prezentatorul cu figură de clovn îşi făcu iarăşi apariţia.

— Directorul barului nostru are marea plăcere să vă ofere în seara asta un spectacol de gală! Marea Karina a venit să cânte pentru vechii şi credincioşii săi prieteni „Îmbrăţişaţi-mă cu toţii”!!

Clovnul dădu la o parte cortina luminată violent de numeroase reflectoare.

— Ka-rin-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na! urla la unison publicul.

Grupul rock atacă zgomotos celebrul cântec lansat de Karina.

— Să aplaudăm, băieţi! Să spargem tavanul cu ovaţiile noastre! urla clovnul.

Karina îşi făcu intrarea pe scenă. Era palidă, zburlită, abia se ţinea pe picioare. Dar ochii îi străluceau ca stelele şi expresia feţei sale reflecta o lumină interioară care mă impresiona.

— Este îndopată de acid! zise Matt încercând să se îndrepte spre ea. Opriţi-o! Abia dacă va putea să articuleze primele cuvinte ale cântecului!

— Las-o! zisei. Acum este fericită!

Vocea vibrantă, uşor răguşită, a Karinei avea un farmec particular, care te vrăjea. Sfârşitul „marelui său cântec” fu întâmpinat cu aplauze frenetice. Se înclină radioasă în faţa publicului „său”. Faţa îi exprima bucurie, o fericire celestă. Deodată corpul ei subţirel şi delicat începu să se clatine, îşi ridică braţele căutând un punct de sprijin, apoi se prăbuşi.

Îmi făcui cu greu drum până la scenă printre oamenii adunaţi în jurul corpului inert al Karinei.

— Chemaţi salvarea! strigai.

— Faceţi loc! Faceţi loc! strigă clovnul. Lăsaţi-o să respire! Faceţi loc!

O luai pe Karina în braţe şi o aşezai pe o canapea. Inima îi bătea ca o pasăre ce se zbate într-o colivie. Un medic şi doi sanitari în halate albe intrară în sală. O mai ţineam pe Karina strâns lipită de pieptul meu când inima îi încetă să mai bată. Medicul o examină, îi luă pulsul, apoi îşi ridică puţin capul.

— Overdose! zise impasibil. A încetat din viaţă!

Cei doi sanitari aduseră, fără grabă, o targă. Nu puteam să suport spectacolul trist care urmă. Mă întorsei cu spatele şi mă îndreptai încet spre ieşire repetând în şoaptă, ca o melopee:

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!…

Pronunţam aceste silabe parcă evocându-i gloria trecută. Voiam să-i aduc astfel ultimul meu omagiu.

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!…

Oamenii mă priveau uimiţi. Credeau că îmi pierdusem minţile.

— Ka-ri-na! Ka-ri-na! Ka-ri-na!…

Unchiul Ronald, după ce a lichidat grupul Cummings, se aruncă asupra „Petrolex-lui”, care acceptă până la urmă preţul de cumpărare convenit în urma câtorva reuniuni ale consiliului de administraţie în plenul său, ceea ce ducea la evitarea unei bătălii prin intermediari şi toate celelalte complicaţii.

Tatăl meu pierdu o bună parte din banii împrumutaţi lui David Cummings. Disperat, cu moralul zdrobit, încercă să se sinucidă înghiţind bărbiturice dar Alice l-a descoperit la timp şi i-a salvat viaţa. Aşa că alte miliarde se adăugau la miliardele pe care le avea unchiul Ronald. Presa comenta pe larg achiziţionarea „Petrelex-ului”, cea mai fabuloasă pe care Wall Streetul o cunoscuse după cumpărarea de către „Socal” a grupului „Gulf Oii”. Averea unchiului meu depăşea de departe bugetul unui stat european de mărime mijlocie.

Acum creierul său căuta noi victime. Îl vedeam rar deoarece alerga tot timpul dintr-un colţ în altul la pământului la bordul Boeingului său. Lăsa în urma sa bancheri şi oameni de afaceri pe buza prăpastiei.

Prăbuşirea tatii şi încercarea sa de a se sinucide întârziară plecarea mea la Londra. După dezastrul lui Cummings tata îşi pierduse curajul, încrederea în forţele sale, în judecata sa. Încovoiat, îmbătrânit, sălbăticit, rătăcea prin casă, obsedat de sfârşitul lui Calvi şi al lui Sindona. Teama de ruină îl obseda. Aproape că nici nu se mai ducea la bancă.

Alice, blânda, tandra Alice era mânioasă. Îi reproşa cu furie:

— Nu poţi să laşi totul în voia sorţii. Ai pierdut o sumă mare de bani. De acord! Dar asta nu e catastrofă! Dauna poate fi recuperată. Gândeşte-te la viitor! La fiul

tău! La reputaţia ta! îi detest pe învinşii care se predau fără să lupte! De mâine să iei frânele la bancă! Vrei să pierzi încrederea salariaţilor tăi, a clienţilor?

Alice îi vorbea tatii de viitor fără să ştie că tocmai de viitor se temea tata, căci ştia că Ronald nu-i iartă niciodată pe cei care se aliază cu duşmanii săi. De asemenea era conştient de indiferenţa cu care îl tratau cei din familia Montgomery. Relaţiile de familie? S-au dus dracului. Tata îşi dădea seama că de acum înainte nu mai putea conta pe nimeni. De acum înainte va trebui să joace singur un joc foarte periculos. Jocul banilor.

Şi tata nu se înşela. Spiritul de răzbunare era una din trăsăturile esenţiale ale caracterului unchiului Ronald. Răzbunarea şi instinctul de hăituială, amplificate la paroxism de mentalitatea sa de afacerist. Găseai în el setea de aventură a lui Sir Walter Raleigh, nobilul corsar mort pe eşafod. Trecutul şi prezentul se întâlneau. Unchiul Ronald zdrobea toate barierele ca pe nişte chibrituri. Şi cu aceeaşi nonşalanţă. Preferinţa sa pentru Robbie şi Rita şi indiferenţa faţă de ceilalţi membri ai familiei subliniau extravaganţa acestor principii. Era un amoral? Unchiul Charles îi atribuise epitetul acesta. Strângea banii cu un fel de voluptate, cu o plăcere morbidă.

Nu era singurul. Trăiam într-o lume de oameni fabulos de bogaţi dar incapabili să profite de averea lor. Nu ştiau decât să se bată pentru ca să-şi mărească bogăţiile. Erau intoxicaţi de un stupefiant mai tare decât heroina.

Tinerii, chiar şi cei foarte tineri, se angajau în bătălii ca să câştige milioane. Era un nou mod, o nouă concepţie de viaţă. Voiau să devină bogaţi, dar repede, foarte repede. Acum li se spune „yuppies” sau „golden boys”. Robbie se afirma ca un strălucitor „golden boy”. Ca şi tinerii săi camarazi, aspira să câştige sute de milioane.

Lumea „beatnicilor” se dezintegra, se stingea cu totul. Tinerilor nu le mai plăceau sărăcia, florile, pacea, visele. Visele mai erau doar apanajul drogaţilor. Dar, chiar şi pentru droguri era nevoie de bani. Red, care iubea

plăcerile simple ale naturii, cânta libertatea şi dispreţuia bogăţia, ieşise din scenă. Familia Sunderland nu plătise preţul de răscumpărare. Erau convinşi că acest pierdevară se angajase într-un joc în care tot el trăgea sforile.

Automobilele Rolls, yachturile, avioanele particulare, vilele somptuoase, terenurile de polo, de tenis sau de vânătoare reprezentau doar semnele exterioare ale unui succes, care trebuia să orbească gloata.

Tinerii nu se temeau de brigăzile roşii, de terorişti, de ucigaşii plătiţi. Aveau senzaţia îmbătătoare că trăiesc într-un western modern cu împuşcăturile inevitabile, ca în filmele care glorifică migrarea spre Vest din secolul trecut.

Zeul Baal îşi reluă locul pe altarul său aurit. Îmi amintesc de cuvintele avocatului îmbrăcat în negru cu care am călătorit de la Zürich la New Fork: „Disproporţia dintre capitalurile enorme aruncate pe piaţă şi producţia industrială va provoca un crah urmat de un dezastru economic fără precedent”. Atunci atribuiam pesimismul acesta vârstei sale înaintate…

Unchiul Ronald fu acela care îmi aminti de obligaţia de a merge în Anglia. Îi răspunsei că Alice îmi promisese că-mi va cumpăra în zilele care urmau un bilet de avion.

— Asta era? Chiar în noaptea asta unul din avioanele mele te va duce la Londra. Benton, pe care îl cunoşti, va organiza călătoria. Diseară la ora zece o maşină va veni să te ia de acasă. Adu-ţi aminte de Red. Răpirea sa reală sau falsă n-a fost lămurită nici până acum. Să nu faci mutre că doi oameni te vor însoţi peste tot. Răpitorii ne-au prevenit că dacă nu vom plăti răscumpărarea în cel mai scurt timp i se va amputa un deget. Presupun că o asemenea experienţă nu te tentează. Nu-ţi lua bagaje. La Londra şi la Hardwicke Castle vei găsi tot ceea cee îţi trebuie. De asemenea vei primi cecuri. Rita şi Robbie îţi trimit complimente. Dacă îţi prelungeşti şederea în Anglia, vor veni şi ei. Ca de obicei Rita are în această săptămână o agendă mondenă foarte încărcată. Iar Robbie se pierde în labirintul aventurilor sale misterioase. Ce să-i faci, adolescenţa îşi cere drepturile! À-propos, atenţie la SIDA!

mai bine o mie de precauţiuni decât un singur microb luat din neglijenţă. Îţi doresc un sejur plăcut în Anglia!

Vorbăria, excesul său de energie, îmi dădeau ameţeli.

Un Boeing cu serviciile asigurate de zece persoane era la dispoziţia unui singur pasager. Adică a mea. Era îmbătător dar, în acelaşi timp, şi uluitor cât putea să coste această traversare a oceanului. Extravaganţe pe care şi le putea permite unchiul Ronald, acest Cresus-al timpurilor moderne...

La Hardwicke Castle am fost întâmpinat de bătrânul majordom Harding, care mă primi cu respectul datorat unui membru al nobilei familii a ducilor de Northland. Aici titlurile de nobleţe erau strict respectate. Rămăşiţele aristocraţiei îşi menţineau intacte privilegiile şi prestigiul. Spre deosebire de majoritatea sărăcită a nobilimii britanice, care permitea juriştilor să le viziteze somptuoasele reşedinţe de la ţară în schimbul unei modeste taxa de intrare, Hardwicke Castle îşi păstra toată splendoarea, ca şi izolarea aurită şi orgolioasă, graţie averii familiei Sunderland.

Bietul Harding era atât de ramolit încât abia se mai ţinea pe picioarele sale subţirele.

— Mylord, doamna ducesă vă aşteaptă. Îmi permit să vă rog să-i vorbiţi încet deoarece se pare că starea sănătăţii sale este destul de gravă. Medicii fac eforturi ca s-o menţină în viaţă.

Titlul de „mylord” îmi aminti că oficial, după legile engleze, eu sunt lord Eastleigh. Pare curios: Roy Courtenay, lord Eastleigh. Colegii mei ar muri de râs. Eu, francez după tată, eram un nobil englez. Robbie, un cosmopolit cu sânge amestecat, va purta după moartea tatălui său titlul de marchiz de Beauclair. Familia noastră nu are de ce să-i invidieze pe Astori.

Traversai, condus de Harding, culoare interminabile, ornamentate cu tablouri cu rame aurite, cu statui de marmoră aduse pe furiş din Grecia, cu covoare pufoase şi imense lampadare de bronz. Eram zguduit de grandoarea acestui castel, care, într-o zi, trebuia să-mi aparţină. Deşi

nu-l vizitasem decât o singură dată în viaţa mea. Pe atunci aveam şapte ani. Explicaţia este simplă. Tata şi bunica se detestă. De ce? N-aş putea să spun!

Mergeam în vârful picioarelor ca să nu tulbur liniştea solemnă a locului. Harding mă introduse într-un salon cu plafonul atât de înalt încât abia se vedea. În căminul de marmoră ardea focul. Mobila în stil Queen Ann dădea interiorului un aspect tipic britanic.

Eu, care mă aşteptam s-o văd pe bunica întinsă pe patul său de gală, vestibul al morţii, era cât pe aici să cad pe spate când o văzui aşezată într-un fotoliu cu spătar înalt, ornat cu blazonul familiei Northland. Dreaptă, aproape rigidă, cu părul alb admirabil coafat, cu o rochie de jais negru şi cu multe bijuterii, semăna uimitor cu Bette Davis în faimosul film „Bătrâna şi banii”.

Doar prezenţa unei infirmiere lângă ea amintea că mă aflam în faţa unei bolnave muribunde. Deşi de origine americană, bunica adoptase aerul unei ducese autentice.

Întinse mâna descărnată, acoperită de diamante, pe care o sărutai cu respect.

— Sper că nu eşti tentat de meseria de actor de cinema, ca mama ta? mă întrebă cu o voce răguşită.

— Nu, bunico! Nu sunt!

— Te-ai gândit la o carieră? La vârsta ta ar trebui s-o faci.

— Tradiţia familiei noastre mă face să mă gândesc la finanţe.

— Foarte bine! Familia Sunderland şi familia Montgomery au averi foarte mari. Tatăl meu rivaliza cu Ford, Carnegie, Vanderbilt, Gould. Acum, ascultă-mă bine! Înainte de a muri el mi-a încredinţat un fond de familie care să fie transmis moştenitorilor la zece ani de la moartea sa. Termenul acesta se apropie. Descendenţii săi direcţi sunt Louis, Charles, Edgar şi mama ta. Fiecare îşi va primi partea. Mama ta a fost exclusă din cauza carierei sale de cabotină, care ne dezonorează pe toţi. Ea a primit o sumă forfetară de câteva milioane de dolari. Filmele îi aduc venituri considerabile. Aşa că să nu-ţi faci griji în

privinţa ei.

Vocea bunicii tremura tot mai mult trădând oboseala. Dar îşi mobiliză toată energia şi continuă:

— Înainte de moarte, bunicul tău a avut ideea să investească sume importante în una din afacerile cunoscute sub denumirea de investiţii cu risc. Adică a băgat banii în afaceri care pot să aducă profituri mari dar care, în caz de eşec, implică pierderea întregului capital angajat. Bunicului tău îi plăceau pariurile. Capitalul investit în risc este un fel de pariu de proporţii exagerate. Unchii tăi au refuzat să investească partea lor de bani în afaceri care prezentau un risc foarte mare. Soţul meu i-a obligat să semneze un document în acest sens. Apoi mi-a spus: „Am să joc pe capul lui Roy, ca pe un cal de curse. Vreau să văd dacă băiatul acesta are noroc!”

Bunica se opri ca să răsufle. Infirmiera, alarmată, vru să-i facă o injecţie, dar bunica o privi cu o privire imperioasă.

— Fondurile create de bunicul tău, pe care le-am administrat ajutată de un consiliu de administraţie, se ridică la un miliard de dolari. Asta înseamnă că partea ta din aceste fonduri este de 250 milioane, minus taxele. Dar capitalul investit la risc în numele tău a dat, în schimb, venituri suplimentare. Ţi-a adus şase miliarde de dolari, pe care tu nu eşti obligat să-i aduci la masa succesorală deoarece unchii tăi au renunţat de la început să participe la această combinaţie. Poate că vor încerca să-ţi intenteze un proces, dar îl vor pierde cu siguranţă.

Făcui nişte ochi rotunzi ca de peşte îngrozit. Bunica continuă:

— Îţi înţeleg uimirea. Bunicul tău a angajat la început zece milioane de dolari. Descoperise un inginer sărac care inventase un aparat electronic şi care lucra într-un hambar transformat în laborator. Între timp inginerul a murit. Dar el a pus bazele unei importante industrii multinaţionale, care dispune de filiale în 63 de ţări şi îşi exportă produsele în 121 de ţări. Unchii tăi au primit ordinul să nu-ţi vorbească nimic despre asta până la majoratul tău. Dar au

intervenit nişte circumstanţe care mă obligă să te pun la curent cu ceea ce îţi aparţine, deoarece la orizont se profilează o bătălie. O societate multinaţională electronică, care rivalizează cu ITT, vrea să lanseze o acţiune împotriva grupului tău. Ai dreptul să fii informat despre aceste urzeli. Acum sunt obosită. Continuăm discuţia mâine.

Sună un clopoţel de argint aşezat pe masa de lângă fotoliul său. În uşă apăru Harding.

— Condu-l pe lordul Rastleigh în apartamentul său! Serveşte supeul în sufrageria cea mare!

Îi sărutai din nou mâna bătrână şi ieşii. Se terminase întâlnirea care fusese, de fapt, un monolog. Îl urmai pe Harding care abia îşi mai târa picioarele. Explicaţiile bunicii mi se învârtejau în cap. „Fond de 250 milioane… capital de şase miliarde la risc… ameninţarea unei lovituri… perspectiva unui proces cu unchii din clanul Montgomery… necazuri fără sfârşit…”

Mi se făcu rău, mă oprii şi mă sprijinii de soclul unei statui care îl reprezenta pe Mercur în marmură albă şi simboliza noul meu statut.

Abisul în care s-au scufundat Berman, Cummings şi aliaţii lor, sinuciderea nereuşită a tatii, prezicerile pesimiste ale avocatului în negru, strigătele grevi ştilor şi ale şomerilor, telefoanele pe care le primeam ziua şi noaptea, dansul infernal al acţiunilor, urmăririle reporterilor de scandal, loviturile de bursă, atacurile pe neaşteptate, bătăliile fără sfârşit, afaceriştii veroşi care pândesc ca nişte păsări de pradă, avalanşele de aur şi căderile vertiginoase îmi reveniră în memorie.

Un strigăt îmi scăpă fără să vreau din piept:

— Salvaţi-mă! Sunt miliardar! Salvaţi-mă!

Vă jur! Eram sincer!…

SFÂRŞIT

CUPRINS

I 4
ÎI 35
III 64
IV 90

V 138
VI 165
VII 195
VIII 226